

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС НАЙ-СЕКСАПИЛНИЯТ МЪЖ

Превод от английски: Виолета Ненова, 2012

chitanka.info

НАЧАЛО

— Правилно ли разбирам, че не ме харесвате, госпожице Донован? — попита той сдържано и изумено закръжи около нея.

Тейлър го проследи с поглед и спокойно каза:

— Няма да позволя чувствата ми към вас да компрометират кариерата ми, господин Ендрюс. Знаете, че ми създадохте доста главоболия в работата.

Джейсън спря и с изненада откри, че тази мисъл го кара да се чувства неловко.

— Вижте какво — предложи той великодушно, — нека почерпя нещо за пиене. Може да започнем отначало, да се опознаем, както му е редът — той я удостои с онази усмивка, от която трепваха женските сърца по целия свят. Пет и половина милиарда долара брутен приход от касите на кината в досегашната му кариера за „неговите малки проекти“. Представете си.

Тейлър вдигна глава, сякаш обмисляше предложението му. После със скръстени на гърдите ръце направи няколко крачки към него. Когато се приближи толкова, че почти се докосваха, тя го погледна и зелените ѝ очи се впиха в неговите. Джейсън усети топлината на тялото ѝ и се зачуди дали може да предположи за какво си мисли в този момент.

Очевидно да.

— Нека изясним нещо, господин Ендрюс — каза тя категорично. — Това е само работа. Нищо повече.

Преди Джейсън да успее да отговори каквото и да било, Тейлър бързо си тръгна.

— И утре рано ще ви чакам в кабинета си. Не закъснявайте.

1

Тейлър Донован може и да беше нова в Лос Анджелис, но определено можеше да разпознае глупостта, когато се натъкне на нея.

Беше 8:15, понеделник сутрин — честно казано, малко раничко според нея да се занимава с поредните глупости на адвоката на отсрещната страна — Франк Сидлецки от Комисията за равни възможности за работа (КРВР). Но ей, беше страхотна слънчева сутрин в Южна Калифорния и кафето от „Старбъкс“ вече започваше да й действа, така че бе склонна да се държи добре.

Франк се обади тъкмо когато Тейлър спря на служебния паркинг на кантората в центъра на Ел Ей. Тя вдигна телефона и го остави да говори няколко минути — при това, без да го прекъсва — за правотата на клиентите си и за това как Тейлър и нейният абсолютно несправедлив клиент трябва да се смятат за късметлии, че им се дава възможност да приключат целия съдебен процес срещу скромната сума от 30 милиона долара. В един момент обаче капацитетът на човек да поеме толкова глупости в рамките на един телефонен разговор в понеделник сутрин се изчерпва. Със или без вкусно кафе.

Така че Тейлър нямаше друг избор, освен да прекъсне Франк по средата на тирадата му и се замоли телефонът й да не загуби обхват, когато се качи в асансьора.

— Франк, Франк — каза тя със строг, но професионален тон. — Няма как да се споразумеем при тези цифри. Искаш всичките тези пари само защото клиентите са чули няколко трибуквени думи на работното място?

Забеляза, че с нея в асансьора се е качила възрастна двойка. Тя им се усмихна учтиво и продължи разговора.

— Знаеш ли, Франк, ако Комисията иска 30 милиона долара за сексуален тормоз, поне ми кажи, че някоя жена е била наричана „уличница“ или „курва“.

С крайчеца на окото си Тейлър видя как възрастната жена — беше най-малко на седемдесет и пет — я погледна неодобрително. Но

Франк продължи да нарежда за така наречените основания на позицията на ищеца.

— Трябва да съм честна с теб — не съм особено впечатлена от случая ти — отрязва го тя. — Единственото, с което разполагаш, са няколко несвързани, дребни инциденти. Не е като някой да е пляснал някого по задника или да е стиснал нечия цица.

Тейлър забеляза как възрастната двойка бързо се отдръпва към дъното на асансьора.

— Разбира се, че не те вземам на сериозно — каза тя в отговор на въпроса на Франк. — Тук говорим за 30 милиона долара! — тя не викаше, но в гласа ѝ имаше насмешка, което според опита ѝ много повече вбесяваше опонентите ѝ.

Понеже не виждаше смисъл да губи и минута повече, тя обобщи позицията си с няколко прости финални мисли.

— Франк, този случай е постановка, вдигане на шум и изнудване. Клиентите ми не са направили нищо престъпно и двамата знаем, че без проблем ще го докажа пред съдебните заседатели. Така че няма смисъл повече да обсъждаме нелепото ти предложение. Обади ми се, когато някоя от служителките види пенис.

За акцент Тейлър затръшна мобилния си. Пъхна го в куфарчето и се усмихна извинително на възрастната двойка. Те бяха притиснали гърбове до стената на асансьора и я зяпаха със зейнали уста.

— Извинявайте за „пениса“ — каза тя уважително. — Но мисля, че съм загубила усет за тази дума.

Когато асансьорът с пронизителен звън оповести пристигането си на дваият и третия етаж, тя невинно вдигна рамене и за последен път погледна към възрастните си спътници.

— Риск на професията — намигна Тейлър.

Вратите на асансьора се отвориха и тя слезе на гъмжащия етаж.

Тейлър харесваше шума на оживената адвокатска кантора: телефоните, които се скъсваха да звънят, процеждащите се иззад затворените врати емоционални разговори, принтерите, които изстрелваха досиета от по петдесет страници, пощенските колички, които оставяха съдебните нареждания — всичко бе като музика за ушите ѝ. Това бяха звуци, произвеждани от усилено работещи хора.

И никой сътрудник — или поне Тейлър така се надяваше да смятат старшите партньори — не работеше повече от нея. От момента, в който (вече седем години оттогава) пристъпи в чикагския офис на „Грей&Далас“, тя се беше старала всички да се уверят, че е кадърен сътрудник. И сега фирмата я беше изпратила в Лос Анджелис, за да оспори раздухан случай на колективен иск за сексуален тормоз, в който беше замесен един от най-престижните универсални магазини в страната. Тя напълно съзнаваше, че това е тест да проверят на какво точно е способна, и беше повече от готова да покаже.

Тази сутрин Тейлър мина по коридора, водещ към кабинета ѝ, и се плъзна покрай бюрото на секретарката си, както правеше всяка сутрин през последните две седмици, откакто дойде в Лос Анджелис.

— Добро утро, Линда. Някакви съобщения?

Линда се засуети. Имаше нещо в Тейлър, което очевидно караше хората около нея да се чувстват длъжни да са заети.

— Добро утро, госпожице Донован — отвърна Линда чинно. — Имате едно съобщение: господин Блейкли иска да ви види в офиса си веднага щом можете.

Тейлър спря за миг. Това беше странно — не беше планирала да се среща със Сам тази сутрин.

— Каза ли защо?

— Съжалявам, не, госпожице Донован.

Тейлър тръгна към кабинета си и подвикна към Линда:

— Обади се на секретарката на Сам, че ще отида след пет минути.

После промуши глава през вратата и се усмихна на новата си асистентка.

— И Линда, помни — наричай ме *Тейлър*.

Тейлър не можа да устои и спря да се полюбува на офиса на Сам, преди да почука и да извести пристигането си. Беше великолепен офис на ъгъл с масивно бюро от черешово дърво и шкафове в същия тон, с плюшен кремав килим и прозорци от тавана до пода, които заемаха две стени.

За нея богато обзаведен кабинет означаваше нещо повече от обикновен символ на обществено положение, предназначен да

впечатлява клиентите и останалите адвокати. Това беше показател за истински успех. И един ден, в не толкова далечно бъдеще, тя самата щеше да има такъв кабинет — знак, че е постигнала основната цел в живота си.

Преди години родителите на Тейлър бяха пожертвали много, за да стигне тя до тук. Израснали в Чикаго, в работнически квартал, тримата й буйни, по-големи от нея братя бяха посещавали местната католическа гимназия. Предполагаше се, че и Тейлър, подобно на тях, ще ходи в местното девическо училище. Но след като видяха забележително високите резултати от изпитите й, родителите на Тейлър решиха, че тя заслужава най-доброто образование, дори това да означаваше да похарчат пари, които нямат. И така, за да успеят с годишните вноски от 18 хиляди долара в експерименталното училище към чикагския университет (докато все още издържат четири деца), родителите й направиха втора ипотека на къщата и баща й продаде кабриото „Корвет стрингвей“, модел от 1965 година, което отдавна реставрираше в гаража.

Тейлър оценяваше тези жертви и обеща на родителите си, че никога няма да съжаляват за вложената в образованието й инвестиция. Това обещание я водеше в гимназията и колежа, а после и в Северозападния юридически университет. Това обещание я мотивираше и до ден-дневен. След като завърши, Тейлър избра да работи в „Грей&Далас“ поради простата причина, че това беше една от водещите юридически кантори в Чикаго и една от най-добрите в световен мащаб. За нея беше гордост да е част от подобна машина и тя щеше да направи всичко необходимо, за да успее.

За разлика от много от състудентите й, които се бяха захванали с право просто защото медицината беше твърде трудна и трябваше да мине много време, преди да започнат да се правят пари, или поради натиск от семейството, или защото не можеха да се сетят за нещо по-добро, което да правят, на нея адвокатството наистина й харесваше. От момента, в който направи първия кръстосан разпит в часа по наказателно съдопроизводство, сякаш всичко дойде на мястото си.

И така, докато стоеше на вратата на луксозния кабинет на Сам, не можеше да не се усмихне — не само в израз на възхищение, но също и в очакване на онова, което предстоеше да се случи.

Скоро, мълчаливо си обеща Тейлър. Скоро.

Тя приглади костюма си и почука на вратата. Сам вдигна глава от компютъра и топло се усмихна.

— Тейлър! Влизай.

Тя седна на един от столовете пред бюрото му. В стила на всички отракани адвокати Сам бе сложил столовете за посетители на петнайсет сантиметра по-ниско от своя, което му даваше предимството да наблюдава гостите си от високо.

— Настани ли се вече? — попита Сам.

Тейлър се усмихна виновно при въпроса, мислейки за неразпакованите кутии, разхвърлени в коридора на двустайния апартамент, който фирмата ѝ беше наела.

— Почти.

— Местенето е голяма досада, нали?

— Така има с какво да се занимавам, когато не съм тук.

Сам я разгледа внимателно.

— Да, видях, че вече стоиш до късно. Трябва да отделиш време и да се настаниш преди делото да набере пълна пара.

Тейлър решително сви рамене. За нея нямаше скорост, различна от пълна пара. А Сам Блейкли — шефът на фирмата, водеща колективните иски в Лос Анджелис — бе човек, когото тя много искаше да впечатли.

— Просто исках да захвана нещата здраво от начало.

Сам имаше остри, лисичи черти, които станаха още по-изразителни, когато той одобрително се усмихна на деловия стил на Тейлър.

— Кажете ми тогава как върви делото.

Тейлър се отпусна на стола.

— Много добре. Тази седмица предявихме исканията за недопускане на доказателства и мисля, че ще успеем да отстраним близо половината от доказателствата на Комисията. Също така един от техните адвокати ми се обади тази сутрин, за да обсъдим споразумение.

— Ти какво каза?

Тейлър скромно сведе глава.

— Да кажем, че разбра, че не сме заинтересовани.

Сам се подсмихна.

— Добре. Дръж ме в течение и не се колебай да се отбиеш, ако имаш нужда от нещо.

Тейлър кимна в съгласие, оценявайки свободата, която Сам ѝ даваше с това дело. Откакто бе дошла в Лос Анджелис, той беше оставил нещата в нейни ръце — управленски стил, при който тя процъфтяваше.

Тейлър предположи, че това ще бъде краят на срещата им, но вместо да я освободи, Сам се раздвижи, сякаш имаше да казва още нещо.

— Има ли друго, Сам?

В този момент езикът на тялото му изглеждаше... странен. Тя все още не го познаваше толкова добре и не можеше да го разгадае както колегите си в чикагския офис. Тейлър изчака, докато Сам се намести в стола. Той я загледа и направи дълга пауза — така създаваше драматична обстановка за това, което се канеше да каже. Подобно на много други юристи, които Тейлър беше срещала, изглежда, Сам вярваше, че и в живота трябва да се държи така, сякаш е пред съдебни заседатели.

— Всъщност има и още нещо, за което се надявах на твоето съдействие — внимателно започна Сам. — Знам, че сме те взели назаем от чикагския офис само за случая със сексуалния тормоз, но той няма да запълни цялото ти време.

Тейлър беше заинтригувана от това встъпление. Тя вече работеше и нощем, и през уикендите и предполагаше, че тайнствената задача трябва да е страхотна възможност щом Сам намираще за нужно да я вмъкне в графика ѝ.

— За доброволен труд ли става въпрос? — попита тя.

Сам се облегна и осмисли въпроса внимателно, сякаш бе свидетел под клетва.

— Ами... не точно. По-скоро бих го нарекъл услуга.

Радарът на Тейлър веднага се включи. Така наречените „услуги“ по принцип означаваха пропилен, незаплатени часове за подготвянето на реч за адвокатска асоциация или изучаване на законите за „шофиране под въздействие“ на Начиточес, Луизиана, с цел да се спаси нечий своенравен, но добродушен племенник.

— Каква услуга? — попита Тейлър, макар вече да знаеше какъв ще бъде отговорът на Сам. „Ситуацията е много интересна...“ щеше да

започне той. Всички партньори описваха престъпните деяния на своите безотговорни роднини като „интересни ситуации“.

Сам се приведе напред.

— Ситуацията е много интересна... — започна той.

Бинго.

Тейлър се помъчи да изглежда ентусиазирана.

— Това е услуга за един от партньорите тук, Бил Мичълс — каза Сам. — Сигурен съм, че го познаваш, шеф е на данъчния отдел. Един от клиентите му го помолил за услугата.

Тейлър едва се стърпя да не завърти очи с досада. Страхотно — криминални отношения на *клиент*. Единственото по-лошо от глезен гимназист, отроче на богати родители беше разглезен гимназист, отроче на безумно богат главен изпълнителен директор. Тя отегчено зачака следващите думи на Сам.

Но това, което каза той, я изненада.

— Както вероятно ти е известно, Бил движи данъчните въпроси на повечето от големите имена в Холивуд. Един от клиентите му, актьор, го чака участие в юридически трилър. Той помолил да поработи с един от нашите адвокати, за да придобие представа за това как се държат истинските адвокати в съдебната зала. Разбираш ли, всичко — поведение, къде застават, такива неща.

За драматичност Сам млъкна още веднъж. Това даде възможност на Тейлър да смели казаното от него.

Да бъде бавачка на някакъв си актьор, когато й остават само три седмици до процеса?

Нелепо.

Това беше някакъв майтап. Ха, ха, да се възползваме от новия сътрудник от Средния запад, който смята, че всички в Лос Анджелис са луди по знаменитости.

Тейлър се усмихна и размаха пръст към Сам, за да му покаже, че е схванала шегата.

— Предполагам, че се майтапиш.

Но Сам стана сериозен и й хвърли онзи поглед тип „какъв е проблемът“, с който партньорите удостоверяваха сътрудниците, когато им възлагат да преразгледат документи за три месеца назад.

Не се шегуваше.

Мамка му!

— Нека бъдем честни, Тейлър — каза Сам с тон „ние тук всички сме приятелчета“. — Няма да натоваря някой от партньорите с тази задача. Имам по-добри начини да използвам онези от нас, които струват осемстотин долара на час — намигна ѝ той. Пред хората и клиентите партньорите обичаха да правят голямо шоу, като се преструват, че хонорарите са ниски, но във фирмата се перчеха много.

— Както и да е, това е отлична възможност да развиваме връзките с клиентите — продължи той — и за това ми трябва сътрудник, който да направи добро впечатление. Ти.

Тейлър скръсти ръце в скута си и бързо започна да мисли за най-добрия начин, по който изискано да откаже предложението. Според нея Сам смяташе, че по този начин ѝ прави комплимент, но работата с актьор-примадона по усъвършенстването на мелодраматичните съдебни сцени не се покриваше с нейната представа за сериозно адвокатстване.

И така, тя озари Сам с най-хубавата си усмивка за мек отказ.

— Сам, поласкана съм. Но не смяташ ли, че някой от тукашните сътрудници ще бъде по-подходящ за подобен проект. Аз съм нова и не ми се ще да се изтъпанчвам и да отмъквам тяхната възможност да работят с холивудски актьор.

Това не беше зле, замисли се тя. Очевидно самата тя имаше известна актьорска дарба.

Но... Сам я надхитри.

— Е, Тейлър, от Чикаго ме увериха, че ти си най-добрият сътрудник във фирмата. Ако това е така, не смяташ ли, че именно ти трябва да ни представляваш?

Директно предизвикателство към уменията ѝ на адвокат. Слабото място на Тейлър.

Тя въздъхна. Можеше да отговори само по един начин.

— Кога трябва да съм на линия?

Сам се усмихна победоносно и отново възвърна лисичето си изражение.

— В четвъртък.

За миг Тейлър съзря възможност да се измъкне от ситуацията.

— О... много лошо — каза тя. — В четвъртък трябва да оспорвам онези искания — щракна тя с пръсти. По дяволите.

Но Сам нямаше да я пусне да се измъкне толкова лесно.

— И доколкото знам, нищо няма да ти стане, ако пропуснеш възможността да си в съда. Сигурен съм, че можеш да намериш някой, който да те замести — след което учтиво скръсти ръце, показвайки, че разговорът е приключен.

Тейлър стана, като удостои Сам с най-чаровната си усмивка от типа „изключително съм развълнувана да набутам тази простотия в графика си“.

— Няма проблем, Сам, ще измисля нещо.

Тя тръгна към вратата и почти бе стигнала до нея, когато ѝ хрумна нещо. Погледна през рамо.

— Дори не се сетих да попитам — кой е актьорът?

Сам разсеяно погледна иззад компютъра си, вече съсредоточен върху осемстотинте долара на час.

— Ъмм... Джейсън Ендрюс.

При тези думи ръката на Тейлър съвсем леко отпусна дръжката на вратата. Тя се обърна към Сам, стараяйки се да изглежда равнодушна.

— Така ли? Добре.

Но за съжаление първата ѝ реакция не бе останала незабелязана. Със сериозно изражение Сам стана от бюрото и прекоси стаята.

— Знаеш ли, Тейлър, казах на мениджъра му за репутацията ти във фирмата — че можеш да се изправиш, срещу който и да е мъж, без да ти мигне окото — Сам многозначително замълча и я загледа като сержант от армията.

— Недей да храниш големи надежди — поучи я той строго.

Тейлър присви очи при този намек. След Дейниъл дните на големи надежди, прехласване или нещо подобно бяха свършили.

Сам беше прав — тя бе повече от способна да се изправи, срещу който и да е мъж. Всъщност Тейлър беше отгледана по този начин. Когато бяха малки, баща ѝ, сержант в полицията, работеше двойни смени, а майка ѝ, медицинска сестра, често работеше допълнително, така че Тейлър оставаше на грижите на тримата си по-големи братя. За тях единственият начин да се справят с проблема, че след училище и през уикендите им е лепнато момиче, бе да се преструват, че тя всъщност е момче (макар и с плитки).

Един от любимите филми на Тейлър беше „Необикновен отбор“, където героят на Том Ханкс изричаше любимата ѝ реплика. В една от

сцените едно от момичетата в отбора се разплаква, след като той я ругае, че е пропуснала игра, а Том Ханкс ѝ казва: „В бейзбола няма място за сълзи“. Това беше мантрата на Тейлър в детството, като прибавим, че при нея нямаше място за сълзи нито в кикбола, нито в криеницата (дори когато братята ѝ забравяха за нея и я оставяха в бараката на съседите за по два часа), нито в катеренето по дърветата; не плака дори когато падна от един клон и си счупи ръката, нито даже когато братята ѝ отидоха да ловят риба и използваха колекцията ѝ от стоножки за стръв.

Да, на много крехка възраст Тейлър научи, че единственият начин да накараш момчетата да млъкнат и да играят честно бе да им покажеш, че номерата им не минават пред теб. Този урок добре ѝ беше послужил в голямата юридическа фирма, където жените представляваха около петнайсет процента от партньорите, въпреки факта, че от години като цяло те съставляваха над половината от постъпващите сътрудници. Някъде по пътя тези жени се губеха, биваха пренебрегвани, отстранявани или избираха друг път.

Но Тейлър бе решена да не става жертва на неизбежната реалност в юридическите фирми. Дори това да означаваше, че трябва да мине през ада.

И така, в отговор на нареждането на Сам да не „храни големи надежди“ от възложената задача, тя решително скръсти ръце и единственото, което имаше да каже, бе:

— Няма шанс.

Сам се усмихна и кимна доволен.

Тогава ѝ хрумна нещо. Тя предпазливо зададе един последен въпрос на Сам.

— Но, Сам, чудех се, предвид... репутацията... на този клиент, фактът, че съм жена, има ли нещо общо с избора ми за проекта?

Като един добър адвокат Сам внушително закрачи пред бюрото си, готов да демонстрира уменията си за разпит, шлифовани в продължение на двайсет години.

— Тейлър, в практиката ти с дела за сексуален тормоз как съветваш клиентите си — мъж или жена да води защитата?

— Жена — отговори тя без колебание.

— И защо?

— Защото клиентът вдъхва повече доверие, ако жена адвокат каже, че се отнасят справедливо с жените.

Сам спря многозначително пред въображаемите съдебни заседатели.

— Значи си съгласна, че има случаи, в които — освен че си най-добрият адвокат, полът ти може да бъде предимство за тази фирма?

Тейлър разбра посланието. Мълчи и играй.

Тя се усмихна на шефа си.

— За четвъртък беше, нали?

2

Джейсън Ендрюс.

Щеше да бъде в офиса им в четвъртък. Най-големият актьор в Холивуд.

Джейсън Ендрюс.

Филмовата звезда. В истинския смисъл на думата: папараци, които следят всеки негов ход, и обезумели фенки, които скачат голи в спалнята му.

По-късно, когато секретарката на Тейлър направи своето проучване, тя се натъкна на материал в юнския брой на списание „Ролинг Стоун“, което представяше Джейсън Ендрюс като: „... дяволски красив и същинска легенда за времето си. Подобно на Кларк Гейбъл и Кари Грант той излъчва непринуден чар и увереност. Смята се за по-умен от останалите и честно казано, вероятно е. Смъртоносна комбинация, поради която уважава малцина“.

Дяволски красив. Непринуден чар и увереност.

Джейсън Ендрюс.

И тя щеше да работи с него.

Когато излезе от офиса на Сам, тя изведнъж се улови, че мисли дали скоро си е правила кола маска на бикини зоната. Хм... май й беше време...

После веднага отхвърли нелепата мисъл. Моля. Тя беше професионалист.

И така госпожица Професионалист оправи костюма си и внимателно затвори вратата след себе си. Тя мина през офиса с небрежно вирната глава, сякаш винаги е била правен съветник на известни секс богове. Никога досега не беше позволявала да я видят объркана в работата — дори в най-тежкия момент по време на раздялата с бившия си годеник преди няколко месеца. Проклетата да е, ако сега позволи някакъв актьор да я размекне пред другите.

— Линда, за четвъртък графикът ми трябва да бъде свободен — каза Тейлър, когато доближи бюрото на секретарката. Тя надничаше в

календара си, като се опитваше да измисли как най-добре да размести нещата, за да вмести новата „задача“.

— Има промяна в плановете — изскочи нещо ново.

Тейлър едва изрече думите и Линда изхвърча от стола. Той шумно падна на земята, но секретарката не обърна внимание.

— О, божичко! Значи е вярно? Наистина ще работиш с Джейсън Ендрюс?

Как, по дяволите, се беше разчуло толкова бързо? Тейлър се огледа из офиса и видя, че другите секретарки са спрели да работят. Всички я зяпаха с широко отворени очи и не смееха да дишат, сякаш животът им зависеше от отговора ѝ. Като се огледа, тя забеляза, че повечето от адвокатите също се мотаят около вратите на офисите си. В този миг цялата работа в „Грей&Далас“ беше напълно замряла.

Стотици изпълнени с надежда очи бяха вперени в нея. Тейлър прочисти гърло и се обърна към изпълнения с очакване офис подобно на глашатай, оповестяващ, че идва кралят.

— Да, вярно е. Джейсън — ъъ, Ендрюс — ще бъде тук. В четвъртък. — Тейлър усети, че леко се изчервява. Странно колко топло бе станало в офиса точно в този момент. Вероятно имаше някакъв проблем с вентилацията, замисли се тя. Трябваше да говори с Линда, да ѝ каже да се обади на хората от поддръжката.

При вълнуващата новина секретарките и адвокатите край нея избухнаха в безумни разговори.

— Какво да нося?

— Какво мислиш, че ще носи *той*?

— Не се ли разтопи, когато той /вмъкнете тук любим филм, сцена, реплика на Джейсън Ендрюс/?

— Мислиш ли, че (ахване!) е възможно да е толкова прекрасен и отблизо?

Тейлър стоеше сред хаоса и както винаги изпита нужда да контролира ситуацията. Тя спокойно махна към секретарките, които подскачаха покрай нея като зайци, надрусани с кафе.

— Трябва да се стегнете — каза тя строго. — Отношението ни трябва да бъде като към всеки друг проект.

При тези думи бърбенето и пърхането на секретарките стихна. Линда я зяпна невярващо.

— Като към всеки друг проект? Става въпрос за Джейсън Ендрюс.

Тейлър отново усети как цялата се изчервява. Проклетата вентилация. Някой наистина трябваше в скоро време да я погледне.

На лицето на Линда беше изписано крайно недоумение.

— Наистина ли се опитваш да ни кажеш, че ни най-малко не се вълнуваш?

Тейлър въздъхна шумно и раздражено.

— О, стига Линда... — след което тя се обърна и хладнокръвно пое към кабинета си. Когато стигна до вратата обаче, тя погледна към секретарката си и намигна.

— Ей... не съм казала, че проектът няма да бъде забавен.

Тя изчезна в кабинета с дяволита усмивка.

Минаваше единайсет същата вечер, когато Тейлър най-сетне спря пред кооперацията, където се намираше апартаментът ѝ. През деня се бе опитала да изтика от ума си всички мисли, свързани с „Проекта Ендрюс“ (както бе станал всеизвестен из офиса). Но, разбира се, съдбата заговорничеше срещу нея.

Малко след срещата със Сам ѝ се беше обадила една от асистентките на „господин Ендрюс“ и я бе информирала кратко и ясно, че „господин Ендрюс“ (асистентката непрекъснато повтаряше фамилията и това извикваше в ума на Тейлър образа на превзета британска слугиня от осемнайсети век), щял да пристигне в офиса ѝ в четвъртък сутрин в девет часа. Очаква се, каза слугинята-асистент, госпожица Донован да не закъснява, тъй като програмата на господин Ендрюс била пълна.

Целият тон на разговора я беше подразнил.

Нека изясним нещо, изкушаваше се да каже Тейлър. Аз му правя услуга.

Не беше прекарала достатъчно време в Лос Анджелис, за да свикне с факта, че обслужването на знаменитости с надутото самочувствие си бе просто част от живота на града, която не подлежеше на оспорване. Може и временно да живееше в града на мечтите, но беше здраво стъпила в реалността. И тази реалност, без значение дали е в Чикаго или в Ел Ей, беше правото.

Още повече, след като работният ѝ график принципно ѝ позволяваше да гледа само четири филма годишно и тя не се интересуваше от „индустрията“ толкова, че да гали егото на Джейсън Ендрюс. Освен това беше напълно убедена — предвид скандалната му репутация — че са му били галени достатъчно неща.

Въпреки категоричното си мнение по въпроса, Тейлър счете, че отговорът ѝ е изключително дипломатичен.

— Кажете ми кога е прието да направя реверанс, преди или след като бъда представена на Негово Величество? — попита невинно тя.

На слугинята-асистентка не ѝ беше никак забавно.

След като приключи с разговора, Тейлър се захвана да търси начин как като по чудо да смести три работни дни в двата, които ѝ оставаха преди пристигането на Негово Кралско Великолепие. Първата ѝ задача беше да се срещне с Дерек — сътрудник втора година, който работеше с нея по делото за сексуалния тормоз.

Горкият Дерек, винаги си падаше малко нервак и щеше да се изприщи, когато Тейлър му каза, че той ще оспорва исканията в четвъртък. За миг се замисли дали тайно да не му предложи сделка — седем искания срещу седем часа с вие-знаете-кого, но знаеше, че Сам очаква лично тя да се заеме с актьора.

Дори това да бъде в ущърб на исканията.

И вероятната вреда, която щеше да понесе клиентът им.

Да не споменаваме какво лично тя искаше.

Не че си въобразяваше нещо. Наистина.

Но през останалата част от следобеда Тейлър имаше други, много по-важни неща, за които да се тревожи. И така измежду седемнайсетте записа с показания под клетва, които трябваше да прегледа, и единайсетте телефонни спора с адвокати на отсрещната страна относно инструкциите до съдебните заседатели, едва късно вечерта, когато изтощена се запъти към изхода, тя се сети за плика, който Линда ѝ подаде, преди да си тръгне.

„Проучване“ — така го беше нарекла секретарката ѝ. Тя развеселено се бе усмихнала, наслаждавайки се на новия проект.

Предвид палавата усмивка на Линда, Тейлър предпазливо извади плика от куфарчето си, докато вървеше по тухлената пътека към къщи. Тя измъкна съдържанието и се оказа срещу тазседмичния брой на списание „Пийпъл“.

Тейлър завъртя очи. О, за Бога — сякаш имаше време да го чете.

Но таблоидите имат необясними начини да сграбчат вниманието дори и на най-заклетите присмехулници и Тейлър не беше имунизирана срещу тях. Окото ѝ хвана водещата статия.

„ЖЕНИТЕ НА ДЖЕЙСЪН ЕНДРЮС!“

Под заглавието имаше три снимки на актьора с различна звезда (модел) едnodневка, увиснала на врата му.

Тейлър пренебрежително тръсна глава при вида им. Типично. Имаше нещо в този мъж, в начина, по който преднамерено развяваше парада си от завоевания, което изключително дразнеше женската ѝ чувствителност.

А може да беше и нещо още по-лично.

Да. Сякаш някога щеше да го признае.

Тя отвори списанието и оттам изпадна притурка от няколко страници с Джейсън Ендрюс и различните му похождения.

Страниците се разпиляха по пода.

За миг единственото, което Тейлър бе в състояние да направи, бе да се взира в листовете, изпълнени с „Жените на Джейсън Ендрюс!“.

С презрително сумтене тя се наведе да вземе притурката. Последната снимка привлече погледа ѝ: актьорът с класически красива блондинка на около двацет и пет, която Тейлър веднага разпозна. Може и да не се интересуваше особено от „индустрията“, но и четирите пъти в годината, когато намираше време да изгледа някой филм, бяха достатъчни да знае коя е Наоми Крос. С големи, тъмни букви над небрежно облечената актриса се мъдреше надпис: „Следващото завоевание на Джейсън?“.

След като реши, че някак си ще успее да продължи да живее, без да има отговор на този въпрос, Тейлър отново пхна страниците с Джейсън и звездите (моделите) едnodневки в списанието и тръгна към входната врата. На площадката се препъна в нещо.

Огромен букет цветя.

Подобно на всички жени, които получават цветя за първи път, Тейлър мълчаливо изреди списъка от потенциални изпращачи. Тъй като не се сети за никой приятен, тя погледна цветята с подозрение. Взе букета и зарови в него, докато не намери картичката. Веднага съжали, че си бе направила труда да погледне.

„Съжалявам. И те обичам.

Дейниъл.“

Дейниъл Лоури.

Най-голямата грешка в живота на Тейлър. Нелепо голяма. Гигантска.

Бяха се срещнали в Юридическия факултет, когато тя беше студентка трета година, а Дейниъл беше новопостъпил професор в Северозападния факултет. Беше млад за професор — само на двайсет и девет, но харвардското му образование и четиригодишната работа като федерален прокурор бяха твърде обещаващи и факултетът не можеше да ги пренебрегне.

„Твърде привлекателен, че да се пренебрегне“ беше и общият консенсус сред женската студентска общност във факултета. С наситено сини очи и златисторуси кичури в светлокестенявата коса той изглеждаше по-скоро като модел на Ралф Лорън, отколкото като преподавател по право.

За първи път Дейниъл покани Тейлър да излязат на завършването ѝ. Тя, разбира се, отказа, понеже беше чула от състудентка, съседка на Дейниъл, че често го виждали с жени, но не толкова често с една и съща жена.

Изминаха шест месеца преди той отново да я покани. Вторият път беше събота сутрин — Тейлър го завари да чака на стълбите пред дома ѝ, когато тя се връщаше от фитнес.

„Нося кафе от Старбъкс“, каза ѝ той с непринудена усмивка. Беше донесъл точно каквото пиеше тя: голямо нискомаслено лате с две пакетчета подсладител „Спленда“. Очевидно през седмицата се беше обадил на секретарката ѝ, за да я попита.

Трябваша му пет съботни сутрини чакане и пет големи нискомаслени латета с две пакетчета подсладител „Спленда“, за да склони Тейлър да се срещнат за кафе на място, различно от стълбите пред дома ѝ. След кафето минаха на напитки, които доведоха до вечеря, а после стигнаха до излизане заедно, което в крайна сметка накара Дейниъл да каже на Тейлър, че тя е Жената. Тейлър най-сетне се съгласи да живеят заедно и година по-късно бяха сгодени.

В никакъв случай това не можеше да се нарече шеметна връзка. Тейлър беше предпазлива и внимаваше през първите няколко години, но в крайна сметка чарът на Дейниъл и преданата му обич свалиха гарда ѝ.

Тейлър реши, че е променила похотливите му навици.

Но ето че сега е тук, в Лос Анджелис, сама и без 2,5-каратовия пръстен от „Тифани“, който стоеше на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

Тейлър влезе в апартамента си. Хвърли ключовете на масичката до вратата и тръгна към кухнята.

Беше извадила късмет с апартамента, който фирмата ѝ намери. Понеже делото щеше да продължи най-малко четири месеца (след като се вземат предвид и неизбежните следсъдебни искания), настаняването ѝ в хотел за този период нямаше да се понрави нито на нея, нито на фирмата. И така, на една от асистентките бяха възложили задачата да намери апартамент под наем за Тейлър. Секретарката беше търсила едва няколко дни, когато нейна колежка от офиса в Лос Анджелис ѝ се обади с предложение: дъщерята на един от партньорите щяла да учи в Рим за есенния семестър. Искала да обикаля Европа и Азия през лятото, преди да започнат лекциите ѝ, и търсели човек, на когото да дадат под наем обзаведения ѝ апартамент в Санта Моника.

Сделката беше сключена веднага щом Тейлър видя снимките, които изпратиха по имейла от офиса в Лос Анджелис. На няколко минути от плажа, с артистична градинка до спалнята и уютен кремаво кафяв декор в стил „Потьри барн“, апартаментът беше много по-добър от всичко, което асистентката ѝ беше показала и определено си струваше допълнителните шестнайсет километра, които щяха да се прибавят към ежедневното ѝ пътуване до центъра.

За жалост тази вечер, когато Тейлър прекрачи прага на кухнята и остави броя на „Пийпъл“ върху гранитния плот, чарът на мястото не ѝ направи никакво впечатление. Тя хвърли букета цветя до списанието, без да забележи как картичката се плъзна между страниците му. После се облегна на плота и се загледа в десетките червени рози със същия ентусиазъм, с който би гледала мъртъв скункс.

Каква ирония, че през петте години, които бяха прекарвали заедно, Дейниъл така и не разбра, че тя не обича цветя. Не са

практични, беше се опитала да му намекне това на няколко пъти. Е, поне сега не се налагаше повече да се съобразява с него.

Тя отвори едно от кухненските чекмеджета и затърси ножица, когато видя, че телефонният ѝ секретар мига. Намираше се върху охладителя за вино, един от „най-добрите“ домакински уреди, който асистентката беше включила в описанието на апартамента. Това, което асистентката не разбра, бе, че много по-голямо предимство за Тейлър беше китайският ресторант в съседство, който правеше доставки до 2 сутринта.

Тейлър се пресегна през плота и натисна бутона на секретаря. След кратко пиукане тя с облекчение чу бодрия глас на Кейт. „Ей, момиче! Аз съм, обаждам се да чуя как ти се отразява Ел Ей. Вал и аз вече планираме да ти дойдем на гости. Липсваш ми.“

Тейлър не се стърпя да не се усмихне. Всъщност Вал и Кейт планираха посещението си горе-долу от момента, в който тя обяви, че през лятото се мести в Ел Ей. Преди около две седмици Вал беше отбелязала напредък, като ѝ изпрати имейл с „препоръчани места за посещение“ — списък, който, както Тейлър и подозираше, се състоеше основно, ако не и изцяло, от ресторанти и барове, споменати в тазседмичния брой на светското списание „Пейдж сикс“ или в рубриката „ВИП сийн“ на клюкарското „Ас уийкли“.

Тейлър сведе поглед, когато секретарят ѝ отново изпиука, че има и второ съобщение. Тя задържа дъх и се напрегна в очакване.

Познат дрезгав глас проряза тишината в кухнята. „Тейлър, Дейниъл е. Надявам се, че си получила цветята ми... Наистина искам да поговорим. Обади ми се.“

Тя се пресегна и веднага изтри съобщението. Нямаше представа откъде по дяволите Дейниъл беше намерил телефона и адреса ѝ в Лос Анджелис. Но пет години заедно означаваха прекалено много общи приятели, помисли си тя. Облегна се на плота и превъртя думите му в главата си.

„Наистина искам да поговорим.“

Така ли? Защо? Тя не можеше да се сети и за едно-единствено нещо, което имаха да си кажат.

С тези мисли в главата Тейлър отиде до мивката и пусна водата. Извади вазата от шкафа под мивката — чувстваше се длъжна поне да

сложи цветята някъде — и провери дали водата е студена. Когато махна хартиената опаковка, се сети за картичката.

„Съжалявам. И те обичам.“

Колко сладко. Дейниъл беше толкова чаровен.

До деня, в който влезе в кабинета му, за да обсъдят списъка с гостите за сватбата, и го завари да чука на бюрото двацет и две годишната си асистентка.

При това кучешката.

Бяха с гръб към нея и не я видяха, продължаваха. Очевидно не очакваха никого в така наречения от Дейниъл „служебен час“.

Дори сега, когато Тейлър си позволяваше да мисли за бившия си годеник, образът, който винаги изникваше в съзнанието ѝ, беше как е застанал пред бюрото със смъкнат до глезените панталон, ръцете му трескаво, в екстаз държат бедрата на момичето, а голите му задни части се клатят напред-назад в цялото им великолепие.

Прекрасно.

„Всяко момиче мечтае да види годеника си така“ — беше казала със саркастична горчивина на Вал и Кейт, когато по-късно същата вечер седяха на дивана в хола ѝ и я утешаваха с охладена бутилка водка „Грей Гуус“. Но при Тейлър го нямаше обичайният срыв и истерия, не се чу нито един вопъл „защо аз“? И определено нямаше сълзи.

Защото в бейзбола няма място за сълзи.

Тейлър си обеща, че ще се държи поне за това последно късче достойнство. Щеше да превъзмогне Дейниъл и да продължи с живота си. И се закле, че никога вече няма да върви срещу инстинктите си, когато става въпрос за мъж.

Докато стоеше в кухнята на апартамента в Санта Моника и приключваше с разопаковането на цветята, тя осъзна с удовлетворение, че през няколкото седмици откакто се беше преместила в Лос Анджелис, почти не е мислила за Дейниъл. Това беше основната причина цветята и картичката му толкова да я изненадат.

Съжалявам. И те обичам.

Колко хубаво чувство — за Дейниъл очевидно не беше толкова лесно да я забрави.

С тази мисъл в главата Тейлър се пресегна и перна един ключ, точно над кухненската мивка. Системата за изхвърляне на боклука се

задвижи от шумна манивела.

Беше намерила идеалното място за цветята му.

Следващият следобед в работата, когато излезе от кабинета си за така необходимата ѝ почивка за кафе, Тейлър завари огромна тълпа от вероятно всички секретарки във фирмата, скупчени около шкафа зад бюрото на Линда.

Без да отделят поглед от заниманието си, те направиха място на Тейлър да види какво толкова ги беше впечатлило.

Телевизор.

Тейлър не можеше да скрие пренебрежението си. О, стига — той не заслужаваше толкова много шум.

Дали заради покровителствения тон на асистентката му по време на разговора им предишния ден или заради наглото перчене в списанието, тя скоро усети, че си изгражда предубеждения за актьора, с когото скоро щеше да работи. Нито едно от тях обаче не можеше да се нарече положително.

Тя хвърли поглед към телевизора тъкмо навреме, за да види монтаж със снимки на Джейсън Ендрюс, които се въртяха на екрана.

— Ей, откъде намерихте това? — шепнешком попита тя Линда, защото не искаше да отклонява вниманието на групата от такова очевидно важно занимание.

Линда отговори, без да откъсва поглед от телевизора.

— Снощи излъчиха интервю с него по телевизията и аз го записах.

При вида на леко замаяния поглед на секретарката Тейлър прехапа устни, за да не се разсмее. В ума ѝ проблесна следната картина: на следващата сутрин Джейсън Ендрюс минава по коридора, административният персонал губи съзнание и секретарките припадат една по една.

С тази сцена в главата Тейлър насочи вниманието си обратно към телевизора, където интервюираха Джейсън в някаква луксозна хотелска стая. Когато той се облегна на дивана, Тейлър не можа да не забележи колко естествен и спокоен изглежда — несъмнено заради честите интервюта.

Разбира се, тя не пропусна и това, колко добре изглеждаше пред камерата — хубава тъмна коса, уверен пламък в искрящите сини очи и тази запазена марка дяволска усмивка. Той определено беше критерият, по който се определяше мъжкият сексапил през последните десетина години.

Тейлър си спомни, че преди няколко години бяха на някакво парти и на шега Кейт беше попитала мъжете следното: кого биха избрали, ако поради някаква причина (заплаха да бъдат застреляни, ако трябва да спасят света и т.н.) *трябваше* да правят секс с друг мъж? Без изключение всички мъже бяха избрали Джейсън Ендрюс.

„Изобщо може ли да има друг отговор?“, беше се изсмял Крис, по това време гадже на Кейт. Той единствен от всички, приятно изненадващо, не бе измърморил „по-скоро бих умрял“, преди да отговори. Другите мъже на партито кимаха в единно съгласие: ако (под страх от смъртно наказание) това трябва да се случи, Джейсън Ендрюс е единственият вариант.

Тейлър погледна към екрана, когато Джейсън протягаше дългите си крака. Имаше нещо различно, когато тази сутрин го видя по телевизията. Беше странно, но до този момент никак си не беше приемала Джейсън Ендрюс за истински. До такава степен беше идеализиран, че повече приличаше на холивудска измислица, отколкото на реален човек от плът и кръв. Почувства се така, сякаш го вижда за първи път.

Тейлър погледна часовника си. Реши, че може да отдели няколко минути и да види интервюто, преди да се върне към свидетелските показания. Разбира се, това бе само с проучвателна цел.

Репортерът, който седеше срещу Джейсън, беше мъж на около трийсет и пет, когато Тейлър смътно разпозна от раздаването на миналогодишните „Оскар“-и. Той ентусиазирано зададе първия си въпрос.

— Да видим, Джейсън, имаш три номинации „Златен Глобус“, една от които печелиш, и номинация за „Оскар“ за драматичната си роля на полицай под прикритие в „Оувърлоуд“. Кажи ми: има ли какво още да постигнеш?

Джейсън се усмихна с онази негова усмивка.

— Разбира се. Винаги търся нови предизвикателства.

Репортерът се размърда в стола си, готов да навлезе в по-дълбоки води.

— Носят се слухове, че си се интересувал от главната роля в „Австралийски нощи“, но че заплатата ти — която всъщност е най-високата в шоу бизнеса — се оказала прекалено висока за бюджета на филма. Би ли коментирал това?

— Мога единствено да кажа, че пожелавам успех на всички ангажирани с проекта.

Спокойният поглед на Джейсън не издаваше никакъв намек за враждебност. Тейлър се зачуди дали играе. Всъщност, чудеше се дали има случаи, в които не играе.

Репортерът беше настоятелен.

— Най-добрите ти пожелания включват ли и Скот Кейси, който пое ролята вместо теб?

Джейсън продължи да се усмихва, като небрежно намести часовника си и го завъртя около китката си. Изглеждаше безразличен.

— Градът е голям и има достатъчно роли за всички. Освен това съм много развълнуван за следващия ми проект — юридически трилър на „Парамаунт“.

Секретарките около телевизора избухнаха в аплодисменти и посочиха Тейлър. Тя махна с ръка и известно объркване.

Репортерът изглежда се примири с факта, че не може да измъкне някоя клюка от актьора, поне не по предишната тема.

— От всички роли, които ти се предлагат, как знаеш коя да избереш?

Джейсън скръсти крака и неспригнудено облегна ръка на дивана. Удобният пуловер шпиц, който носеше, подчертаваше широките рамене и мускулестото тяло под него. Макар и рядко да ходеше на кино, дори Тейлър беше гледала „Оувърлоуд“ и си спомни с доста подробности сцената под душа, в която героят на Джейсън се обляга на стената и водата отмива кръвта на убитата му съпруга от голото му тяло. След „Психо“ нито една друга сцена под душа не беше трогвала толкова женската публика.

— Знаеш ли, Били, просто трябва да следваш инстинктите си — обясни Джейсън в отговор на репортерския въпрос. — Нещо щраква, нещо в теб се съживява — чувства, които вероятно даже не осъзнаваш, че имаш — и изведнъж разбираш, че си направил правилния избор.

Репортерът се размърда ентусиазирано при удобния случай, който Джейсън му беше предоставил.

— Като говорим за правилен избор... навлизаме в следващата тема. Жените.

Джейсън се засмя и скръсти ръце зад главата си.

— Вие, хора, всички сте еднакви. Всички ме питате за това.

— Обвиняваш ли ни? — попита репортерът с невинна усмивка.

— Излизал си с манекенки, с поп звезди и с много от най-красивите актриси на Холивуд.

Джейсън кимаше при изреждането на списъка, очевидно доста горд със завоеванията си.

— И мисля, че единственото нещо, което медиите коментират повече от имената на жените, с които излизаш, е скоростта, с която минаваш през тях. Да видим, ти си... — репортерът се загуби, докато ровеше из бележките си озадачено. — О, виждам, че относно възрастта ти агентът ти е споменал само, че си в трийсетте.

Репортерът въпросително погледна Джейсън, който очевидно нямаше какво да добави по въпроса.

След този малко неловък момент журналистът продължи.

— Когато говорим за жени, ти какво търсиш?

Камерата се приближи към Джейсън и Тейлър наблюдаваше как той отговаря по начин, по който само човек в неговото положение може да го направи.

— Според моята философия към жените трябва да се подхожда като към нов сценарий: ако не задържат интереса ми в продължение на час, не си губя повече времето с тях.

Тейлър зяпна от неподправената арогантност на думите му.

Линда, която стоеше до нея, се наведе и измърмори: „Леле — актриса, супермодел, каквато и да е — горко ѝ на всяка жена, която зареже“.

Тейлър се обърна към Линда развеселена.

— Моля ти се. Всяка жена, достатъчно глупава, че да излиза с него, след тези думи не може да се оплаква, когато той неизбежно я нарани.

— Това е малко грубо, не мислиш ли?

— Вероятно. Но виж какво ще ти кажа — умните жени не излизат с Джейсън Ендрюс.

Линда кимна и отново се обърна към телевизора.

— Предполагам, че е така.

Но след това погледна към Тейлър с дяволита усмивка.

— Освен ако... да видим колко може да продължи тази съпротива, когато останеш насаме с него — надавайки ухо, останалите секретарки се засмяха в мълчаливо съгласие.

Тейлър непокорно отметна дългата си коса през раменете. Досега Джейсън Ендрюс не я беше впечатлил особено.

— Моля ви се, сигурна съм, че в реалния живот човекът не може да проведе един интелигентен разговор.

Линда се замисли над думите ѝ.

— Добре тогава, предполагам, че е по-добре да намериш начин да го накараш да не говори много — хвърли тя дяволит поглед към Тейлър. — Колко голям е душът ти?

Секретарките избухнаха в сподавен смях.

Тейлър необичайно се развълнува от думите на Линда. Вероятно е от температурата в офиса, помисли тя с раздразнение — отново бе станало адски топло. Фирмата можеше да си позволи един проклет приличен климатик. Осъзна, че си вее с няколко листа хартия и всички я гледат. Престори се, че отхвърля с ръка смеховете им.

— Хора, вие нямате ли си работа?

Секретарките си размениха игриви погледи. С пренебрежителен замах — преценявайки, че е пропиляла повече от необходимото време за глупости тази сутрин — Тейлър решително тръгна към офиса си. И най-неловко се препъна в кашон с папки, оставен в коридора.

След непохватно залитане Тейлър успя да запази равновесие. Тя раздразнено погледна към кутията и я ритна с токчето си.

Зад нея секретарките се разсмяха още по-силно.

Тейлър оправи костюма си, запази самообладание и бързешком се отправи към неприкосновения си кабинет. Пътюм посочи към обекта на всеобщото възхищение.

— И защо изобщо имаме телевизор тук? — попита тя в опит поне да има последната дума. — Това е юридическа кантора!

Линда равнодушно сви рамене.

— Тук е Ел Ей.

3

Тейлър провери часовника на бюрото си вероятно за десети път тази сутрин. 11:07. Нетърпеливо потропа с химикала си. Той закъсняваше.

В този час тя трябваше да е в съда и да оспорва исканията. Тейлър погледна с надежда, когато Линда спря на вратата.

— Някакви новини?

Линда тъжно поклати глава. Дълбока депресия беше плъзнала из офиса заради закъснението на актьора.

— Никакви.

Същото се повтори през оставащата част от сутринта, както и следобеда. Предполагайки, че Джейсън Ендрюс в крайна сметка ще се появи, Тейлър бе освободила ангажиментите си до края на деня и ѝ беше трудно да се концентрира върху конкретна задача. Затова когато мина шест, тя отбеляза в графа „свършена работа“ едно голямо нищо.

„Страхотно, помисли си, очаква ме поредната събота в офиса.“

На вратата се почука. Тя погледна и видя Линда, зачервена от възмущение и останала без дъх.

— Асистентката му току-що се обади. Каза, че е станало объркване, но че господин Ендрюс ще бъде тук утре рано сутринта.

— Утре? — повтори Тейлър и се намръщи. — Страхотно — измърмори тя с раздражение. Щеше да прекара и неделята в офиса.

— Асистентката му поне извини ли се? — попита тя.

Линда постави пръст на брадичката си и замълча, сякаш се опиваше да си спомни.

— Хммм... отговорът е отрицателен.

Тейлър завъртя очи. Ето една шибана изненада.

На следващия ден тя определено можеше да каже, че е преодоляла проблема със закъснението на Джейсън Ендрюс.

Защото вече не закъснението беше проблемът.

Идиотът съвсем я беше отсвирил. Никакво обаждане, никакви извинения и никакви обяснения. И така до късния петък следобед, след

като беше прекарала втори ден в изреждане на неприлични думи. Тейлър крачеше из офиса и като цяло се заричаше, че вече няма да прахоса и минута от живота си за Джейсън Ендрюс.

Пъхна няколко папки в куфарчето си, грабна сакото си от облегалката на стола и профуча покрай Линда.

— Прибирам се вкъщи. И ме няма, ако по чудо някой реши да се появи — надменният начин, по който го каза, не остави никакви съмнения у Линда кой може да бъде този „някой“. — За всички останали, разбира се, съм на разположение на мобилния или вкъщи.

Линда се паникьоса. Подпря се на бюрото и като луда завика след Тейлър, която вече беше стигнала до средата на коридора.

— Но какво да кажа, ако все пак се появи?

На Тейлър ѝ хрумнаха поне десет неуместни за работното място отговора.

Без да си направи труда да спре, тя подвижна на Линда:

— Кажи му, че се надявам филмът му да се провали.

За щастие събота и неделя минаха без други ненужни (и изключително нееделикатни) отлагания. Тейлър използва почивните дни, за да навакса с работата. Дерек я беше информирал, че съдията е продължил едно от техните искания — най-важното за делото им — до понеделник сутринта. Въпреки че никой не го спомена, и за двамата беше облекчение, че тя ще може да го поеме. Дерек си падаше малко срамежлив и се чувстваше леко неловко заради характера на делото.

В неделя следобед, след като вече беше работила петнайсет часа, Тейлър реши да се възнагради с пазаруване във „Фред Сигъл“. Когато си тръгна от мола, само час след като беше отишла, тя се опитваше да разбере защо се чувства *добре*, че е похарчила 500 долара за чифт дънки и малка черна кадифена чанта без дръжки. После ѝ просветна: току-що се беше вписала в живота на Ел Ей.

Докато прекосяваше паркинга, Тейлър се пресегна за мобилния в чантичката. Знаеше, че Валери ще се гордее с този момент.

— Познай къде се намирам в момента — каза тя веднага щом Вал вдигна. Не си направи труда да се представя, понеже Вал имаше различна мелодия за всеки от приятелите си. За Тейлър тя бе избрала музикалния мотив на Дарт Вейдър.

Вал набързо направи няколко предположения:

— Излежаваш се на плажа. На поход в планината. В спалнята на Мат Деймън.

Тейлър премести телефона, за да извади очилата си „Шанел“, и си ги сложи. Откакто бе дошла в Лос Анджелис, всички дни бяха топли и слънчеви. Трябваше да признае, че тук времето беше похубаво от това в Чикаго, където можеше да е дъждовно и температурите да са 10 градуса дори през юни.

— Ако бях в спалнята на Мат Деймън, едва ли щях да правя пауза, за да говоря по телефона — пошегува се Тейлър.

— Мисля, че беше казала, че го харесваш заради интелекта му.

— Миналата вечер хванах няколко минути от „Ултиматумът на Борн“ по кабелната. Чувствата ми към Мат сега надхвърлят границите на харвардското му образование. Харесва ми как изглежда с тениска по тялото.

— Добре. Защото се опасявах, че чувствата ти са доста повърхностни.

И двете се засмяха. Разговорът им бързо премина към гостуването на Вал и Кейт, до което оставаха само няколко седмици. Докато слушаше как Вал дърдори за басейни в „Шато Мармон“ и вечери в „Ле Дю“, тя премълча цялата история с Джейсън Ендрюс. Беше решила, поне засега, да не споменава за това на никого. Поне засега нищо не беше започнало. И наистина, какво имаше да разказва? Трябваше да работи с Джейсън Ендрюс, но той така и не дойде... Леле, колко вълнуващо. Освен това не изпитваше особена нужда да споделя с всички факта, че е била отсвирена от мъж.

Може и да беше Джейсън Ендрюс, но тя имаше гордост.

В понеделник сутринта Тейлър бързаше да се приготови за работа. Беше пуснала телевизора в хола, надявайки се да чуе каква е обстановката по пътищата, въпреки че от досегашните ѝ наблюдения това беше безсмислено упражнение. Както времето, така и трафикът в Ел Ей винаги бяха еднакви. До всяка една точка можеше да стигнеш за двайсет минути.

Доста беше пътувала из страната заради свидетелски показания и съдебни процеси и беше забелязала, че местните сутрешни предавания следват определен график. Сутрешното предаване в Ел Ей

— което се казваше *Лосанджелиски сутрини* — не беше изключение. Местните новини идваха след националните, а после даваха времето и информация за движението по пътищата. Точно в 7:20 Сара Стивънс, темпераментната кореспондентка на секция Забавления, поднасяше на зрителите на Лос Анджелис ежедневната „Холивудска минута“.

И така, точно тази сутрин, когато часовникът удари 7:20, се случи Тейлър да бъде в кухнята и да налива кафе в преносимата си чаша, когато чу думите на водещата по телевизията: „И сега, Лос Анджелис, време е за Сара Стивънс и за ежедневната «Холивудска минута».“

Тейлър виждаше телевизора от кухнята, но надникна с интерес. Обикновено гледаше „Холивудска минута“, ако беше наоколо, когато рубриката започваше, но не беше нещо, за което би изтичала от банята с уста, пълна с паста за зъби.

Видя как Сара Стивънс развълнувано поздрави публиката.

— Добро утро на всички! Днес имам изненада за всички вас, зрителите — поне за дамите — репортерката затворнически сниши глас. — Този уикенд „Холивудска минута“ попадна на един специален човек, докато той се наслаждаваше на четиридневна хазартна разходка в Лас Вегас — не кой да е, а любимецът на всички, Джейсън Ендрюс!

Чашата с кафе се изплъзна от ръката на Тейлър и шумно падна в мивката.

Тя стоеше и гледаше невярващо — започваше репортаж на Сара Стивънс, която стоеше с микрофон пред хотел „Белажио“. Точно в този момент през въртящата се врата излезе Джейсън Ендрюс, заедно с някакъв небрежен тип, който изглеждаше напълно незаинтересован от тълпата фенове и папараци, които веднага ги наобиколиха.

Репортерката си проби път и разпалено извика:

— Джейсън! Здравей! Сара Стивънс от „Лосанджелиски сутрини“ — приближи се тя към него, плътно следвана от оператора. — Имаш ли минутка да поздравиш зрителите ни? — тя веднага пхна микрофона пред лицето му.

За част от секундата Джейсън изглеждаше раздразнен, след което удостои Сара Стивънс с една от най-съвършените си усмивки.

— Разбира се. Винаги имам време за фенове.

— Харесва ли ти в Лас Вегас? — попита бездиханна репортерката.

— Лас Вегас винаги ми е харесвал.

Тейлър видя как репортерката грейна, а може просто така да ѝ се беше сторило, заради ослепителната белота на зъбите му.

— Знаеш, че трябва да попитам — продължи Сара свенливо. — С кого си тук?

Джейсън посочи към небрежно изглеждащия мъж, който се чувстваше некомфортно край тълпата.

— Съжалявам, този път няма да има сензация. Решихме да дойдем тук в четвъртък — хрумна ни на момента да излезем по мъжки. Знаеш как е — понякога игралните маси просто те викат.

Тейлър отвори уста и зяпна невярващо.

Хрумнало им на момента да излязат по мъжки? *Това* ли беше причината тя да работи целия уикенд?

Но това не беше всичко.

— Говори се, че започваш работа по нов филм — юридически трилър — каза Сара Стивънс. — Вероятно си адски зает.

Джейсън вдигна рамене, приятно се усмихна и нанесе последния удар.

— Очевидно не е нещо толкова важно, че да пропусна уикенд във Вегас — той и Сара Стивънс сърдечно се засмяха.

Но на Тейлър изобщо не ѝ беше до смях.

Джейсън Ендрюс току-що я беше обидил пред целия свят.

Добре де — вероятно само пред хората, които гледаха „Холивудска минута“ тази сутрин. И всъщност само пред тези, които знаеха, че миналата седмица е трябвало да се срещне с него.

Джейсън Ендрюс току-що я беше обидил пред най-малко четиринадесет човека.

Тя грабна дистанционното и с удоволствие натисна копчето, което накара Джейсън Ендрюс да изчезне.

— Задник!

Само това успя да каже.

Тейлър бе в отвратителното настроение, когато тази сутрин влезе в съдебната зала при съдия Фаулър.

Тя и Дерек заеха местата си на масата на ответника. Адвокатът на обвинението, Франк, вече чакаше на срещуположната маса. След като се увери, че всички страни присъстват, с влизането на съдията деловодителят призова:

— Всички да станат! Този съд заседава, председателстван от почитаемия Арлендър Фаулър! — деловодителят, съдията и съдебният репортер седнаха. Тейлър и Франк приближиха подиума, докато съдията прелистваше документите.

— Франк Сидлецки, представляващ Комисията, Ваша чест.

— Добро утро, Ваша чест. Тейлър Донован — за страната на ответника.

И тогава, точно когато Тейлър обявяваше името си за протокола, в съдебната зала се случи нещо най-неочаквано.

Влезе Джейсън Ендрюс.

Когато чу Тейлър да се представя, Джейсън я погледна с любопитство. Незабелязан, той седна на последния ред, а съдията, Тейлър и Франк продължиха работата си.

Съдията извади искането на Тейлър от купчината документи пред себе си.

— Добре, днес сме тук заради отсрочването на последното искане — той надникна от скамейката към Тейлър. — Адвокат, защо не разясните за какво става въпрос?

Тейлър се обърна към съдията, напълно съзнавайки, че това искане е жизненоважно за успеха на делото им.

— Ваша чест, Комисията възнамерява да призове няколко свидетели, които да дадат показания за обида, несвързана със секс, която вероятно са чули на работното си място. Ние искаме да забраним подобно свидетелстване.

Франк се намеси.

— Ваша чест, това е дело за сексуален тормоз...

Но Тейлър го отряза.

— Точно така. Това е дело за сексуален тормоз и ние искаме да забраним свидетелстването за нещо, което със сигурност не е свързано със секс. Извинете, Ваша чест, но не разбирам какво общо може да има думата „по дяволите“ със сексуалния тормоз.

Отзад в галерията Джейсън се усмихна при думите ѝ.

На подиума Франк се опита да възвърне контрола върху спора.

— Но тези ищци са жени, Ваша чест, и Комисията може да докаже, че те често чуват тази дума и други подобни на работното място и за тях това е тормоз.

Тейлър бързо отговори.

— Проблемът на Комисията е, че всички на работното място слушат този език — и мъже, и жени.

— Ваша чест, нашата позиция е, че ответникът трябва да е наясно, че жените като цяло, като пол са по-чувствителни към подобен род думи — каза Франк, с най-самодоволния си тон.

Тук Тейлър пренебрежително вдигна ръка.

— Съжалявам, съдия. Но този патриархален възглед е по-обиден от всичко останало, в което обвиняват моя клиент. Целта на закона за гражданските права не е да превърне работните места в неделни училища, неговата цел е да предотврати *дискриминацията*. На Комисията може и да не ѝ харесва изразът „по дяволите“, но много жалко. Той не е дискриминационен.

Считайки спора за приключен, Тейлър скръсти ръце на гърдите си и зачака решението на съдията.

Съдията огледа двете страни, докато мислеше върху основателността на всяка от позициите. След миг каза:

— Трябва да се съглася с госпожица Донован. Има много неща на работното място, с които всеки един от нас трябва да се примири, неща, които не ни харесват особено, но това не ги прави дискриминационни. Искането на ответника се приема.

Съдията удари с чукчето, а деловодителят подпечата искането.

— Мисля, че с това приключваме за днес. Адвокатите да ми предадат становището си до петък. Съдът се оттегля.

Със ставането на съдията всички в залата се изправиха. Доволна от постановлението, Тейлър любезно се обърна към Франк.

— Да планираме ли обсъждането за утре? — спорът беше като спорт за Тейлър и както всички професионалисти, тя напусна игрището в движение.

Франк обаче изглежда нямаше подобна нагласа. Без да ѝ обърне внимание, той грабна куфарчето си и изфуча навън, без да каже и дума.

Тейлър се направи, че нищо не се е случило. О, добре. Вероятно беше бесен, че не може да изпсува в съда.

Тя се върна на масата на ответниците и започна да събира папките в куфарчето си. Изведнъж усети как Дерек я побутва.

— Онова там не е ли Джейсън Ендрюс? — попита той с тих, развълнуван глас.

Тейлър погледна и видя, че от дъното на залата към нея се приближава някакъв мъж.

И наистина беше Джейсън Ендрюс.

Звездата, която вземаше дващест и пет милиона долара за филм, спря за миг, когато тя го погледна. После ѝ се усмихна с прословутата си усмивка.

— Вие трябва да сте Тейлър.

Тя не отмести поглед. Виж ти! Негово височайше превъзходителство най-сетне бе решил да се появи.

Докато Джейсън Ендрюс се приближаваше — с черна риза и тъмносив панталон на райета (стояха му толкова добре, сякаш бяха шити по мярка), две мисли минаха през главата на Тейлър.

Първо — не носеше костюм и вратовръзка в съда.

Второ — на живо беше невероятен.

Тя бързо се абстрахира от втората, абсолютно неуместна мисъл, и успя да запази маска на пълно безразличие.

— От офиса казаха, че ще ви намеря тук — каза той непринудено. — Изглежда дойдох точно навреме за зарята — намигна той, сякаш заедно участваха в някакъв майтап.

Тейлър го изгледа гневно. Погледът ѝ беше толкова смъртоносен, че някой по-обикновен мъж щеше да се изнесе от залата точно за две секунди.

Но Джейсън беше непоколебим. Той се усмихна приятелски.

— Права сте. Къде са ми обноските? Не се представих подобаващо — той протегна ръка да се здрависат — Джейсън...

Тейлър набързо скастри това чаровно представление. Тя бе виждала подобни усмивки и преди и определено бе имунизирана срещу тях.

— Очевидно знам кой сте, *господин Ендрюс*. Също така знам, че трябваше да сте в офиса ми в два други дни миналата седмица.

Джейсън отдръпна ръката си, сякаш изненадан от резкия ѝ тон.

В караницата съвсем забравиха за Дерек. Младшият асистент пристъпи напред и прочисти гърло, за да припомни на Тейлър и Джейсън за себе си.

— Ъм, Тейлър, аз ще се връщам. Да мина ли утре през офиса ти да поговорим за общото становище? — той гледаше между тях двамата.

Тейлър спокойно погледна Джейсън и отговори:

— Можеш да минеш по-късно днес, Дерек. Няма да се бавя.

С един последен поглед между двамата Дерек събра папките и побърза да излезе от съдебната зала, като остави Тейлър и Джейсън сами.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Какво точно мога да направя за вас, господин Ендрюс?

Тя забеляза, че ъгълчетата на устните му се извиха почти в усмивка, сякаш му беше забавно, че тя официалничи и използва фамилията му. Това само я изнерви още повече.

— Виждам, че сте малко разстроена заради срещите, които пропуснах миналата седмица — каза той провокиращо. Тонът, както Тейлър забеляза, много приличаше на онзи, който тя самата използваше, когато умишлено целеше да подразни опонентите си.

Как смее.

— За жалост изникна нещо в последната минута — продължи Джейсън, без да се опитва да прикрие снизхождението си. — Със сигурност разбирате, че съм много зает човек, *госпожице Донован*. — Той наблегна на последните две думи, като ѝ даде да разбере, че и двамата могат да играят играта с фамилните имена.

После махна с ръка.

— Но сега съм тук, така че да се захващаме за работа — той плесна с ръце, сякаш това уреждаше всичко.

— Сега пък аз съм заета, господин Ендрюс.

Джейсън търпеливо се усмихна на отговора ѝ, както учител на непослушно дете. Той направи крачка да се приближи и Тейлър забеляза колко стърчи над нея. Мислеше, че на живо всички артисти са ниски. Разбира се, *той* беше изключение.

Тейлър отказа да се помръдне и на сантиметър и двамата се озоваха съвсем близо един до друг. Джейсън я погледна отгоре и очите му срещнаха нейните.

— Госпожице Донован — каза той сухо. — *Никой* не е твърде зает за мен.

Той замълча, за да почувства въздействието на думите си. Тейлър присви очи, но не каза нищо. Джейсън очевидно прие това като знак за съгласие.

— Добре, след като изяснихме това... — той се отдалечи и със замах посочи към съдебната зала, сякаш издаваше заповед, — защо не ми покажете нещо... адвокатско?

Той се огледа сякаш се опитваше да се запознае с обстановката.

— В сценария има няколко сцени, в които трябва да разпитвам свидетели. Да започнем като ми покажете такъв пример. Но не глупостите, които дават по телевизията — искам да изглеждам реален.

Тейлър прехапа устни и погледна към пода, за да не се изсмее на глас. Беше толкова абсурдно арогантен, че беше почти забавно. Тя не успя да прикрие усмивката си, погледна го и скръсти ръце.

— Боя се, че не мога да го направя.

Джейсън се обърна.

— Защо не?

— За начало, нямам свидетел.

Той посочи себе си.

— А какво ще кажете за мен?

В този миг я осени внезапно вдъхновение. Тя замислено вдигна глава, след което кимна в съгласие за първи път, откакто Джейсън се появи.

— Да, разбира се — тя посочи към залата. — Защо не седнете на свидетелската скамейка?

Джейсън я погледна одобрително — очевидно беше доволен, че се връщат към програмата — и последва указанията ѝ. Тя го изчака да се настани, след което застана точно пред него.

Зададе първия въпрос от „инсценирания“ разпит.

— Господин Ендрюс... вие сте наясно, не е ли така, че асистентът ви направи уговорка да бъдете в офиса ми миналия четвъртък?

Джейсън се усмихна, сякаш намираше предизвикателството за забавно. Той се отпусна на скамейката, настани се удобно.

— Да, наясно съм, госпожице Донован.

— И не дойдохте за тази среща, нали?

— Така е.

— Също така сте наясно, че след като не се появихте на тази първа среща, асистентът ви направи друга уговорка да бъдете в офиса ми в петък сутринта, така ли е?

Джейсън се протегна и кръстоса крак върху крак, без очевидно да се притесни от незначителните въпроси.

— Това също е вярно. Както посочих по-рано, изскочиха неочаквани неща. Извънредна ситуация с един филм.

След като го изрече, той небрежно завъртя часовника около китката си.

Тейлър повдигна вежда невярващо.

— Извънредна ситуация с един филм?

— Точно така.

Тя остави думите да висят във въздуха, след което отиде до адвокатската масичка и извади мобилния си телефон от куфарчето.

— Нека ви покажа вещественно доказателство „А“. — Тя се върна до Джейсън и показва мобилния телефон. — Разпознавате ли доказателство „А“, господин Ендрюс?

Джейсън се наведе напред и погледна телефона с подигравателна несигурност.

— Ами, не мога да бъда сигурен... но изглежда това е мобилен телефон.

— Вие притежавате ли мобилен телефон, господин Ендрюс?

— Всъщност имам три.

— И знаете ли как да ги използвате?

Джейсън отстъпи с усмивка.

— Разбира се.

Тук Тейлър се отпусна, седеше на края на адвокатската маса.

Беше време, реши тя, да минат на следващото ниво.

Джейсън наблюдаваше как Тейлър небрежно кръстосва крака, носеше обувки на токчета. Той не успя да устои и очите му пробягаха по краката ѝ за части от секундата.

Когато срещна погледа на Тейлър, забеляза тънка следа от самодоволна усмивка. Тогава разбра.

Тя си играеше с него.

Тейлър замълча и доволно изчака погледите им отново да се срещнат, след което продължи с въпросите.

— Случайно някой от трите ви телефона беше ли с вас в Лас Вегас миналата седмица, господин Ендрюс?

— Разбира се.

— Значи можехте да се обадите в офиса ми и да уведомите, че не можете да дойдете?

Тук Джейсън се изсмя, сякаш това бе най-смешното, което е чувал.

— Аз не водя подобни разговори.

Тейлър спокойно стана от масата и тръгна към свидетелската скамейка.

— Добре тогава, не можахте ли да помолите някой от безбройните си асистенти да ми се обади? Или нещата в хотел „Белажио“ — о, простете... вашата „извънредна ситуация с един филм“ — тя направи въображаеми кавички с пръсти — беше толкова ангажираща, че не успяхте?

Зачака отговора на Джейсън.

Той с лекота отклони въпроса. Определено се надяваше тя да излезе с нещо по-добро.

— Хванахте ме, госпожице Донован. Бях в Лас Вегас. Внушително адвокатстване, предвид, че ме хванаха само от телевизията.

— И причината, че не накарахте някой да се обади в офиса ми, е...?

— Не изглеждаше нещо важно — отговори той безгрижно. — Не мислех, че ще ми трябва извинение.

— Ако това е така — попита Тейлър натъртено — тогава защо се опитахте да съчините историята с „извънредната ситуация с филма“?

Тук Джейсън млъкна.

Опа.

Той неловко се размърда на мястото си, оплетен в „показанията“ си.

Тейлър приближи свидетелската скамейка с победоносно блестящи очи.

— Какъв точно беше планът ви, господин Ендрюс? Просто да влезете, да се усмихнете и никой да не ви пита защо не сте дошъл?

Всъщност, планът му беше точно такъв.

Джейсън скръсти ръце и пренебрежително вдигна рамене при въпроса ѝ.

Тейлър се ентусиазира от жеста му и гласът ѝ се изпълни със сарказъм.

— О, съжалявам, господин Ендрюс, но отговорите ви трябва да бъдат ясни за деловодителя. Това „да“ ли беше?

Джейсън я погледна безизразно, раздразнен от тона ѝ. Тя отвърна на погледа му.

— Да, госпожице Донован — отговори най-сетне той. — Може това да е бил планът ми. Да се усмихна и никой да не ме пита нищо.

Тя се облегна на свидетелската скамейка.

— И как работи за вас този план, господин Ендрюс?

Погледите им се срещнаха.

— Не много добре.

Тейлър се усмихна уверено, сякаш искаше да каже, че е приключила.

— Добре. Нямам повече въпроси.

Тя наперено отиде до адвокатската маса и метна куфарчето си през рамо. Без да си направи труда да погледне назад, тя излезе от съдебната зала с високо вдигната глава. Вратата се залюля и се затръшна след нея.

Джейсън остана сам.

Седеше глупаво на свидетелската скамейка.

Той се огледа в очакване на камерите и чакаше хората да излязат и да му кажат за майтапа, който са му спретнали. Клуни обожаваше подобни постановки.

Джейсън чакаше. Продължаваше да чака.

Но... нищо.

И тогава започна да му просветва, че това не е майтап, че наистина Тейлър Донован е *искала* да го обиди. Кое то повдигна един

много сериозен въпрос.

Каква, по дяволите, беше *тази* гадост?

Джейсън бързо се върна към всички подробности от срещата с нея. Всяка една дръзка, саркастична дума. От години никой не му беше говорил така.

Погледна към вратата, през която Тейлър току-що беше изчезнала. И лицето му бавно се разтегли в усмивка. Интересно. Много интересно.

— Е как мина срещата с адвоката?

Джейсън погледна към пътническото място, изненадан, че Джеръми си спомня. Беше споменал за срещата на приятеля си между другото миналия петък във Вегас, около четири сутринта, докато хапваха буритос в някаква долнопробна кръчма, на седем пресечки от известния булевард „Стрил“. (Джеръми беше използвал стария номер „тук поне никой няма да те познае“.)

Разбира се, тогава Джейсън не беше споменал, че срещата с адвоката е трябвало да се състои по-рано същия ден, горе-долу по времето, когато се бяха настанили на игралната маса във ВИП залата на хотел „Белажио“. Ако Джеръми знаеше тази подробност, той несъмнено би направил някоя саркастична забележка, която Джейсън (до петък вечерта той вече беше загубил над 100 000 долара на въпросната маса!) нямаше да е в настроение да чуе.

Причината не са парите, непрекъснато повтаряше Джейсън на Джеръми (който доста коравосърдечно беше отбелязал, че Джейсън изкарва десет пъти повече само за един ден снимки) — въпросът бил принципен. Той просто мразеше да губи.

Джейсън отново погледна към пътя, докато се чудеше как да отговори на въпроса на приятеля си. Умело насочи черния си „Астън Мартин Венкуиш“ към отбивката, която щеше да ги отведе до спортния комплекс „Стейпълс Сентър“. Имаха билети за тазвечерния мач между „Лейкърс“ и „Никс“. Разбира се, местата бяха на първия ред. Това бе един от малкото плюсове от славата на Джейсън, който всъщност Джеръми се принизяваше да ползва.

Джейсън се помъчи да измисли най-добрия начин, по който да опише срещата си с видната госпожица Тейлър Донован.

— Срещата с адвоката беше... поучителна — избра той думите най-сетне.

Джеръми престана да стиска черните кожени дръжки и си отдъхна, че вече излизат от магистралата.

— Добър ли беше?

— Тя прави зашеметяващи разпити, мога да ти кажа — отвърна Джейсън и се усмихна на себе си.

Джеръми го погледна внимателно.

— Какво не ми казваш?

Беше единственият, който изглежда винаги разбираше, когато Джейсън крие нещо. Двамата бяха дошли в Лос Анджелис преди близо шестнайсет години с големи мечти да пробият във филмовата индустрия. Когато кариерата на Джейсън полетя нагоре като ракета, животът му се промени в буквално всяко едно отношение. Приятелството им бе сред малкото неща, които останаха същите. Джеръми беше последният останал мост към нормалността в неговия свят — факт, който Джеръми не пропускаше да му припомня.

— Какво те кара да мислиш, че крия нещо? — попита Джейсън невинно.

— Последният път, когато направи тази физиономия, беше преди два месеца в бара „Четири сезона“ след интервюто ти с репортерката от „Венити Феър“. Когато ме помоли да се появя час по-късно и да викам пред стаята ти „Пожар!“.

Джейсън се засмя. Добри времена бяха.

— Ей, това се получи. В суматохата по евакуирането на сградата даже не се наложи да обещавам, че ще ѝ се обадя.

— Сигурен съм, че останалите четиридесет човека, които трябваше да тичат десет етажа надолу по стълбите в един часа през нощта, ще се радват да узнаят, че са те спасили от поредния неудобен посткоитален момент.

— Стига, това е било най-вълнуващото нещо в живота им. Всички смятаха, че е много възвишено от моя страна да държа вратата на аварийния изход.

— Разбира се, та ти беше единственият, който знаеше, че всъщност няма пожар.

Джейсън махна с ръка.

— Подробности, подробности.

Джеръми завъртя очи.

— Кажи ми за адвокатката.

Толкова много възможни отговори, помисли си Джейсън. Можеше да му каже как наистина се вбеси, че госпожица Донован

пропиля един ден от времето му, при положение че му оставаше толкова малко да се подготви преди началото на снимките; как се подразни безкрайно, че тя бе твърде упорита да слезе от метлата и да забрави за станалото (е, беше пропуснал няколко срещи — това едва ли беше престъпление); или, най-лошото от всичко, как се ядоса, че тя успя да го надхитри в малкото им упражнение по разпит.

А вероятно можеше да говори за факта, че буквално се беше заковал на място, когато тя за първи път се обърна и го погледна.

Защото Тейлър Донован беше зашеметяваща.

А той определено не очакваше подобно нещо.

Дълга, тъмна коса — тъмнокестенява, която падаше над едното око и се спускаше по раменете ѝ на вълни; светла кожа, която леко се зачервяваше, когато бе ядосана (както се бе убедил с очите си) и дълбоки, изразителни зелени очи.

Именно очите ѝ го накараха да спре. Имаха игрива искра, която казваше, че тя винаги е на пет стъпки пред теб и го знае.

Разбира се, можеше да са и краката — допусна Джейсън. Тя самодоволно го бе хванала да ги оглежда и *това* също го бе вбесило. Но той не можеше да устои: с правата тясна пола до коляното и високите обувки „Мери Джейн“ тя изглеждаше едновременно и класически, и секси, като жените в черно-белите филми.

Но без значение как изглеждаше Тейлър, категорично заключи Джейсън, мисълта, че го обиди и изфуча от съдебната зала му се струваше абсолютно нелепа.

Или изключително забавна. Все още не можеше да реши.

Джейсън погледна и видя, че Джеръми все още чака отговор.

— Беше ми ядосана — най-сетне каза той с усмивка, като реши, че това е най-добрият начин да обобщи преживяването.

— Беше ти ядосана? — Джеръми замълча и се замисли. — А все още не си правил секс с нея — после добави, — правил ли си?

Джейсън го погледна.

— Това не беше ядосване от типа: „Но тези три нощи в Лондон нищо ли не означаваха за теб?“ — той изимитира лигав женски глас.

— Проблемите с манекенката продължават ли?

— Марти се грижи за това.

Джейсън наклони глава в задълбочен размисъл.

— С тази адвокатка беше различно. Тя се държеше... — той затърси правилната дума. Изненада се, когато я намери. — Пренебрежително.

Погледна към Джеръми за помощ. Навреме улови усмивката на приятеля си.

— Пренебрежително? — повтори Джеръми, сякаш ужасен. — Към Джейсън Ендрюс? Мога ли да попитам защо?

Джейсън вдигна рамене, докато паркираше пред ВИП входа на „Стейпълс Сентър“.

— Бях отсвирил една-две срещи с нея миналата седмица — той изключи двигателя и невинно погледна Джеръми. — Не мислех, че някой ще обърне внимание.

Джеръми се хвана за сърцето с престорен ужас.

— Искаш да кажеш, че когато си влязъл, тя не е паднала веднага на колене в знак на благодарност?

Джейсън се усмихна и слезе от колата.

— Ще бъде честно да призная, че тя не реагира точно по този начин.

— И се постарай тя веднага да получи съобщението.

Джейсън и Джеръми седнаха на първия ред на мача на „Лейкърс“.

Бяха минали две минути от първото полувреме, когато Джейсън извади телефона си. Докато караше насам, беше взел решение.

Тази сутрин нямаше да бъде последната, в която вижда Тейлър Донован.

След като стигна до този извод, Джейсън се обади на мениджъра си и го помоли лично да ѝ предаде, дума по дума, следното съобщение: „На господин Ендрюс много му хареса урока, който научи от госпожица Донован и най-учтиво моли да има възможност за следваща среща“.

Знаеше, че подтекстът ще я развесели. Усмихна се при мисълта за реакцията ѝ: ще се усмихне сдържано и вероятно ще поиграе с кичур от тази забележителна, дълга, тъмна коса, докато измисли подходящ закачлив отговор.

След като приключи разговора с мениджъра си, Джейсън доволно насочи вниманието си към играта. Е, веднъж-два пъти мислите му се завъртяха и около това как ще бъде облечена Тейлър Донован при следващата им среща. Хареса му остроумното, секси адвокатско преживяване от сутринта. Ако само разкопчаеше едно-две копчета от ризата си, човек можеше даже да я нарече *непослушна* адвокатка. Вероятно в добавка носеше и строги библиотекарски очила. Можеше и делово да събере косата си, която, разбира се, щеше да се разроши по чаровен начин веднага щом...

Мобилният на Джейсън рязко звънна и прекъсна вътрешния му дебат за това коя е най-удобната поза за правене на секс на съдебната скамейка. Възможностите, които предлагаше ниската стена, му харесаха.

Намръщи се, когато видя, че обаждането е от Марти, неговия агент. Очакваше да е мениджърът му, с уж неохотно (но всъщност доволно) приемане на предложението му от страна на госпожица Донован. И се намръщи, защото беше напълно наясно с мнението, споделяно от агента, мениджъра и адвоката му, че само Марти знае как „да подхожда“ към него, когато има лоши новини.

Джейсън вдигна при второто позвъняване.

— Да, Марти. Какво става?

Джеръми седеше до Джейсън и видя, как приятелят му прие неочакваната новина. Щеше да се изсмее гласно, когато чу отговора му.

— Какво имаш предвид под „тя със съжаление отказа“ поканата ми? — попита той изумен. — Е, каза ли нещо друго?

Въпреки че Джеръми по принцип малко се интересувахе от разните лудории на Джейсън, той внимателно следеше тази развръзка. Беше чул съобщението, което той бе изпратил на въпросната Донован и отбеляза — с известна изненада — че граничи с извинение. А доколкото на Джеръми му беше известно, Джейсън Ендрюс не се беше извинявал на жена, различна от майка му, от петнайсет години насам.

Наблюдаваше как на лицето на Джейсън се изписа изненада, докато Марти предаваше останалата част от съобщението на Донован.

— Тя това ли каза? — Джейсън се облегна назад и се закиска. — Добре, кажи й, че съм видял *задника* й, когато изфуча от съдебната зала, и може да съм изкушен да гледам само него.

Джейсън изслуша отговора на агента си, след което отново премина в атака:

— Чуй ме, Марти, *не искам* да работя с никой друг. Искam нея. Тази, която си мисли, че може да ми обръща гръб. Постарай се фирмата ѝ да разбере това. След което искам да се концентрираш върху лондонската история.

Той нетърпеливо махна с ръка при следващите думи на агента.

— Казах ти, всичко беше недоразумение. Аз само я поканих да дойде с мен до Лондон. Не съм казвал, че ще се връща с мен. Предай на мениджъра ѝ, че не искам да виждам името ѝ до моето в поредния клюкарски парцал. Край на разгласяването.

След тези думи той шумно затвори телефона си.

Джеръми го погледна косо.

— Пак ли супермоделът?

Джейсън се намръщи.

— Повярвай ми, ако трябваше да слушаш глупавото ѝ бърборене цели три дни, и ти би я зарязал в Лондон. Не ми пука как изглежда с бански... или без бански.

След изразителния тон на Джейсън, Джеръми замълча и реши да остави играта да ги поразсее малко. Знаеше много добре колко се дразни Джейсън, когато жените, с които се забърква, откликват на медийното внимание. Актриса, певица, модели — все същото: едно обаждане от Джейсън Ендрюс и веднага резервирахa маса в прословутия лондонски ресторант „Айви“, като вкарвахa номера на клюкарската агенция „Тед Казабланка“ в телефона си на бутон за бързо избиране.

Джеръми видя как двама младежи на около двацет и пет се настаниха на местата зад тях. Смътно разпозна единия като Роб-някой-си, актьор от едно от онези шоута на телевизия „CW“, когото беше срещнал на парти, организирано от режисьора на последния му сценарий. Ако правилно си спомняше, Роб се подвизаваше като част от антуража на Скот Кейси.

Когато Джеръми кимна да поздрави Роб-еди-кой-си, забеляза една от мажоретките на „Лейкърс“, която скачаше и им махаше.

— Мисля, че някой се опитва да привлече вниманието ти — Джеръми посочи момичето на Джейсън. Тя се размаха лудо, когато

Джейсън погледна към нея. Той ѝ се усмихна учтиво, незаинтересовано отвърна поглед и завъртя очи към Джеръми.

— Бил съм с тази. Правил съм го — после се усмихна дяволито, не се стърпя и гордо посочи още няколко от момичетата на „Лейкърс“.
— И с тази. О, и с тази, и с тази също — той намигна разсеяно. — Заедно.

— И учудващо, взети заедно, те се равняват на един мозък — отговори сухо Джеръми.

Джейсън със съжаление поклати глава.

— За жалост не цял.

По-късно този четвъртък следобед, когато Тейлър вече пиеше второто си нискомаслено лате за деня, тя най-сетне успя да измъкне няколко свободни минути да седне в офиса и да прегледа третата чернова на Дерек с инструкциите им до съдебните заседатели.

Времето, осъзна тя, не беше на нейна страна през трите дни, които бяха изминали от срещата ѝ с Джейсън Ендрюс. Откакто Франк от Комисията зае войнствена позиция и злобно започна да напада клиента ѝ в медиите — това беше.

Тейлър веднага разпозна тактиката му: очевиден опит да изгради предубеждения срещу обвиняемия в очите на съдебните заседатели. В отговор лично тя бе връчила на Франк извънредно искане за санкции. След разпалените ѝ аргументи съдията издаде забранителна заповед за изтичане на информация в медиите по делото и строго предупреди, че ако някой адвокат бъде видян или чул да говори с пресата, „по-добре да си донесе четката за зъби в съда“ (жаргонен начин да заплаши адвокатите със затвор заради неуважение). За втори път тази седмица Франк изхвърчаше от съдебната зала и отказваше да говори с нея.

През последните три дни Тейлър усещаше, че изостава от подготовката си за делото. Тъкмо седна на бюрото си и запреглежда черновата на Дерек, когато телефонът ѝ звънна.

Щом видя познатия код 312, Тейлър вдигна и веднага се измъкна с оправданието:

— Знам, знам. Ужасна приятелка съм.

От другата страна на линията Кейт се засмя. Тя също работеше за една от най-добрите адвокатски фирми в Чикаго и знаеше каква

лудница е понякога в офиса.

— Простено ти е щом се готвиш за дело. Вече направиха ли те партньор?

Тейлър блажено въздъхна при мисълта за своята цел, нещото, което най-много желаше в живота.

— След две години, един месец и три седмици. Плюс-минус.

— Направо е плашещо, че го знаеш. Предполагам, че не трябва да си правя труда да те питам дали се забавляваш?

— Преди да започнеш да ми четеш конско, само да ти кажа, че част от тази заетост не беше по моя вина. Временно бях ангажирана с...

Тейлър спря, осъзнавайки, че ако каже на Кейт, че се е виждала с Джейсън Ендрюс, това ще доведе до дълъг разговор и ще трябва да ѝ разкаже и най-малките подробности. Да не споменаваме, че тогава, за да бъде честна, трябваше да се обади и на Валери. А техният разговор можеше да продължи с дни.

— Както и да е — каза вместо това Тейлър. — Ще ти разкажа някой друг път на по напитка — а може би на по две, или три, помисли си тя. Толкова щяха да ѝ трябват, за да забрави колко искрящо сини са очите на Джейсън.

Стой.

Откъде, по дяволите, се бе промъкнала тази мисъл, не знаеше как изскочи неканена в главата ѝ просто така.

Не че отричаше факта, че Джейсън Ендрюс беше хубав. Висок, строен, добре сложен, с кобалтово сини очи и изсечени черти — тя много добре знаеше, че жените мечтаят точно за това. Но... я стига.

Той беше пълен глупак.

Тейлър се върна към разговора с Кейт, която питаше дали в близко време ще има някоя свободна вечер.

— Не знам. Защо, какво става? — попита тя разсеяно.

Кейт се поколеба.

— Има един човек в Ел Ей, с когото искам да те запозная.

— Не.

Тонът ѝ не можеше да е по-категоричен.

— Не е задължително да бъде среща, просто някой, с когото да излизаш от време на време — настоя Кейт. — Знаеш ли, не всички са

задници като Дейниъл — тя изведнъж млъкна, съжалявайки за последните думи.

Тейлър също замълча.

— Знам, Кейт, но... — гласът ѝ заглъхна, а мислите ѝ за миг се върнаха към Чикаго.

После се взе в ръце. Това не беше нещо, за което искаше да мисли по време на работа.

— Оценявам предложението — каза на Кейт и се опита да смекчи тона. — Но точно сега съм затънала в работа до шия, разбираш ли? Просто моментът не е подходящ. Като стана дума, за съжаление трябва да тръгвам — подготвяме нещо за утре, а аз изоставям — тя смотолеве бързо „чао“ и затвори.

Облегна се на стола и изведнъж се почувства много изморена. Тогава с крайчеца на окото си видя Линда, която се чудеше дали да влезе.

Изглежда секретарката беше усетила, че хваща Тейлър в неподходящ момент и се усмихна неловко.

— Извинявай. Но господин Блейкли иска да те види. Незабавно.

Леко я сви под лъжичката. „Незабавно“ никога не вещаеше добро за един сътрудник в голяма адвокатска фирма. Това означаваше, че или тотално си оплескал нещо, или ще ти възложат спешна задача.

С тази мисъл Тейлър кимна, отново си сложи маската и успокои напрежението в стомаха. Изправи се и грациозно приглади полата си.

След това се отправи към кабинета на шефа.

6

Не можеше да го направи.

Беше късно същата вечер и Тейлър седеше в колата си — сребрист „Крайслер Пи Ти Крузър“, който беше наела за престоя си в Лос Анджелис — пред някакъв бар на име „Рейлис Тевърн“. Опита се да помисли дали има начин да се измъкне от ситуацията, но се сети за строгия поглед на Сам и се разколеба.

Още щом влезе в кабинета на шефа си този следобед, тя разбра, че няма да обсъждат спешна задача. Партньорите раздаваха задачите щастливо, както елфите на дядо Коледа раздаваха захарни пръчици, а Сам изобщо не изглеждаше щастлив, когато Тейлър застана пред бюрото му.

— Обадиха ми се днес — започна той със сериозен тон. — Имаш ли нещо против да ми кажеш какъв е проблемът с проекта „Ендрюс“? — Сам я погледна от висотата на стола си.

„О“, искаше да извика силно Тейлър. Той е *просто* един актьор.

Но като видя изражението на Сам, се опита да заглади нещата.

— Сам, просто не мисля, че съм подходяща за подобен проект. Сигурна съм, че на когото и да възложиш задачата, ще бъде много по-...

Сам я сряза.

— Джейсън Ендрюс не иска никой друг. Хората му ми предадоха, че той изрично е казал, че иска да работи с теб.

Тейлър се улови, че все повече се вбесява. Неговите „хора“? Забравете великата филмова звезда да вдигне телефона си сам. Мързелив — помисли си тя. Арогантен. Егоистичен, снизходителен, покровителствен...

Тя забеляза, че Сам я гледа втренчено и изведнъж се зачуди да не би да говори на глас.

Тейлър се стегна. Със сигурност можеше да накара Сам да разбере основанията й.

— Виж... при него става въпрос за някаква тъпа гордост. Повярвай ми, на Джейсън Ендрюс ще му мине. Освен това съм по средата на подготовката за процеса. Знам, че не е необходимо да ти припомням залозите в това дело срещу Комисията. Сега просто не е подходящото за мен време...

Сам отново я сръза.

— Тейлър, много те уважавам. Смятам, че си най-талантливият адвокат, който тази фирма е виждала, така че моля те, не ме разбирай погрешно, когато казвам, че изобщо не ми пука за какво става въпрос.

Той вдигна ръка, когато видя, че Тейлър се кани да отговори.

— Джейсън Ендрюс е много важен клиент за нашата фирма. Ние се занимаваме с данъците му и от години се опитваме да го привлечем и за съдебните иски. Човекът съди всеки, който пише глупости за него.

Тейлър погледна тавана и се опита да замълчи. От това, което беше видяла дотук, се съмняваше, че писаното за него са глупости.

После Сам се приведе в стола си. Погледна я с категорично изражение и изрече думи, от които я побиха тръпки.

— Срещаш се с Джейсън Ендрюс. И оправяш цялата работа.

И ето я, пет часа по-късно седи в колата си на някаква случайна улица в западен Холивуд. Тейлър надникна през прозореца, за да разгледа бара по-добре и се зачуди що за място е „Рейлис Тевърн“, че да бъде посещавано от супер известна знаменитост.

Отново погледна адреса на бележката, която Линда ѝ бе дала, за да се увери, че е на правилното място.

Тейлър нервно потропа с пръсти по волана. Мисълта да пълзи в краката на Джейсън Ендрюс беше толкова унижителна. Вбесяваше се, че заради „общественото му положение“ (за което тя се съмняваше, че е продукт на нещо повече от външен вид и това, че е попаднал на точното място в точното време) хората веднага му засвидетелстваха такова уважение, че с едно щракване на пръсти от нея се очакваше да му се усмихне учтиво и да му се извини.

Дано Джейсън Ендрюс да е запознат със спасителната техника Хаймлих, помисли си Тейлър, защото със сигурност думите щяха да ѝ приседнат.

След като осъзна, че не може да виси пред бара цяла нощ, тя слезе от колата и енергично затропа с токчетата към входната врата на

заведението. Бързо надничане през прозореца ѝ подсказа, че греши — барът изобщо не беше свърталище на знаменитости.

Когато отвори вратата и влезе, се почувства така, сякаш я връщат в южната част на Чикаго към някоя от сбирките с колеги на баща ѝ. „Рейлис Тевърн“ беше нещо между спортен бар и ирландска кръчма — имаше мишени за дартс, маси за билиард и два малки телевизора върху бара (и по двата вървеше един и същи баскетболен мач). Посетителите бяха почти изцяло мъже на средна възраст, много от които все още бяха със служебните си облекла.

Определено хора, които нямаше да забележат известна личност в бара, помисли си Тейлър, а вероятно и да я разпознаеха, нямаше да обърнат внимание. Може би точно това беше целта.

Тя колебливо застана на вратата и огледа лицата на мъжете, седнали на бара, които я зяпнаха. Очевидно жени рядко посещаваха заведението.

И точно когато Тейлър мислеше, че не може да се чувства понеловко, тя дочу силно ахване и глас, който извика името ѝ с възхищение.

— Госпожице Донован!

Тя се обърна и видя Джейсън Ендрюс до билиардна маса в дъното на заведението. Той отиде до нея и се престори на изненадан.

— Не мога да повярвам, че ви виждам тук!

При вида на самодоволния му победоносен поглед Тейлър направи няколко стъпки назад и се подпря на вратата. О, боже, не можеше да го направи.

Понеже се почувства замаяна от мисълта да продължи, тя затвори очи и мълчаливо изрече няколко успокоителни „ом“ от часа по йога.

С ръце, скръстени очаквателно на гърдите, той всъщност знаеше какво ще последва. Джейсън се усмихна още по-широко, докато наблюдаваше реакцията на Тейлър. Това момиче сериозно го забавляваше. Заради обърканото ѝ изражение, той беше почти сигурен, че тя ще се обърне и ще излезе, без да каже и дума.

Но вместо това тя дълбоко пое въздух. Джейсън я наблюдаваше как се изпъна в целия си ръст, не повече от 167 сантиметра според

него, и решително направи крачка напред.

— Не се правете на изненадан, господин Ендрюс — каза тя с онзи неин делови тон. — Знам, че асистентката ви ви е уведомила за идването ми.

Джейсън невинно разшири очи и не се сдържа да не изимитира наперената ѝ походка.

— Вие търсите мен? Какво бих могъл да сторя за вас, госпожице Донован?

Тейлър стоеше и злобно гледаше Джейсън, сякаш не искаше нищо друго, освен да го сграбчи за кашмирения пуловер и да му закопчае ципа чак до веждите.

Отново пое дълбоко дъх.

— Изглежда, че малко съм... прибързала, когато онзи ден излязох от съдебната зала — каза му тя. — Фирмата ми много държи да работи по вашия... малък проект.

Той не обърна внимание на нейния неприкрит присмех.

— А вие?

Тя отговори сухо:

— Склонна съм да не намесвам личните си предпочитания по въпроса.

Джейсън я зяпна. Тя наистина изобщо не беше впечатлена от него.

Той го намираще за забавно.

— Правилно ли разбирам, че не ме харесвате, госпожице Донован? — попита той сдържано.

Тейлър го проследи с поглед и спокойно каза:

— Няма да позволя чувствата ми към вас да компрометират кариерата ми, господин Ендрюс. Знаете, че ми създадохте доста главоболия в работата.

Джейсън спря и с изненада откри, че тази мисъл го кара да се чувства неловко.

— Вижте какво — предложи той великодушно, — нека почерпя нещо за пиене. Може да започнем отначало, да се опознаем, както му е редът — той я удостои с усмивката, от която трепваха женските сърца по целия свят. Пет и половина милиарда долара брутен приход от касите на кината в досегашната му кариера за „неговите малки проекти“. Представете си.

Тейлър вдигна глава сякаш обмисляше предложението му. После със скръстени на гърдите ръце направи няколко крачки към него. Когато се приближи толкова, че почти се докосваха тя го погледна и зелените ѝ очи се впиха в неговите. Джейсън усети топлината на тялото ѝ и се зачуди дали знае за какво си мисли в този момент.

Очевидно да.

— Нека изясним нещо, господин Ендрюс — каза тя категорично.
— Това е само работа. Нищо повече.

Преди Джейсън да успее да отговори каквото и да било, Тейлър се отдръпна и тръгна.

— И утре рано ще ви чакам в кабинета си. Не закъснявайте.

После отметна коса, доволна от това колко добре изигра ролята си, и изрече думите, които Джейсън ѝ бе казал преди:

— Със сигурност разбирате, господин Ендрюс... — провлечено и подигравателно продължи тя. — Аз съм много заета жена.

С тези думи тя се въртна на токчетата си и излезе от бара.

Джейсън стоеше и гледаше след нея. Как, по дяволите, винаги успяваше да има последната дума, недоумяваше той.

Докато наблюдаваше как Тейлър минава покрай прозореца отвън, Джеръми спря до него. За миг дори той не знаеше какво да каже.

— Е — успя да изрече най-сетне Джеръми, — изглежда много приятна. — Очевидно се беше наслаждавал на малкия им диалог. — Много е духовита.

— Прав си — Джейсън стрелна Джеръми с дяволит поглед. — Сега просто трябва да превърна тази духовитост в... нещо по-забавно.

Джеръми поклати глава със съмнение.

— Не знам. Мисля, че си намери майстора.

Джейсън се засмя.

— Нищо подобно.

— От това, което съм видял и чул досега, адвокатката води с две на нула.

Джейсън се замисли. Може и да не му харесваше да губи, но обожаваше тръпката от играта.

— Ще видим докога ще продължи така — каза той.

Последва Джеръми до билиардната маса. Огледа масата и изведнъж се почувства по-лек и по-жив, отколкото беше от много

време насам. Всъщност не можеше да си спомни кога за последен път нещо беше грабвало интереса му така, както тази адвокатка.

Джейсън се наведе над билиардната маса и се прицели. Изкусно изстреля топката бияч, уцели топка номер девет, която се завъртя и се търкулна право в левия джоб. Той се изправи и уверено се усмихна на Джеръми.

Играта започваше.

На следващата сутрин Тейлър долови суетнята в мига, в който слезе от асансьора. Усети я вероятно защото всички спираха и я зяпаха, докато вървеше по коридора към кабинета си. А може би заради крякането на секретарките, които се бяха скупчили около бюрото на Линда и си подаваха огледалце, докато си слагаха червило и оправяха косите си. Това можеше да означава само едно нещо.

Джейсън Ендрюс беше в офиса й.

Тейлър се отправи към бюрото на Линда. Секретарката посочи към кабинета й, след което приближи пръст до устните си, за да покаже, че трябва да пазят тишина.

— Той е тук! — прошепна тя развълнувано.

— Да, предполагам.

Линда щеше да се пръсне на милиони щастливи парченца, докато продължаваше да бърбори.

— Поканих го направо в кабинета ти, не мога да си спомня изобщо какво му казах след „Здравейте“. О, боже мой, на живо даже е още по-секси... След това затворих вратата, защото всички зяпаха. — После заради Тейлър добави. — Не че аз бих направила нещо подобно.

Тейлър кимна. След това осъзна, че не е предполагала, че той ще се появи. Ако изобщо очакваше нещо, то бе ядосано обаждане от Сам тази сутрин, с питане що за извинение е това, при което имитира Джейсън Ендрюс пред самия него.

Тя се обърна към затворената врата на кабинета си. Време бе да се изправи пред врага. После отново погледна към Линда като се опитваше да спечели още една-две минути.

— Ъ, Линда, би ли ни запазила една от залите.

— Вече съм се погрижила. В конферентна зала „А“ сте.

— О, добре, чудесно.

Тейлър все още се разтакаваше. Вече целият офис се беше събрал и гледаше.

Линда посочи към вратата.

— Е, давай. Целият е твой — каза тя и намигна.

Другите секретарки се изкикотиха.

Тъй като не искаше да привлича повече внимание, Тейлър сграбчи дръжката на вратата и решително влезе.

— Господин Енд...

Думите увиснаха във въздуха, защото Джейсън, който стоеше пред прозореца и гледаше навън, се обърна при влизането й: като в кадър от филм сутрешното слънце го обливаше, приличаше на бог — тъмната му коса топло проблясваше на светлината, а очите му искряха по-сини и от южната част на Тихия океан.

Умът на Тейлър се превърна в бяло петно и за миг тя не можеше да се сети защо, по дяволите, беше ядосана на Джейсън Ендрюс.

Но тогава той проговори.

— Успяхте ли се тази сутрин, госпожице Донован? — провлечено попита той.

Мигът приключи.

— Колко хубаво да се видим отново, господин Ендрюс — саркастично отвърна Тейлър. Поне този път носеше костюм, отбеляза тя, без да коментира как изглежда в него.

Изад гърба си Джейсън извади средна по размер кутия, опакована със синя панделка.

— Донесох помирителен дар.

Той й подаде кутията.

Тейлър го погледна, хваната неподготвена. След като се поколеба за миг, тя взе кутията и седна на бюрото си, а Джейсън — на един от столовете срещу нея.

— Реших, че не сте от типа, който харесва цветя — каза той.

Тейлър го погледна пронизващо и се зачуди как го е разбрал от малкото им срещи.

— Това ми се стори по-уместно за вас. Може да го носите, когато отидете в съда следващия път.

Тя подозрително вдигна вежди. О, нима? Но лицето на Джейсън не издаде нищо.

Любопитството й надделя и Тейлър отвори кутията.

Затършува из хартията, докато не намери подаръка — беше тениска. Когато я извади, видя изписани две думи, абсолютно отговарящи на известния ѝ съдебен аргумент „Всичко се случва“.

Погледна Джейсън, истински развеселена от шегата, и се усмихна.

— Добре, господин Ендрюс — отстъпи тя. — Да започваме.

— Не ме интересува какво пише в сценария. Нещата не се случват така.

Тейлър стоеше пред адвокатската маса и упорито гледаше към Джейсън. Работеха вече десети час. Тя изпадна в ужас, когато преди няколко минути погледна часовника си и видя колко късно е станало. Според нея нещата щяха да се развият по-бързо, ако той не спореше с нея буквално за всяка промяна, която тя предлагаше за сценария.

— И аз не разбирам каква е разликата — отбранително отговори Джейсън. Той държеше сценария в ръка и го размахваше.

— Разликата е голяма — отвърна тя. — Ако си мислиш, че можеш да изглеждаш „замислен“ и „незаинтересован“ — огради тя с въздушни кавички думите, които той беше използвал току-що — като седиш, докато говори адвокатът на отсрещната страна, в истинската съдебна зала нещата не стоят по този начин. Трябва да ставаш всеки път, когато привеждаш довод пред съдията.

След това посочи сценария и за енти път този ден каза:

— Някой изобщо говорил ли е с *истински* адвокат, преди да напише това?

Леле, леле, мислеше си Джейсън. Очевидно не само той беше самонадеян.

Наблюдаваше Тейлър, която се беше разположила в ъгъла на ложата на съдебните заседатели, възможно най-далече от свидетелското място. По-рано тя бе разрушила прекрасния момент „Всичко се случва“, защото веднага щом прекрачиха прага на съдебната зала, стана сериозна. Но Джейсън се надяваше, че ще дойде време, когато бронята ѝ отново ще се пропука — дори и за част от секундата. Не че имаше нещо против в продължение на десет часа да я наблюдава как дръзко крачи из съдебната зала.

— Сега говорим за разликите между пряк и кръстосан разпит — извика Тейлър от далечния край на ложата на съдебните заседатели и отново заговори с учителски маниер. — За разлика от кръстосания при

прекия разпит трябва да стоиш до съдебните заседатели така, че да накараш свидетеля да гледа към тях, когато отговаря на въпросите. По този начин привличаш вниманието им, все едно свидетелят говори директно на тях.

Тук Джейсън се намръщи и погледна една от страниците в сценария.

— Но ако се намирам в другия край на съдебната зала как ще хвърля книга по свидетеля?

Тейлър се завъртя, ужасена от подобна подигравка с адвокатската практика.

— В сценария пише, че трябва да хвърлиш книга по свидетел? — тя профуча през залата, изтръгна сценария от ръцете му и гневно запреглежда текста като обръщаше страниците напред-назад в търсене на обидния пасаж.

— Тук не пише подобно нещо.

Той се усмихна.

— Хванах те.

Тейлър скръсти ръце на гърдите си.

— Много смешно.

— Прекалено лесно е — изсмя се той. След което се приготви за жилещия ѝ отговор.

Вместо това обаче Тейлър мълчеше, беше насочила вниманието си към сценария. Прелисти няколко страници.

— Този диалог... — бавно каза тя, сякаш беше обезпокоена и седна на масата до Джейсън.

Той надникна и видя върху коя част от сценария се беше концентрирала: беше стигнала до средата, където героят му съсипва ключов свидетел за опозицията с брутален кръстосан разпит. Сцената бе една от любимите му и затова той се изненада, че Тейлър е обезпокоена от нея.

— Какъв е проблемът с диалога? — попита той и надникна над рамото ѝ. — Не смятах, че сцената е лоша.

— Не че е лоша — отвърна тя. Погледна към него и леко се изчерви, поколеба се. — Както и да е. Много задълбавам.

Джейсън се вторачи в нея. Никога не правеше компромиси с ролите си, без значение колко дребни бяха подробностите. А по

някаква причина той установи, че все повече цени мнението на Тейлър Донован.

— Не, наистина. Искам да знам какво мислиш.

Тейлър се вгледа в сериозното му изражение. Тя беше искрено изненадана от отношението му към работата по време на тези десет часа. Пренебрегването на срещите им заради уикенда в Лас Вегас за нея бе показателно за етиката му на работа. Но се случи обратното — трябваше да признае, че Джейсън наистина се интересуваше от съдебните техники, които му бе показала, и ѝ бе задал много въпроси. Някои даже бяха добри.

И така Тейлър плъзна проблемния сценарий, за да могат и двамата да го следят.

— Ами за начало тази сцена би трябвало да е кръстосан разпит, нали? — тя посочи текста.

Джейсън се намръщи.

— Да. Защо?

— Виж, проблемът е, че никой от тези въпроси не е подвеждащ — тя видя как Джейсън объркано наклони глава и обясни. — Всички въпроси са отворени. Един адвокат никога не би ги задал на кръстосан разпит, защото там всичко опира до контролиране на свидетеля. Принуждаваш го да каже нещата, които ти искаш, и само тях. А със сигурност не би дал възможност на свидетеля да обяснява надълго и нашироко.

Тейлър взе сценария да демонстрира.

— Ето тук: героят ти пита: „Какво точно беше вашето намерение за тази вечер, господин Робинс?“, а няколко реда по-надолу казваш: „Кажете ни тогава какво точно си помислихте, когато осъзнахте, че съпругата ви е мъртва“. Проблемът е, че тези въпроси дават на свидетеля много вратички за измъкване. Трябва да кажеш нещо от сорта...

Тя се обърна към Джейсън и промени репликите.

— И вашето намерение тази вечер бе да кажете на съпругата си за връзката, която имате, нали? — тя с лекота премина нататък. — Всъщност, не се ли почувствахте облекчен, когато видяхте безжизненото тяло на съпругата ви в басейна, господин Робинс?

Докато Тейлър продължаваше да води — и то импровизирано — променения кръстосан разпит, за Джейсън нямаше никакво съмнение,

че е направила сцената поне пет пъти по-силна. Той я гледаше впечатлен и изведнъж осъзна колко много му харесва да я гледа, докато работи.

Всъщност, на него просто му харесваше да я гледа.

В този миг Тейлър изглежда забеляза, че той се е втренчил в нея. Спря и смутено се усмихна.

— Съжалявам, сигурно те отегчавам до смърт с тези неща, нали?

Тази усмивка го побъркваше. Джейсън се опита да прогони мисълта и прочисти гърло.

— Не, съвсем не — каза той. — Моля те, продължавай.

Тейлър вирна глава с любопитство.

— Ти се отнасяш адски сериозно, нали? Искам да кажа, че ролята ти на адвокат едва ли е най-голямото ти предизвикателство.

Джейсън дълго гледа Тейлър, мислейки върху въпроса ѝ. След това се наведе — достатъчно близо, че ръката му леко да докосне нейната.

— От колко време практикуваш адвокатската професия? — попита той неочаквано.

Тейлър мигна, изненадана от насоката на разговора.

— От шест години. Защо?

— Колко дела си спечелила?

Тя се усмихна делово.

— Всичките.

— Сега подготвяш ли се по-малко просто защото си по-запозната с това, което вършиш.

— Не, разбира се, че не.

— Защо не?

— Защото винаги искам да си свърша работата възможно най-добре.

Джейсън я погледна многозначително.

— Аз също.

Тейлър наклони глава.

— Съгласна съм.

Джейсън ѝ се усмихна и за миг и двамата бяха просто себе си, без нищо друго да има значение.

Прекъсна ги резкият звук на мобилния му телефон.

С голяма неохота Джейсън отклони вниманието си от Тейлър и извади телефона от джоба си. Провери кой се обажда, след което я погледна и обясни.

— Извинявай, агентът ми, Марти е. Изпада в истерия, ако не може да ме открие — завъртя той очи, преувеличавайки.

Тейлър се усмихна. Нещо като партньорите при нас, помисли тя.

— Марти! Как си? — Джейсън вдигна телефона си, знаейки много добре, че е побъркал агента си. Както Джеръми обичаше да се шегува, агентът на Джейсън бе най-ангажираният човек в шоубизнеса.

Тейлър наблюдаваше как изражението му стана необикновено сериозно.

— Разбирам — каза Джейсън разочаровано. Тейлър се зачуди дали не е загубил някоя роля. — Можеше да се очаква. — С дръпнато „довиждане“ той затвори телефона.

Тейлър забеляза, че Джейсън задържа поглед върху мобилния. Когато вдигна очи и я погледна, тя можеше да се закълне, че е ядосан.

— Е, госпожице Донован, изглежда имаме проблем.

От прозорците в коридора Тейлър наблюдаваше огромната тълпа папараци, която се беше събрала навън. Кръжащи като лешояди, накацали с фотоапаратите си, те стояха в очакване на кадър за петстотин хиляди долара. Тя видя, че няколко фотографии бяха стигнали дотам, че се бяха покатерили на дърветата в двора.

— Навън е лудница — промърмори тя смаяно, докато наблюдаваше сцената. — Не мисля, че някога съм виждала толкова много камери на едно място.

Джейсън стоеше зад нея без ни най-малко да е изненадан.

— Имаш ли представа как са разбрали, че съм тук?

Хипнотизирана от медийния цирк Тейлър не забеляза острата нотка в гласа му.

— Вероятно от някоя от секретарките, ако трябва да предположа.

Тя отмести поглед от прозорците и забеляза, че сградата е празна. Откакто дойде в Лос Анджелис, беше работила до късно много вечери и беше свикнала.

— След седем заключват другите врати — каза Тейлър. — Това е единственият изход.

— Колко удобно.

Джейсън не си направи труда да скрие горчивината в гласа си. Откакто Марти му се обади да му каже, че някой е уведомил медиите за местонахождението му, поради някаква причина той се чувстваше така, сякаш някой го беше ударил в стомаха. Разбира се, трябваше да се сети, че Тейлър Донован неминуемо ще използва името му, за да разгласи своето. Колко типично. Само не можеше да разбере защо този път толкова много се ядосваше.

Тя изведнъж се отдалечи от прозорците и се обърна към него. Сега идва моментът, помисли си Джейсън, в който тя се прави на раздразнена, после пита как изглежда и се приготвя за фотоапаратите. „Готов ли сте да ме снимате, господин Демил?“

Тейлър сви рамене, сякаш приемаше ситуацията.

— Е, предполагам, че трябва да си изиграеш нещата — каза тя и посочи към вратата, която бе единственият им изход. — Забавлявай се — и тук тя направи неочакваното.

Отдалечи се.

Беше направила само няколко крачки, когато погледна назад към Джейсън, очевидно с една последна мисъл.

— Беше... интересно, господин Ендрюс — каза тя. После забърза към асансьора.

Джейсън стоеше, останал без думи. Странно, колко често се чувстваше така, когато се намираше край нея.

Той гледаше напълно объркан как Тейлър се отдалечава. Най-сетне успя да изрече:

— Почакай!

Когато той извика, тя рязко спря и се обърна. Джейсън въпросително посочи към вратата.

— Ти няма ли да дойдеш?

Тейлър го погледна невярващо.

— Луд ли си? Навън сигурно има стотици фотоапарати. Ще тръгна по-късно, когато всички са си заминали.

Ченето на Джейсън за малко не удари пода.

— Я да изясним — каза той бавно. — Не искаш да те виждат с мен?

После погледна Тейлър толкова невярващо, че тя не можа да не се усмихне. Беше доста сладък, когато нямаше какво да каже.

— Имам важно дело след една седмица — каза му тя. — Не мога да рискувам да ме обвинят в опит за предразположение на съдебните заседатели като се появя в медиите със знаменитост. Съдията може да ме изхвърли от делото заради това.

После погледна Джейсън многозначително.

— Освен това клиентът ми се опитва да обори обвинения в сексуален тормоз. Трябва да изглежда възможно най-морален. Ще граничи с небрежност от моя страна, ако допусна да бъде свързан по някакъв начин с теб.

Джейсън премигна и почти се изсмя. Без да се обиди.

В този момент при нейната приятна незаинтересованост от общественото внимание, което постоянно присъстваше в живота му, Джейсън изпита най-странното усещане — леко паническо, бездиханно чувство, сякаш е на скоростно увеселително влакче.

Беше необикновено чувство за него — нещо, което не можеше съвсем да определи — но знаеше едно. Не искаше тя да си тръгне.

— Ами филмът? — изпелтечи той, като се опитваше да измисли нещо само и само да я задържи. — Ти самата каза, че има проблем със сценария — той я гледаше втренчено, докато думите се лееха от устата му. — Ами аз? Не сме разгледали всичките сцени в съда, трябва да съм сигурен, че изглеждам сякаш знам какво правя.

Тейлър се обърна и застана с лице към него. Огледа го, после се усмихна.

— Ще бъдеш страхотен адвокат, Джейсън.

За първи път казваше името му.

После просто се обърна и затича към асансьора. И преди Джейсън да успее да каже нещо, тя вече беше изчезнала.

Стоеше сам в лобито и гледаше след нея. Беше забравил, че папараците са навън, че го бяха зърнали и започваха да връхлитат с камерите. Бяха накацали по прозорците, бяха го наобиколили и се движеха като глутница. Джейсън не забелязваше ярките, изгарящи светкавици, които експлодираха около него, защото имаше само една мисъл в главата.

Няма начин това да е краят.

Джеръми беше абсолютно прав, като наричаше агента на Джейсън „най-заетия човек в шоубизнеса“. Марти Шепърд, съосновател на компанията „Шепърд-Грилщайн“ — най-добрата агентска фирма в Лос Анджелис — не можеше да си спомни последния път, когато беше спал повече от четири поредни часа.

Да си очите, ушите и гласът на повечето от най-известните таланти във филмовата индустрия, не беше лесна работа. Не че беше проблем да представлява режисьори или писатели, но никой никога не се интересуваше какво правят те. Рон Хауърд или М. Найт Шяамалан можеше да смъркат кокаин от задника на асистентката на продуцента по средата на бясна оргия и това щеше да е по-малко интригуваща клюка от това дали Дженифър Лопес е носила годежния си пръстен по време на обяд в „Поло Лаундж“, например.

За хонорар от най-малко пет процента от брутните приходи, отговорностите на Марти можеха да се сведат до една енергична мантра, според която всички служители във фирмата му трябваше да ядат, спят и умират: уверете се, че клиентът ви е човек, чиито забежки са важна новина и разкатайте всеки, който прави новини за него.

Втората част от мантрата на Марти го беше задържала до толкова късно тази петъчна вечер. Ребека, сътрудник, чиято единствена задача беше да помага на Марти с различните въпроси, които възникваха около най-важния им клиент, тъкмо беше влязла в офиса му.

— Имаме обаждания от „Ас уийкли“, „Ин Тач“ и „Стар“. Искат да знаят какво е правил Джейсън Ендрюс в офис в центъра на града — докладва Ребека. — Твърдят, че е бил с жена, макар че очевидно тя се е измъкнала преди някой да успее да я снима.

За миг Марти се зачуди как жената — която според предположенията му беше тази Тейлър Донован, с която Джейсън настояваше да работи — е успяла да се измъкне от сградата, без да я снимат. Не е лесно да го постигнеш, когато се движиш с Джейсън Ендрюс.

— Кажете им, че е теглил пари от банкомат — Марти почти се засмя на идеята си — и че жената е била служителка, която го е спряла за автограф.

Ребека кимна и си тръгна.

В следващия половин час Марти седеше сам в офиса си и размишляваше колко точно голям проблем ще се окаже Тейлър Донован.

Джейсън Ендрюс беше най-големият му клиент. Всъщност Джейсън Ендрюс беше най-големият, точка. Най-голямото име в Холивуд — положение, което заемаше от много, много време.

И точно това притесняваше Марти, на когото му се плащаше да се тревожи тогава, когато всички останали бяха спокойни.

Бог му е свидетел, че не беше лесно да стигне до върха. Но да се задържи там беше още по-трудно. Джейсън имаше това рядко качество на звездите, което се появяваше веднъж на поколение: жените го обичаха, а мъжете искаха да са с него. Списание „Ролинг Стоун“ бяха улучили точното описание: бързият му ум и непринуден чар наистина напомняха за Кари Грант и Кларк Гейбъл. Но в Джейсън имаше нещо, което го правеше малко по-земен от иконите в класическите филми. Марти така и не беше успял да разбере какво точно беше това нещо, макар тайно да подозираше, че има общо с факта, че Джейсън е от Мисури.

За жалост „очите“ на Холивуд — както и на много от жителите му — шареха. Нямахме нищо, което градът да харесва повече от „ново лице“ или откриването на следващия, когото всички щяха да приветстват като „многообещаващ“.

А след шестнайсет години в бизнеса и с уклончивите „трийсет и нещо“ години, на Джейсън щеше да е все по-трудно да се задържи на върха.

За щастие крайт не му се виждаше. Следващият филм на Джейсън, „Ад“, излизаше само след няколко седмици и според всички щеше да бъде блокбъстърът на лятото. После следваше юридическият трилър за „Парамаунт“, филм, за който Марти имаше големи надежди, че ще спечели на Джейсън трета номинация за „Оскар“.

Според Марти единственото нещо, което Джейсън трябваше да прави, бе да продължава да прави всичко *точно* както го е правил през изминалите шестнайсет години. Което — от гледна точка на един агент

— означаваше да излиза само с най-известните актриси, супер модели, поп звезди и някоя случайна богата наследница.

Но Тейлър Донован не беше сред изброените. Мнението на Марти за експонирането в медиите бе, че единственото по-лошо от това да не излизаш с никого бе да излизаш с някой неизвестен.

С тръгването на „Ад“ по кината зрителите очакваха поредната любовна история на Джейсън Ендрюс. И Марти Шепърд — изкусен агент и осмата най-влиятелна личност в Холивуд (като изключим шефовете на студиата) — беше решен да им я предостави.

С тези мисли в главата той взе броя на списание „Пийпъл“, който Ребека му бе дала през седмицата. Прелисти страниците на „Жените на Джейсън Ендрюс“, докато не стигна до последната снимка на Джейсън с актрисата, която щеше да играе главната женска роля в юридическия трилър — Наоми Крос.

Марти се усмихна, мислейки колко добре изглежда Наоми до Джейсън. Тя се държеше естествено и беше любимка на медиите. Даже още по-добре — беше британка, което означаваше удвояване на популярността на Джейсън и във Великобритания, и в Европа.

Да, замисли се Марти, Наоми Крос беше отговорът, който търсеше.

В другия край на града в наскоро закупен петстаен дом, сгушен в сърцето на Холивуд Хилс, още някой разглеждаше същата снимка на Джейсън Ендрюс и Наоми Крос.

Но за разлика от Марти, Скот Кейси не се усмихваше.

Всъщност беше доста бесен.

Неговата агентка му беше обещала, че той ще бъде на корицата на този брой на „Пийпъл“, а не Джейсън Ендрюс. За пореден път.

Историята — или поне агентката му казваше така — трябваше да разглежда преместването на Скот от Сидни, Австралия, в Лос Анджелис и това как е взел решението (предвид скорошния му филмов успех) да живее в Щатите.

Скот се съмняваше, че е останал някой, който да не е разбрал историята (не че имаше против това да се повтаря още и още в „GQ“, „Венити феър“, „Ескуайър“ и „Мувилайн“). Всички интервюта се спираха на едни и същи основни факти: беше станал известен преди

малко повече от година след втора главна роля в епическия фентъзи-приключенски филм „Търсенето на викинга“. Жените напълно бяха откачили по героя, който играеше. Всъщност в продължение на пет месеца филмът не слизаше от екраните на кината по целия свят и името му бе търсено в „Гугъл“ повече, от което и да е друго.

Нито Скот, нито някой от хората, с които работеше по филма, не беше очаквал подобен успех. Всъщност Скот трябваше да се бори за тази роля. Той беше твърде „миловиден“ за викинг, беше му казал режисьорът. Но агентът му беше уговарял, умолявал, дръпнал конците тук-там и беше уредил прослушването, което в крайна сметка доведе до пробни снимки. След дълго обмисляне режисьорът и продуцентите решиха, че хубавото, свършено лице на Скот е интересен контраст на суровия, небрежен вид на главния актьор. И в съответствие със стройната му фигура, вместо груб меч дадоха на героя на Скот лък и стрели, с които да се бие.

И се получи. И то как се получи! На екрана беше жесток и див — и в същото време някак грациозен. Когато камерата показваше отблизо и подчертаваше изразителните му лешникови очи и светли коси, развети от вятъра, женската аудитория се побъркваше и бездиханно следеше всеки следващ кадър.

Беше се родила звезда.

След излизането на филма Скот веднага беше определен като „Сексапилното момче“ на Холивуд и му бяха предложени много от най-добрите роли в града. Възползвайки се от случая той избра роля, която мечтаеше да играе още от часовете по съвременна литература в гимназията: главната роля във филмовата адаптация на романа „Австралийски нощи“.

Макар това да беше една от най-желаните роли в Холивуд, Скот беше сигурен, че ще я дадат на него. Освен че се бе оказал в списъка на най-добрите в индустрията буквално за една нощ, той имаше и допълнителното предимство, че е австралиец. И така, отиде на обяд с продуцентите, а после пожертва цяла събота вечер по клубовете с приятели, за да вечеря с режисьора на филма в ранчото му в Санта Барбара. Два дни по-късно агентът му се обади с „голямата“ новина.

Беше получил шибаната поддържаща роля.

Ролята на приятеля, когото убиват на осемдесет и осма страница от сценария, приятеля, чиято смърт подтиква главния герой — актьора

в главната роля — да се изправи пред своите демони, да спаси града и момичето в трето действие.

Главна роля, която бе предложена на Джейсън Ендрюс.

Изглежда от студиото бяха дали копие от сценария на Джейсън в последния момент и той се беше заинтересувал. А това бе невероятен удар, казаха продуцентите, убедени, че Скот ще разбере ситуацията. Просто не можеха да изпуснат шанса да привлекат Джейсън Ендрюс. Никой не можеше да го изпусне.

Сред низ от австралийски ругатни Скот недвусмислено каза на агента си, че вече е приключил с поддържащите роли (като изключим независимите, от типа печелещи „Оскар“, разбира се). И определено не беше дружка на Джейсън Ендрюс. После гневно отпраши към Кабо Сан Лукас да се ядосва във вила, която струваше две хиляди и петстотин долара на вечер.

На втория ден от почивката му, тъкмо когато вече беше преполовил четвъртата бира „Корона“ за следобеда и Чандра, „актриса“ от телевизионно риалити, отседнала в същия курорт, му правеше свирка край басейна, агентът му се обади.

Преговорите на студиото с Джейсън Ендрюс били прекратени, когато станало въпрос за заплащането. Искали Скот за главната роля.

Скот прие, но не и преди продуцентите, режисьорът, агентът му и студиото да успокоят достатъчно егото му. Беше крайно неприятно да е вторият избор за роля, която по начало трябваше да е негова. И така, той си науми да докаже нещо на продуцентите, режисьора, агента, студиото и всеки друг, който се съмняваше в него: Джейсън Ендрюс не е нищо специално.

Беше дошло време да се сложи край на царуването му.

Този обет си повтаряше Скот в петъчната вечер, докато прелистваше страниците на списание „Пийпъл“. Отново седеше край басейна, този път край собствения си, в новата къща, която бе купил с парите, спечелени от „Търсенето на викинга“. След като направи 50 дължини, препоръчани му от личния треньор, Скот зараглежда седмичните клюкарски списания, които асистентът му оставяше всяка петък сутрин.

Той усети хладния вечерен бриз, преминаващ през Холивуд Хилс, и облече тениската „Фон Дъч“, която беше оставил на шезлонга. От басейна се разкриваше невероятна панорама към центъра на Лос

Анджелис. Снимката на Джейсън Ендрюс от съседния шезлонг единствено разваляше вечерната гледка.

Скот гневно я скъса от списанието, смачка я на топка и я хвърли в кофата за боклук в края на площадката.

Тази история щеше да е последното нещо, в което го води Джейсън Ендрюс, закле се Скот. Следващия път *Джейсън* щеше да иска нещо. Нещо важно.

И Скот щеше да е там, за да се увери, че няма да го получи.

9

— Как ще се справят в съда обвиняемите?

Тейлър уверено посрещна погледа на Сам над сивата мраморна конферентна маса. Оставаха им само два дни до началото на процеса и той я бе повикал по-рано тази сутрин за последен „стратегически разговор“. Искаше да се увери, че Тейлър е наясно с всичко.

— В пълна готовност са — отговори тя без колебание. — Ще се справят страхотно.

Дерек седеше от дясната страна на Тейлър и си водеше бележки на лаптопа, докато Сам продължаваше с въпросите. Цяла сутрин обстрелваше Тейлър.

— А кръстосаният разпит на ищците?

— Докато приключа, съдебните заседатели ще искат да ги съдят за това, че губят времето им с този абсурден съдебен процес. — Сам, Тейлър и Дерек добре се посмяха. Малко адвокатски хумор никога не е излишен. Тейлър деликатно погледна часовника си и видя, че приближава обяд. Надяваше се да са към края на срещата, защото тя и Дерек имаха да разглеждат показанията на още двама свидетели, а тя трябваше да пише и уводно изложение. Беше време да придвижат нещата към стандартното предсъдебно обобщение, което партньорите правеха: кратка лекция за това как да се работи с очакванията на клиента, последвана от заключителни забележки за увереното говорене.

Сам сякаш прочете мислите на Тейлър, спря с въпросите и се облегна.

— Е, изглежда, че с Дерек сте покрили всички флангове — каза той. — Последното, което трябва набързо да обсъдим, е дали клиентът ни напълно разбира рисковете...

Точно тогава Сам беше прекъснат, защото вратата на конферентната зала се отвори с трясък и стените се разтърсиха сякаш сградата беше ударена от торнадо.

Вбесен влетя Джейсън Ендрюс, а Линда го следваше по петите с извинително изражение.

— Толкова съжалявам, Тейлър, опитах се да го спра — каза тя, останала без дъх.

Напълно сляп за (или просто незаинтересован от) останалите в залата, Джейсън спря пред Тейлър и ядосано посочи с пръст към нея.

— Защо не ми се обади?

Шокирана от влизането му и настоятелния му тон, за миг тя остана без думи.

— Днес ти звънях три пъти — продължи речта си Джейсън. — *Лично* — подчерта той.

Тейлър бързо се окопити и кимна успокоително на секретарката си.

— Всичко е наред, Линда. Оттук нататък аз ще поема.

После се обърна към Джейсън.

— Господин Ендрюс — каза тя с хладен, професионален тон. — Не е ли приятна изненада да се появите така неочаквано? — тя го гледаше ледено. Как смее да нахлува по средата на важна работна среща и да се гневи така.

Когато работиха заедно миналия петък, за около десет минути тя беше започнала да вярва, че вероятно под егоцентричната, арогантна фасада на кинозвездата се крие подобие на нормален човек, но очевидно грешеше.

— Нямах представа, че сте се обаждал днес — каза му тя. — Цяла сутрин съм в тази конферентна зала и не съм ходила до кабинета си.

Джейсън изглежда беше готов да отговори, но замълча, когато чу обяснението. Очевидно не беше очаквал подобно развитие.

— О...

Но следващите му думи бяха далеч по-красноречиви.

— Разбирам.

Джейсън се огледа, видя Сам и Дерек (които седяха като замръзнали на масата и гледаха с широко отворени очи), след което се обърна към Тейлър с възможно най-очарователната си усмивка.

— Е, как сте тази сутрин, госпожице Донован?

Преди двайсет минути, когато Джейсън скочи в „Астън Мартин“-а си и даде газ към офиса на Тейлър, действията му изглеждаха съвсем разумни. Нямаше човек в Холивуд, който да не зареже всичко, за да приеме обаждането му. Затова, когато Тейлър не му отвърна на трите — пребройте ги, *три* — съобщения, които беше оставил на секретарката ѝ, той реши, че го е отрязала. Побесняваше като си го помисли — особено след напредъка, който смяташе, че са постигнали миналия петък.

За съжаление сега изглежда се бяха върнали към официалния тон с „господин Ендрюс“. Но преди Джейсън да каже каквото и да е, за да изчисти грешката, допусната не по негова вина, мъжът със сивата коса, който седеше начело на конферентната маса, се изправи.

— Какво, по дяволите, става тук, Тейлър? Каза ми, че е господин Ендрюс сте приключили проекта.

След това се отправи към Джейсън с протегната ръка.

— Господин Ендрюс... Сам Блейкли, шеф на юридическата група „Грей&Далас“. Говорих по телефона с мениджъра ви няколко пъти.

Джейсън стисна ръката му.

— Разбира се.

— Бях останал с впечатлението, че вие и госпожица Донован сте приключили съвместната си работа — каза Сам бързо. — Искам искрено да се извиня за всички проблеми или неудобства, които тя ви е причинила.

Тъй като Джейсън стърчеше над Сам, той виждаше Тейлър и очите им се срещнаха при угодническите думи на партньора. Ако погледите можеха да убиват, Джейсън не се съмняваше, че вече щеше да лежи проснат на пода с разширени от ужас очи и трийсет сантиметрова брадва, забита дълбоко в челото. Тейлър заобиколи масата и приближи.

— И аз не съм сигурна какъв е проблемът, Сам. Останах с впечатление, че господин Ендрюс е останал много доволен от помощта, която му оказах миналия петък.

— Очевидно не е така — срязва я Сам. — Иначе защо е тук?

Джейсън видя колко изненадана е Тейлър от ядосания тон на мъжа, който се предполагаше, че ѝ е шеф.

— Аз... не знам защо е тук — неуверено каза тя и объркано погледна към Джейсън. В този кратък миг изведнъж изглеждаше напълно загубена.

Когато Джейсън видя Тейлър в подобно състояние, той изпита нещо странно... нещо, което не беше изпитвал от много, много дълго време... непозната емоция, която му трябваша няколко секунди да определи.

Вина.

Джейсън видя, че се налага да поправи ситуацията. Ако не заради друго, то поне да избегне следващи пронизващи главата погледи от страна на Тейлър.

И така, той се обърна към шефа ѝ. Разбира се, че можеше да поправи станалото — беше печелил „Оскар“, за бога.

— Мисля, че е възможно да съм създал някакво объркване — каза Джейсън. — Тейлър и аз наистина приключихме с работата миналия петък. Днес ѝ се обаждах за друг случай, по който се надявах, че ще може да помогне с безценното си юридическо мнение.

Той намигна на Тейлър, горд от последната подробност. Сега този Сам щеше да си помисли, че тя е докарала нов бизнес за фирмата.

Той беше герой.

Но това очевидно не минаваше пред Сам.

— Нов казус, за който ви трябва съвет от адвокат, специалист по дела за сексуален тормоз? — попита той скептично.

Джейсън спря да помисли (проклети адвокати с техните досадни въпроси!), когато Тейлър се намеси.

— Точно така — каза тя, поемайки думата от Джейсън. — Господин Ендрюс го спомена при последната ни среща. Той притежава продуцентска компания и търсеше съвет за наскоро възникнали в офиса проблеми със служителите.

Джейсън кимаше в съгласие — ей, получи му се.

— Да, да, точно така — проблеми, свързани със служителите, които възникнаха в продуцентската ми компания. Разбира се.

Сам погледна и двамата подозрително.

— Какви проблеми?

На Тейлър не ѝ мигна окото.

— Ами... изглежда господин Ендрюс има известни трудности да определи кое поведение на работното място е подходящо и кое не.

Джейсън, който продължаваше да кима, спря и погледна пронизващо.

— Моля?

Без да му обръща внимание, Тейлър поклати глава в израз на сериозно неодобрение. Представлението си го биваше.

— За жалост, изглежда, че господин Ендрюс си пада по разказването на мръсни вицове в офиса — тя се наведе към Сам и прошепна. — И то не много добри, детински истории. Хумор от пети клас, наистина.

Като видя, че Сам го стрелна с поглед, Джейсън неловко се размърда. Вярно, падаше си по импровизациите, но това отиваше твърде далече.

— Ъмм... госпожице Донован, вероятно трябва да обсъдим това на...

— И още нещо — веднага го прекъсна тя, — той очевидно настоява жените в офиса да се обръщат към него с „Ваша сексапилност“. Когато говорят за него в трето лице, държи да го наричат „Сексапилния“.

Дерек, който още седеше на конференнтната маса, шумно се изсмя.

Джейсън погледна Тейлър предупредително.

— Наистина не смятам...

— И, разбира се, миналата седмица се стигнало до инцидента — каза тя и отново го прекъсна.

— Инцидент? — попита Сам, който изглежда се чувстваше малко неудобно.

Със срамежлив поглед, очевидно отправен заради Джейсън, Тейлър се обърна към Сам да обясни.

— Миналата седмица господин Ендрюс решил, че ще бъде забавно да пусне пожарната сирена и да извика по интеркома, че е — цитирам — „време всички хубави момичета да потичат голи“.

Джейсън избухна в пристъп на кашлица. Вече беше готов на всичко, за да я накара да спре.

Усети как Тейлър го потупа по гърба.

— Спокойно, спокойно, господин Ендрюс, всичко е наред — каза тя утешително. — Не е нужно да казвате нищо. Като ваши адвокати

ние ще се заемем. — Тя се обърна към шефа си и намигна: — Нали така, Сам?

Сам помълча за миг, след което кимна.

— Фирмата ни ще бъде повече от щастлива да помогне на господин Ендрюс с неговия... ъ... проблем. Продължавайте, госпожице Тейлър.

Тейлър стоеше до Джейсън и гордо се усмихваше.

— Благодаря, Сам. И не се тревожи — убедена съм, че господин Ендрюс бързо схваща, че има само няколко неща, които не е прието да се правят на друго работно място.

Тя погледна към Джейсън със сладка усмивка.

— Не е ли така, господин Ендрюс?

Той я гледаше бясно.

Не беше нужно да си гений, за да разбереш какво има предвид.

В мига, в който двамата с Тейлър излязоха в коридора, Джейсън вече не можеше да се контролира.

— Ти луда ли си?

Тейлър бясно му шътна и преди той да успее да каже каквото и да е друго го дръпна в една ъглова ниша. Огледа се, за да е сигурна, че са сами, след което му се нахвърли.

— Кой си мислиш, че си, за да нахлуваш така в офиса ми? — тя ядосано размаха пръст към лицето му. — Осъзнаваш ли в какви неприятности щеше да ме вкараш?

— Чакай, ти си ми ядосана на мен? — Джейсън гледаше Тейлър с недоумение. — Осъзнаваш ли каква каша забърка? — давайки си сметка, че губи ценно време, той извади телефона си и натисна бутона за бързо избиране.

— Марти, имаме проблем — изрева той веднага щом агентът му вдигна. — Слушай, след около петнайсет минути ще се разрази истинска лайняна буря...

Беше прекъснат, защото Тейлър рязко се пресегна и грабна телефона от ръката му. Затвори го.

Джейсън я зяпаше невярващо.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Вече бесен, той наперено се приближи към Тейлър и я прикова към стената. При други обстоятелства умът му нечестиво би се зареял към физическата им близост, но вече беше ядосан отвъд предела на фантазиите за непослушната адвокатка.

— Знаеш ли, изтърпях малкия ти театър, защото ми стана кофти, че ти причинявам неприятности — изсъска Джейсън. — Но ако не ми подадеш този телефон на секундата, заклевам се, че...

— Успокой се — тихо го прекъсна Тейлър. — Няма за какво да се тревожиш.

— Няма за какво... — Джейсън едва се въздържа да не изкрещи. Той погледна тавана и преброи до десет, за да не я удуши.

— Ти току-що каза на тези хора, че съм сексуален откаченяк — каза той през стиснати зъби. — И очевидно с ума на десетгодишен. До следобед тези истории ще се появят в интернет.

— Тези хора няма да отронят и дума.

Джейсън погледна бясно Тейлър и измъкна телефона си от ръцете ѝ.

— Очевидно ти трябва урок за това как функционира животът ми, госпожичке — той натисна копчето за повторно избиране. — *Всички говорят.*

— Те мислят, че казвам истината.

— Стига бе.

— И ако мислят, че нещата, които казах вътре, са истина, тогава също така смятат, че информацията е защитена според правото на неприкосновеност в отношенията адвокат — клиент. Тези хора са задължени по закон да не повтарят казаното от мен.

Погледите им се срещнаха и Джейсън замълча, докато асимилираше информацията. След миг той затвори телефона си.

Тя намигна. Хванах те.

— Не съм толкова безсърдечна, господин Ендрюс — каза тя с широка усмивка. Обърна се и тръгна надолу по коридора.

Джейсън гледаше как се отдалечава. Имаше нещо в тази нейна вечна увереност. Много му харесваше.

Той побърза и я настигна по средата на пълния с хора коридор.

— Почакай, има нещо, за което трябва да говоря с теб. Даже не попита за истинската причина, поради която съм те търсил.

Из целия коридор хората се спираха да ги гледат.

— Днес съм много заета, господин Ендрюс — каза тя умело. — Вероятно можете да уредите среща със секретарката ми да поговорим друг път.

Джейсън силно се изсмя при тези думи — със сигурност тя се шегуваше. Но когато Тейлър не каза нищо повече, той реши, че е най-добре просто да замълчи.

— Както и да е — обясни той. — Авторът на сценария наистина не се е консултирал с адвокат, когато е писал историята. Сега режисьорът и аз разбираме, че има известни проблеми с филма.

— Много съжалявам да го чуя — каза Тейлър разсеяно. Тя спря пред бюрото на секретарката си, за да провери оставените за нея съобщения. — Може ли да се обадиш на Том Джейкъбс и да провериш дали има няколко минути да обсъдим показанията му? — след като секретарката кимна, Тейлър влезе в офиса си.

Джейсън постоя неловко в коридора, несвикнал да бъде пренебрегван. След няколко минути, когато Тейлър не се върна, той я последва в кабинета ѝ.

Тя вече се беше настанила зад бюрото и прелистваше някакви папки. Джейсън реши, че е най-добре да действа по същество.

— Искам да работиш с мен по сценария.

Това вече привлече вниманието ѝ.

Тейлър прекъсна работата си и надникна иззад документите. Погледна го право в очите.

— Не.

— Защо не?

Тя посочи към купищата папки пред нея.

— Защото след два дни започва *делото* ми.

Джейсън пренебрежително махна към купчината. Подобни неща не го интересуваха.

— Ще работим вечер.

Тейлър погледна към стената и измърмори „защо аз“.

— Защото си добра — отвърна директно Джейсън.

Тейлър замълча и Джейсън забеляза, че тя не се опита да оспори казаното.

— Виж какво — тя очевидно поомекна малко. — Познавам няколко адвокати в тази фирма, които ще са перфектни за тази работа. Ще се обадя на няколко места...

— Не, трябва да бъдеш ти.

Тейлър го погледна от другия край на кабинета със скръстени ръце на гърдите.

— Е, съжалявам, но се боя, че не съм на разположение.

— И двамата знаем, че мога да променя това само с едно обаждане — каза Джейсън делово.

Зелените ѝ очи проблеснаха при отправената заплаха. Тя стана от бюрото си, приближи се и спря само на няколко сантиметра от него. Джейсън хвърли бърз поглед да не би да крие в ръцете си остър предмет.

Вместо това тя го изненада, когато с тих глас попита.

— Защо аз? Наистина, Джейсън. Защо аз?

Хмм... отново първото му име. Това всъщност си беше напредък. Джейсън я погледна с дяволита усмивка.

— Какво да кажа, госпожице Донован? Заинтригуван съм от вас. Номерът мина.

Джейсън наблюдаваше как Тейлър поддаде и незабележимо се усмихна. Знаеше, че няма да може да устои.

Тя се приближи още повече.

— Заинтригуван сте от мен?

— Знаеш, че е така — смело отвърна той и я погледна изпепеляващо. Леле, нещата изведнъж много бързо се сгорещиха. Той се зачуди дали ще правят секс веднага, там на бюрото ѝ. Някой по-добре да премести онзи телбод.

Със срамежлив поглед Тейлър се повдигна и прошепна в ухото му:

— Тогава, мисля, че това, което ще последва, ще ти се стори наистина интригуващо — каза тя бездиханно.

Той се втренчи в нея — обещанието звучеше добре — и повдигна вежди в очакване. Тейлър се усмихна дяволито и...

Затръшна вратата в лицето му.

Джейсън се оказа в коридора с нос, притиснат до хладното дърво на вратата. След няколко секунди той учтиво почука.

Тейлър рязко отвори.

Джейсън ѝ се усмихна широко.

— Само искам да попитам — откъде ти хрумна тази история с „всички хубави момичета да тичат голи“?

— Защи́тавам дела за сексуален тормоз, господин Ендрюс — отвърна тя хладно. — Вижда́ла съм и съм чу́вала неща, за които даже не сте и помислял.

— Искаш ли да проверим тази теория?

Тя отново затръшна вратата в лицето му.

Този път Джейсън се обърна и видя, че цялата фирма го е зяпнала. После неприя́нудено посочи към вратата.

— Тук става малко течение — намигна той, изправи се и енергично закрачи по коридора. Добре... искаше да се прави на недостъпна, така ли? Няма проблем, това беше любимата му игра.

Джейсън се усмихна и извади телефона от джоба си, повече от готов да отговори на хода на Тейлър Донован.

— Марти, аз съм. Обади се на Сам Блейкли. Да, пак.

— Не мога да го направя, няма начин.

Тейлър спря и решително се изправи пред Сам.

— Не мога да работя с този човек.

Сам спокойно седна зад бюрото си и започна да наблюдава как Тейлър крачи. Това продължаваше вече шест минути и половина. Напредваха — сега поне тя говореше. При първите три опита Тейлър правеше две крачки в офиса му, след което се обръщаше и излизаше, без да каже и дума.

Тя изреждаше причините за недоволството си между бесните кръгове, които описваше с токетата по килима пред бюрото на Сам.

— Той е невъзможен.

— Нелеп.

— Егоистичен. Надут.

— Повече от арогантен.

— И снизходителен също — трябваше да видиш начина, по който пренебрежително махна към планината от работа, натрупана на бюрото ми, с неговото: „Това няма значение, аз съм кинозвезда“.

Сам се помъчи да не се разсмее, докато Тейлър имитираше актьора.

— Като че ли имам интерес да работя с него по глупавия му сценарий — говореше тя сякаш на себе си, докато крачеше. — Като че ли нямам достатъчно *реални* неща, с които да се занимавам.

Тя погледна Сам.

— Искам да кажа... Виждал ли си някога някой толкова обсебен от собственото си самомнение?

Сам повдигна вежда. Май беше виждал.

Най-сетне Тейлър седна на бюрото му.

— Добре, нека погледнем сериозно на нещата, Сам. Делото започва след два дни. Не мога да се напъна да вместя тази глупост в графика си точно сега. Разбирам, че сме в Лос Анджелис, но я стига —

кое е по-важно: съдебен процес за трийсет милиона долара или да сме бавачка на най-големия задник в Холивуд?

Тейлър замълча в очакване на отговора му.

Сам се приведе с разбираща усмивка.

Вратата на „Рейлис Тевърн“ се отвори с трясък и Тейлър влетя вътре. Джейсън я очакваше с щеката за билиард в ръка.

— Госпожице Донован! Толкова бързо се...

Тя вдигна ръка и го накара да замълчи, мина покрай него и се запъти направо към бара. Седна на един от високите столове и кимна към бармана.

— Водка „Грей Гуус“ с лед — изръмжа тя като обигран детектив в гангстерски трилър от 40-те.

Джейсън се настани на стола до нея. Той опита да каже нещо, но Тейлър предупредително вдигна ръка. Още не.

Барманът остави напитката пред нея и тя я погълна на два пъти. След това внимателно остави чашата и едва тогава се обърна към Джейсън.

Той се усмихна.

— Казаха ми, че трябва да очаквам извинение.

Тейлър подаде чашата си на бармана.

— Ще ми трябва още едно.

Джейсън се изсмя — не издържа. Никога не беше срещал някой толкова крайно, чаровно упорит. Тъкмо се канеше да я поздрави за избора на водка, когато и двамата чуха някой да я вика по име.

— Тейлър!

И двамата погледнаха и видяха Джеръми, който се приближаваше с протегнати ръце, сякаш поздравява стар приятел. Тейлър объркано погледна Джейсън.

— Познавам ли го?

— О, това е просто Джеръми — обясни той. — Не му обръщай внимание, сценарист е. Мисли, че това място е негово, защото го оставят да работи тук през деня. Вдъхновява се като играе билиард.

— Това е малко странно.

Джейсън вдигна рамене.

— Такъв си е от колежа.

— От колежа?

— Колумбия. Бяхме съквартиранти.

Джейсън улови изненадания ѝ поглед.

— О, не си си мислила, че адвокатите са единствените хора в този град с образование, нали?

Преди Тейлър да отговори на хапливата забележка Джеръми се приближи и спря тържествено.

— Адвокат. Най-сетне се срещаме — протегна ръка той. — Джеръми Шелби.

Тя се усмихна.

— Наричай ме Тейлър.

Джейсън завъртя очи. О, да. *Джеръми* можеше да ѝ вика Тейлър.

— Разбирам, че си имала удоволствието да работиш с Джейсън — каза Джеръми. — Как се държи в съдебната зала?

— Бъдете честна, госпожице Донован — прекъсна ги Джейсън уверено.

В отговор Тейлър го изгледа от глава до пети.

— Предполагам, че това е единствената област, в която не мога да ви критикувам — каза тя шеговито. — Един ден наистина може да постигнете нещо с актьорската игра.

— И пак този сарказъм.

— Сега имам и публика — това ме зарежда — каза тя мило и посочи към Джеръми.

Джеръми се престори на потресен.

— Със сигурност не намекваш, че има области, в които човек може да го критикува? — посочи той. — Осъзнаваш, че говорим за Джейсън Ендрюс, нали?

— Вие двамата осъзнавате, че съм тук, нали?

Те не му обърнаха внимание.

— Е, в този случай — каза Тейлър на Джеръми, — по-добре да не казвам друго. След като говорим за *Джейсън Ендрюс*.

Джеръми се замисли, после вдигна ръка.

— Не, почакай, промених си решението. Мисля, че трябва да чуя всичко — той прегърна Тейлър през раменете. — Да се оттеглим в офиса ми — каза той и посочи една маса в дъното на заведението, покрита с празни бирени бутилки. — Трябва да чуя тази история с всички подробности, за да преценя евентуалните поражения. И трябва

много бавно да ми разкажеш всички случки, в които Джейсън изглежда като пълен задник.

Останал сам на бара, Джейсън гледаше как двамата се отдалечават. Всичко най-хубаво. Но след като си поръча, той се обърна и видя как Джеръми и Тейлър се смеят.

Усмихна се на себе си и изпита странно облекчение от одобрението на приятеля си.

От другата страна на бара Тейлър и Джеръми видяха как Джейсън се разсея от нещо, което барманът го попита. Джеръми се наведе над масата в мига, в който очите на Джейсън вече не ги следяха.

— Бързо, сега е моментът да се направя на хитър и да се опитам да измъкна информация от теб.

Тейлър се засмя. Харесваше го този Джеръми, въпреки приятелите, които си избираше.

— Ще ти спестя труда. Аз съм просто адвокат от Чикаго — нямам никаква информация, която някой тук би намерил за особено интересна.

— Познаваш Джейсън Ендрюс — каза ѝ Джеръми. — Това означава, че хората ще ти задават много въпроси, ако им се предостави възможност.

Тейлър се замисли.

— Добре — каза тя игриво. — Покажи ми колко си хитър. Давам ти право на един въпрос.

Джеръми се замисли за миг.

— Много вярвам в първите впечатления — каза той най-накрая. — Кажи ми каква беше първата ти мисъл, когато видя Джейсън да влиза в съдебната зала.

Тейлър отпи от чашата си и се усмихна. Това беше лесно.

— Заклех се да го мразя вечно.

При думите ѝ кафявите очи на Джеръми заблещукаха.

— Точно това си казах и аз преди деветнайсет години, пет минути след като той влезе в стаята ни в общежитието.

Думите на Джеръми увиснаха във въздуха, защото Джейсън се появи с напитка в ръка. Докато сядаше, Тейлър го загледа заинтригувана.

Джейсън улови погледа ѝ.

— Пропуснах ли нещо?

Тейлър предъвка информацията, с която току-що се беше сдобила от Джеръми. Погледна го дяволито.

— Малко по-старичък си, отколкото смятах, Джейсън Ендрюс.

Джейсън стрелна Джеръми, който невинно вдигна ръце.

— Заклевам се, принуди ме да го кажа.

По-късно тази вечер, когато Джейсън изпращаше Тейлър до колата ѝ, я споходи прозрение, което можеше да се опише единствено като моментно „осъзнаване“ — миг, в който ѝ просветна кой всъщност е Джейсън Ендрюс. Прозрението я споходи, когато той внимателно се огледа на всички страни, след като прекрачи изхода на таверната, вероятно проверявайки за папараци или фенове. Странно, през цялата вечер тя някак си беше забравила, че той е известен.

Всички тези моменти, в които ѝ просветваше, че Джейсън беше най-известната филмова звезда, я караха да се чувства неудобно. Защото това бяха моментите, в които тя се чувстваше така, сякаш някак си не са равни. Много повече предпочиташе да мисли за Джейсън като за някакъв случаен идиот, който ѝ лази по нервите.

Но в интерес на истината имаше и друга причина, поради която тези моменти прозрения не ѝ харесваха: изглежда те неминуемо вървяха с „осъзнаването“, че Джейсън всъщност беше божествен. А тези мисли бяха опасни за всеки, който не е правил секс от предишното финансово тримесечие. *От началото* на предишното финансово тримесечие.

— Значи ще се видим в петък вечер?

Въпросът на Джейсън наруши мислите ѝ.

— Да, добре — петък вечер. До пет трябва да съм излязла от съда.

— Мислех да хапнем някъде. — Джейсън видя подозрителния ѝ поглед. — Но ако имаш непоносимост към ресторанти, винаги може да се видим у нас — намигна ѝ той.

— Среща в ресторант ще бъде добре — каза тя бързо. Стигнаха до колата ѝ.

— Добре, ще го уредя — каза Джейсън. — Къде не си ходила?

Тейлър се изсмя на думите му.

— По-добре ме питай къде *съм* ходила.

— Добре, къде *си* ходила!

— В служебния стол на офиса ми.

Когато Джейсън замълча, Тейлър го погледна и видя изуменото му изражение. Опита се да обясни.

— Имах много работа. И не познавам кой знае колко хора...

Джейсън я прекъсна като махна с ръка. Нещо друго го беше шокирало.

— Това ли е твоята кола? — посочи той невярващо към „Пи Ти Крузър“-а.

Тейлър махна с ръка.

— О, не, тази вечер реших да се кача на най-близкото превозно средство.

Джейсън не обърна внимание на сарказма ѝ, неспособен да отлепи ужасения си поглед.

— Това е просто кола, Джейсън — каза тя раздражено.

Тук той погледна към нея и се усмихна.

— Определено не си от Лос Анджелис, Тейлър Донован.

По целия път до вкъщи тя се опитваше да разбере дали това трябваше да е комплимент, или обида.

Следващите два дни отлетяха бързо с ангажименти по делото и преди Тейлър да разбере, се оказа пред гардероба си в петък вечерта. А тя не започваше добре — съдът бе продължил по-дълго от очакваното и затова Тейлър закъсняваше за вечерята. Сега ѝ предстоеше да се справи с най-важния въпрос: какво да облече.

Костюмите ѝ бяха прекалено стилни. Щяха да вечерят в прословутия китайски ресторант „Мистър Чоу“ в Бевърли Хилс и това беше първата ѝ официална вечеря в Лос Анджелис. Не искаше да изглежда като провинциалистка.

От друга страна, не искаше да изглежда и така, сякаш е „на среща“. И най-важното — не искаше Джейсън да мисли, че тя изглежда сякаш си мисли, че е „на среща“.

В крайна сметка Тейлър избра дънки, токчета и бяла риза с копчета. Но дори и така имаше колебания: две откопчани копчета или три? Две или три? Поне десет пъти мина пред огледалото в банята.

Двайсет минути по-късно тя спря пред ресторанта и даде на портиера ключовете от колата си. Той я погледна със същия ужасен поглед, както и Джейсън преди две вечери.

Тейлър чаровно му се усмихна.

— Ще оставите тази красавица тук отвън, нали?

Докато портиерът мънкаше, Тейлър влезе в ресторанта, където салонната управителка я поздрави със сдържана усмивка.

— Да, мога ли да ви помогна, госпожице?

— Имам среща — каза Тейлър. Тя спря, изведнъж озарена от едно от нейните „прозрения“. Всичко беше толкова абсурдно. — Аз... имам среща с господин на име Ендрюс — продължи тя, опитвайки се да звучи непринудено. След това се зачуди дали той не е използвал фалшиво име, когато е правил резервацията. Беше чула, че Брад Пит се регистрирал в хотелите под псевдонима „Брайс Пилаф“. Много сладко.

Но от погледа, изписал се на лицето на жената, Тейлър видя, че няма нужда от тайна парола или кодово име.

— Разбира се — каза управителката с благоговение. — Вие сигурно сте госпожица Донован. За мен ще бъде удоволствие да ви заведе до масата — тя преведе Тейлър през ресторанта до уединено стълбище в дъното на ресторанта. Горے имаше само няколко маси. На една от тях я чакаше Джейсън.

— Съжалявам, че закъснях — каза Тейлър, когато приближи до масата. — Заседанието продължи по-дълго, отколкото очаквах.

— Няма проблем — каза Джейсън със спокойна усмивка. — Просто се радвам, че успя да дойдеш.

Тейлър видя как оглежда ризата.

Мамка му. Знаеше си, че не трябва да разкопчава три копчета.

Тейлър критично разглеждаше сценария, отворен на масата пред нея. Сега, погълната от проекта (макар и с голяма неохота), тя приемаше работата сериозно както всяка друга.

— Тогава просто трябва да махнем репликата, където крещиш на адвоката на отсрещната страна в съда — тя погледна Джейсън и му даде да разбере, че това е абсолютно недопустимо за един адвокат.

Сервитьорът допълни чашите им с вино, а тя продължи да обяснява:

— Помни — в съда разговорите с другия адвокат са като триъгълник. Ти говориш със съдията, той говори със съдията, но никога не говорите директно един на друг.

Тейлър се върна към сценария и приключи с разглеждането на сцената, върху която работеха. След миг тя доволна бутна страниците встрани.

— Да, мисля, че тази сцена е готова.

— Мислиш ли, че е добра? — попита Джейсън.

Тейлър обмисли отговора си, усещайки, че той търси нещо повече от просто одобрение.

— Мисля, че някои от правните аспекти все още се нуждаят от изглаждане, но историята е добра и би трябвало да трогне публиката.

Джейсън се усмихна.

— Току-що прозвуча толкова холивудски.

Тейлър виновно се усмихна.

— Нали? Виж, една вечер с теб и вече съм покварена — тя небрежно посочи към полупразната си чаша. — А може би виното ми действа така.

— Значи одобряваш избора ми?

— Съмнявам се, че има някой, който не би го одобрил — саркастично каза Тейлър.

Нямаше да му достави удоволствието да разбере, че по някакъв начин бе успял да избере точно виното, което искаше да опита откакто получи, първия брой на „Уайн Спектейтър“.

— Но твоето одобрение се печели трудно и затова струва много повече от това на другите — отвърна Джейсън.

Тейлър не можа да спести усмивката си.

— Да, одобрявам го — каза тя. — За седемстотин долара бутилката, по-добре да го харесам — канеше се да каже още нещо, но реши да прехапе езика си.

— Давай — изсмя се Джейсън. — Виждам, че има и още.

Тейлър се усмихна. Не мислеше, че вече я познава толкова добре.

— Просто си мислех, че наистина водиш разточителен живот.

— Ааа... добре, най-сетне ги споменаваме. Моята слава и богатство — Джейсън се наведе към нея. — Виж, ще ти спестя глупавата реч за това как не харесвам живота си, за липсата на лично пространство и какво ли още не. Но трябва да правя и други компромиси — вдигна рамене той. — Предполагам, че съм приел всичко в пакет.

— Други компромиси, освен липсата на лично пространство?

Джейсън махна с ръка.

— Това вече не ми пречи толкова, колкото в началото.

— Тогава какво?

Той се замисли. Когато най-сетне отговори, на Тейлър ѝ се стори, че долови нещо особено в гласа му. Нещо... искрено.

— Хората си мислят, че те познават — от списанията, които те представят по определен начин, или от ролята в някой филм. И на повечето от онези, които се предполага, че са ти близки, не им пука кой си наистина, защото за тях ти си само продукт, стока, която да продават. Така че не е реално. Нищо не е реално.

Той предпазливо погледна към Тейлър, сякаш очакваше да се засмее. Тя не го направи.

— Джеръми изглежда реален — каза тя с по-мек глас от обикновено.

Това накара Джейсън да се усмихне.

— С Джеръми отдавна сме приятели. Той е самонадеян, снизходителен и саркастичен...

— Вие двамата изобщо как се разбирате?

Джейсън се усмихна широко. Той се облегна и завъртя чашата си.

— Може да пускаш язвителните си забележки колкото искаш, Тейлър Донован. Изобщо не ме притесняваш. Защото мисля, че тайно ти харесва да прекарваш времето си с мен — той й намигна. — Няма проблем, можеш да си признаеш — знам го.

Тейлър завъртя очи с пренебрежение.

— Доста си уверен.

— Знаеш ли, че всяка средна американка на възраст от осемнайсет до трийсет и пет е гледала всеки мой филм шест пъти?

Тейлър се присмя.

— И кой ти каза тази глупава статистика?

— Добре тогава, колко пъти си пръскала десет долара, за да ме видиш на големия екран?

— Не шест пъти.

— Колко пъти?

Тя равнодушно вдигна рамене, опитвайки се да измисли начин да се измъкне от въпроса.

Очите на Джейсън се разшириха при жеста й.

— О, съжалявам, госпожице Донован, но отговорите ви трябва да бъдат изказани гласно за съдебния протоколчик.

Тейлър го погледна гневно.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа — продължи Джейсън, — че според теб съм твърде уверен. Но се обзалагам, с голяма вероятност да спечеля, че те привличам.

Ето, всички карти лежаха на масата.

— Но ти сам го каза — отвърна Тейлър, — това е само роля, която играеш. Имиджът ти. Ами жените, които повдигат завесата към истинското ти аз? И те ли са главозамаяни?

Нещо във въпроса ѝ го жегна и Джейсън замълча. Тя разбра, че е стигнала до нещо и очите ѝ заизучаваха неговите изпод тихия блясък на свещта.

— Вероятно никога не са имали възможност да надникнат зад завесата — каза тя. — Вероятно си тръгват твърде бързо.

Погледите им се срещнаха и за миг и двамата замълчаха. Когато не се перчеше, помисли си Тейлър, той всъщност някак приличаше на човек.

Тогава Джейсън хвърли салфетката си на масата.

— Това е — тази вечер ти ще платиш вечерята — обяви той.

Джейсън повика сервитьорът, който кръжеше в страни.

— Донесете ни още една бутилка „Скрийминг Ийгъл“ — той сниши глас до шепот и посочи Тейлър. — Дамата черпи.

— Разбира се, сър — отвърна сервитьорът. За секунди той изчезна в специалната изба на ресторанта.

Доволен, Джейсън се обърна към Тейлър, с ръце скръстени на гърдите.

— Седемстотин долара бутилката, адвокат. Да видим колко си дръзка, когато отидеш в кухнята да миеш съдове — той спря и отново я погледна. — Не че феминисткият ти задник знае какво да прави там.

Тук Тейлър вече не можа да не се усмихне. Имаше нещо в това негово саркастично чувство за хумор. Понякога много ѝ харесваше.

По-късно тази вечер, на тръгване от ресторанта, Джейсън се обърна към Тейлър, нетърпелив да чуе мнението ѝ.

— Е? Какво мислиш за първата си официална вечеря в Лос Анджелис?

Тя се усмихна в знак на благодарност.

— Печели награда за най-доброто място, където съм ходила на бизнес вечеря.

Джейсън рязко спря.

— Чакай, да не би да таксуваш времето си за тази вечеря?

Тейлър също спря, очевидно изненадана, че той беше изненадан.

— Ами да. Или поне онази част от времето, в която говорихме за сценария.

Отговорът ѝ притесни Джейсън. Всъщност доста го притесни.

Тейлър помръдна неловко.

— Съжалявам, това проблем ли е?

Какво можеше да каже в отговор? Джейсън се опита да не звучи дръпнато.

— Не, разбира се, че не — за теб това беше работна вечеря. Съжалявам, че те забавих толкова.

Той задържа вратата на Тейлър като се надяваше да излязат възможно най-бързо от ресторанта и от темата.

Тя го погледна объркана.

— Джейсън, надявам се, че ти...

Прекъсна я заслепяващият блясък на стотици фотоапарати. Тя подскочи от изненада, когато Джейсън се обърна и видя огромната тълпа папараци на тротоара пред ресторанта. При появата му фотографите закрещяха името му и настояваха да се приближи.

Джейсън инстинктивно бутна Тейлър обратно в ресторанта и затръшна вратата. Надникна през прозореца към цирка, който се беше събрал отвън. За него това беше обичайна гледка.

Тейлър изглеждаше сериозно обезпокоена. Тя крачеше и стоеше възможно най-далеч от прозорците, сякаш отвън бяха въоръжени със снайпери, а не с фотоапарати.

— Това... не е добре — каза тя тревожно. — Наистина, наистина не е добре — тя се обърна към Джейсън с поглед, изпълнен с надежда. — Навън бяхме само секунда. Вероятно не са ни снимали заедно?

Поглеждайки към множеството съвършено настроени фотоапарати в ръцете на хора със скоростни рефлексии, Джейсън поклати глава.

— Към момента можеш да се надяваш да не са те снимали така... — той направи ужасена физиономия тип „о, боже мой, кои, по дяволите, са тези хора“ в опит да я разсмее.

Не се получи.

Тейлър нещастно се настани на близкия стол.

— Ще ме изритат от делото като нищо — тя отчаяно подпря брадичката си с ръце. — Под съдебно нареждане съм. Нямам право да се появявам в медиите.

Джейсън за пореден път забеляза нежеланието ѝ да бъдат виждани заедно.

— Сигурен съм, че съдията не е имал предвид подобен род публичност.

Тейлър поклати глава.

— Не, беше много ясен по въпроса: никакво внимание в пресата. Точка — тя погледна към пода.

Като я видя така притеснена, Джейсън отново изпита онова странно усещане. Той коленичи пред нея и посегна към ръцете ѝ, но нещо инстинктивно го спря да я докосне. Вместо това сложи ръце на коленете си.

— Мога да реша проблема — каза той нежно.

Тейлър го погледна с надежда.

— Наистина ли?

— Но искам нещо в замяна.

Тя присви зелените си очи и скръсти ръце на гърди.

— И какво може да е то?

Погледът на Джейсън не трепна.

— Една нощ.

Очите на Тейлър се разшириха.

Джейсън се усмихна и преди да го е зашлевила, бързо добави:

— Имах предвид една вечер, която не е свързана с работа. Трябва да ми разрешиш да те заведа на някое забавно място.

Тя решително поклати глава.

— Не.

Джейсън се изправи с неохота.

— Добре, нека стане както ти искаш — той посочи към входа на ресторанта. — Ето я вратата. Не позволявай на папараците да снимат задника ти на излизане.

Тейлър надникна към тълпата навън. Очевидно тази опция не ѝ се стори много привлекателна и се обърна към Джейсън.

— Ако се съглася, трябва да има определени условия.

Джейсън поклати глава.

— Това не е преговор, госпожице Донован. Предложих ви нещо — или приемате, или не.

Тейлър погледна навън за последен път, след което въздъхна драматично. Джейсън прехапа усмивката си. Всички жени трябваше да имат подобни колебания.

— Някой изобщо казва ли ти „не“? — попита тя примиренчески.

— Не. Но ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ти се опитваш много повече, от който и да е друг. Значи имаме сделка?

— Добре. Както и да е. Просто оправи това.

Джейсън извади телефона си и натисна бутона за бързо набиране.

— Марти! — възкликна той любящо по телефона. Нямаше значение, че беше почти полунощ в петък вечерта. — Слушай, в „Мистър Чоу“ съм с цяла банда папараци отвън. Те направиха няколко снимки, които бих предпочел да не бъдат публикувани. Не ме интересува, но кажи на тези хора, че ако някой спомене името на жената, с която съм, или отпечата снимка, на която се вижда лицето ѝ, никога повече няма да получат и думичка от мен.

Той замълча при следващия въпрос на Марти.

— Някакъв коментар за мистериозната жена?

Джейсън стрелна Тейлър с поглед и обобщи накратко:

— Трудна.

12

В понеделник историята беше на всички първи страници на клюкарските вестници.

„МИСТЕРИОЗНАТА ЖЕНА НА ДЖЕЙСЪН!“

Разбира се, Тейлър, очевидно единственият човек в Лос Анджелис, който не беше абониран за „Ас уийкли“, нямаше представа за това, докато не отиде на работа и не завари Линда и секретарските кохорти скупчени пред кабинета ѝ. Заради връзката на Тейлър с някакъв си господин Джейсън Ендрюс секретарката ѝ беше станала пчелата-майка на административния персонал. През целия си живот Тейлър не се беше сещала за тази дума, но това наистина беше единственият начин, по който можеше да опише Линда тази сутрин.

— Видя ли? — попита тя веднага щом Тейлър влезе.

Тейлър си помисли, че вероятно съдията е издал решение по делото.

— Дали съм видяла какво? — попита тя развълнувано.

Линда ѝ подаде копие от „Ас уийкли“. Тейлър го зяпна, учудена. Странно, тя разпозна бялата риза и дънки, преди да осъзнае, че жената на снимката е тя.

Но ето я.

Под крещящото заглавие „Мистериозната жена на Джейсън“ имаше тяхна снимка как излизат от „Мистър Чоу“. Според инструкциите на Джейсън снимката показваше Тейлър само в гръб и не разкриваше идентичността ѝ.

— Това си ти, нали? — попита Линда, останала без дъх.

Наистина беше тя. Там, на корицата на най-голямото клюкарско списание с най-голямата звезда в Холивуд. За Тейлър моментът беше сюрреалистичен.

Тя надникна иззад списанието и видя Линда и още десет чифта очи, вперени в нея.

— Не е това, което си мислите — бързо каза тя.

— Вечеряла си с Джейсън Ендрюс — отвърна Линда със страхопочитание.

Тейлър размаха пръст.

— Не, не. Имах *работна среща* с Джейсън Ендрюс, която се състоя по време на вечеря. Има голяма разлика — тя се приготви за още въпроси.

Но вместо това Линда я изненада.

— Добре — каза тя, вдигайки рамене. — Щом така казваш, значи е така.

Тейлър стоеше и гледаше как Линда отпрати другите секретарки. Беше много по-лесно отколкото очакваше.

— О, добре, страхотно. — Тейлър не можеше да не е изненадана от внезапното безразличие на Линда. — Радвам се, че всичко е наред — тя почака още малко. Когато никой не каза нищо повече, тя се обърна и тръгна към кабинета си.

Леле. Това бяха най-бързите петнайсет минути слава, които бе виждала.

Не че ѝ пукаше за подобни неща, разбира се.

Няколко дни по-късно съдебното заседание неочаквано беше приключило по-рано, защото един от свидетелите на ищеца не се беше появил, и Тейлър се отправи към кантората.

Още докато влизаше, Линда извика от бюрото си.

— Как беше в съда?

Тейлър гордо се усмихна. Делото вървеше по-добре от очакваното. Ако не беше толкова скромна, щеше да каже, че напълно смазваше свидетелите на ищеца при кръстосания разпит. Съмняваше се, че отсъствието днес на един от тях беше случайност.

Тейлър напълно съзнаваше, че има недостатъци — много при това. Но едно знаеше със сигурност — беше адски добър адвокат.

— Ищците се гърчат — каза тя на Линда, смятайки, че това описание е повече от щедро за положението на опонента ѝ. — Но има още много време — човек никога не знае какво ще решат съдебните заседатели.

Линда кимна в съгласие.

— Така е, така е. О... между другото — добави тя небрежно, — господин Ендрюс се обади. Помоли да ти предам, че утре след работа ще мине да те вземе. Каза, че е изненада къде ще те води, само трябвало да те предупредя, че този път за разнообразие той ще те научи на нещо.

След като предаде съобщението, Линда зачака за някакви нареждания. Тейлър неловко помръдна. Трябваше да обясни нещо.

— Линда, не е това...

Секретарката й вдигна ръка.

— Няма нужда да обясняваш. Разбрах, това е само бизнес. Както каза ти — ще се отнасяме към проекта „Ендрюс“ с най-висока степен на професионализъм.

Линда продължи по същество.

— Също така, обади се някаква госпожица Фостър. Каза, че можеш да я намериш на служебния й телефон — тя продължи да пише.

Офисът беше тих, незаинтересован и всички се занимаваха с обичайните неща. Това даде възможност на Тейлър да се замисли над загадъчното съобщение на Джейсън. Тя се завъртя и тръгна към кабинета си, чудейки се какво има предвид под...

Тя ахна ужасено от гледката пред нея.

Насреща й се хилеше пълна стена с Джейсъновци.

Цялата врата на кабинета й беше облепена с най-новата корица на списание „Пийпъл“. Беше изданието с „Най-сексапилният мъж на света“ и очевидно гласуването вече беше минало.

Всички усмихващи се Джейсъновци я зяпаха и й се подиграваха със самодоволни усмивчици тип „обзалагам се, с голяма вероятност да спечеля, че те привличам“.

— Това ще направи чудеса с егото му — сухо измърмори Тейлър.

Изглеждаше перфектно на снимката на корицата. Развеселен, с обичайния си уверен поглед — поглед, който казваше, че знае нещо, което ти не знаеш, и че не е готов да го сподели. И тези проклети сини очи... въпреки факта, че това беше просто снимка, очите му сякаш я пронизваха.

Докато разглеждаше снимката, чу кикот зад себе си.

— Много смешно, хора — извика тя през рамо към секретарките, защото знаеше, че я наблюдават. — Много сладко.

Линда застана до Тейлър.

— Искаш да кажеш секси, нали? — попита тя невинно, сочейки към снимките.

След което не се сдържа и избухна в смях.

Когато и другите секретарки се присъединиха, Тейлър се опита да сдържи усмивката си, но накрая не издържа и се засмя заедно с тях.

Добре, вероятно си го заслужаваше.

Благодарение на неочаквания свободен от делото следобед Тейлър намери няколко минути да звънне на Валери. Валери вдигна телефона тъкмо когато Тейлър седнаше на бюрото си.

— Ей, аз съм — каза Тейлър. — Получих съобщението ти... какво по дяволите...

Очевидно Линда и кохортите бяха мушнале още един брой „Пийпъл“ на стола ѝ — в случай че е пропуснала петдесетте залепени на вратата.

— Нещо не е наред ли? — попита Валери.

Тейлър измъкна списанието.

— Нищо, тъкмо осъзнах, че седя върху лицето на Джейсън Ендрюс.

— Ъмм. Обади ми се след час и ми кажи дали е толкова фантастично, колкото си го представям.

Тейлър се изсмя.

— Секретарката е оставила брой на „Пийпъл“ на стола ми — обясни тя.

— Тъкмо си купих броя на път за работа — каза Вал, останала без дъх. — Знаеш ли, че за трети път го избират за „Най-сексапилен мъж“? Това е повече, отколкото са избирали, който и да е друг.

— Ти си професор по музика в един от най-добрите университети в страната. Как ти остава време да бъдеш в крак с всичко това?

— Шегуваш ли се? Говорим за Джейсън Ендрюс. Гледала съм всичките му филми. По шест пъти.

Усмивката на Тейлър бързо изчезна. Тази глупава статистика.

Тя погледна гневно снимката на Джейсън — беше прав. Тогава друга снимка в долния десен ъгъл на списанието привлече погледа ѝ.

— Ей, харесва ми Скот Кейси — каза тя одобрително. Под заглавието „Други претенденти“ стоеше снимката на актьора с костюм от филма „Търсенето на викинга“.

— Толкова е изящен, нали? — въздъхна Валери, изпълнена с копнеж. — Искам да кажа, знам, че по принцип тази дума не се използва за описание на мъж, но Скот Кейси е нейно олицетворение.

— Не мислиш ли, че е прекалено хубав? — Тейлър разгледа снимката, въздъхна и мелодраматично каза: — Предполагам, че бих се справила с него, ако ми се наложи — продължи тя и се изсмя при самата мисъл. Сякаш щеше да стане...

— Като говорим за справяне... — Валери започна предпазливо, но след това заговори открито. — Кейт ми каза, че си пилееш дните и се криеш в този твой офис.

Коментарът незабавно включи Тейлър на защитен режим.

— Никой ли не разбира, че имам дело?

— Не знам кой друг имаш предвид, но Кейт и аз сме ти *приятели*. Нямаше да вършим добре работата си, ако в този след траматичен период не те окуражавахме да продължиш с живота си.

Тейлър се присмя на коментара.

— Не минавам през никакъв след траматичен период. Наистина, продължавам — и като изрече думите, осъзна колко са верни. Не се беше сещала за Дейниъл нито веднъж, откакто получи цветята му. Беше прекалено заета с други неща.

— И ако това ще те накара да се чувстваш по-добре — продължи тя, — даже ще излизам утре вечер. Но не се вълнувай прекалено — бързо добави тя. — Това е събитие, свързано с... — тя потърси правилната дума — работата.

Вал малко се поуспокои от уточнението.

— Има ли поне замесен мъж?

Тейлър се замисли как да отговори на въпроса. Изкушаваше се да каже на Вал за Джейсън. Но беше решила, че е най-добре да го направи лично; когато тя и Кейт й дойдат на гости. Трябваше да поувърта малко, особено що се отнася до Валери. Тейлър я обичаше до смърт, но пазенето на тайна не беше сред силните й страни.

— Един мъж спонсорира събитието, да — Тейлър реши, че поне отговорът е истина. Отчасти.

— И по някаква случайност дали е хубав този мъж? — попита Валери с надежда.

Тейлър погледна снимката на Джейсън от корицата на „Пийпъл“. О, не точно, помисли тя. Просто най-сексапилният мъж на света.

— Предполагам, че някои „хора“ могат да кажат, че е привлекателен — тя се изкиска на собствената си шега.

След това веднага покри уста.

О, боже.

Валери повтори същото.

— Мамка му — спря тя. — Ти *изкиска* ли се току-що?

Тейлър поклати глава.

— Не — измърмори невинно иззад дланта на ръката си. — Определено не.

— Защото ти *никога* не го правиш — продължи Валери. — Това не е типично за Тейлър Донован.

Тейлър кимна решително.

— Така е. Аз просто... се закашлях.

Куцо.

Валери беше изключително подозрителна.

— Ще разнищя всичко, което се случва с теб, веднага щом дойда, да знаеш.

Тейлър се усмихна.

— Още две седмици, Вал. Обещавам и всичко ще ти кажа.

Скот Кейси отново погледна корицата на „Пийпъл“, която вече бившата му агентка Лесли тъкмо беше оставила.

— Други претенденти.

За втори път в рамките на по-малко от две седмици му обещаваха корица и виждаше как тя отива в полза на шибания Джейсън Ендрюс. Това беше достатъчно да накара една кинозвезда („Сексапилното момче“ на Холивуд, не кой да е) да уволни агента си.

И той направи точно това три минути след като пристигна в „Шато Мармон“ и видя списанието, което Лесли беше донесла на обедната им среща. Какво друго можеше да направи едно сексапилно момче?

Нямаше време да се занимава с изтърканите ѝ извинения, че е обещала да е на корицата, но не на цялата корица. Както и да е. С един замах я бе отпратил заедно с неубедителните ѝ извинения.

Скот знаеше, че сега му е времето — сега излизаше силен и уверен след успеха на „Търсенето на викинга“ и бе хванал мечтаната главна роля в „Австралийски нощи“. Имаше нужда от някой, който ще съумее да направи безпогрешен, впечатляващ пиар.

И сега, докато седеше край басейна в хотела, Скот трябваше да измисли стратегия. Той погледна към Роб, който беше дошъл да обядва с него, след като мястото на Лесли се беше освободило.

— Трябва ми Марти Шепърд — решително заяви Скот.

Роб кимна в съгласие и отхапа от чийзбургера си.

— Трябва да говориш с Адам да го уреди — каза той, докато дъвчеше, имайки предвид мениджъра на Скот. — Кажи на Шепърд, че следващата година няма да се примириш с нищо под „Най-сексапилния мъж на света“ и „Най-красива личност на годината“.

Скот го изгледа гневно.

— Не става въпрос за това.

Роб скептично го погледна и измърмори с пълна уста.

— Не ли? Тогава за какво става въпрос?

— Да се уверя, че няма да свърша като шишкав актьор в някое телевизионно шоу, чийто най-голям филмов успех е „онзи, дето змията му изяде задника в Анаконда 4“.

Роб изглеждаше обиден.

— Ей, аз съм между два филма, затова съм качил няколко кила. Ще ги сваля до есента — той посочи бургера си на Скот. — И не си изкарвай яда от Джейсън Ендрюс на мен.

— Изобщо не съм ядосан — сопна се Скот. Той взе другото списание, което бе оставила Лесли, най-пресния брой на „Ас уийкли“ с така наречената „мистериозна жена“ на Джейсън.

— Просто ми писна през цялото време да слушам за тоя. Сигурен съм, че и на останалите им е писнало.

— Гняв — прошепна Роб тихо.

Скот завъртя очи.

— Както и да е.

Като видя колко е изнервен, Роб смекчи тона. Скот се намираше по-високо в хранителната верига на знаменитостите и това означаваше,

че трябва да му се подмазва, да го предразполага и да гали егото му.

— Виж, ще се обадиш на Марти Шепърд. Човекът е бог в това, което прави — ухили се Роб. — Дори и леко закръглените, но приятни актьори в телевизионни шоута, чийто най-голям филмов успех е малка, но основна роля в най-новия сериал „Океан“, знаят това — той гордо взе пържен картоф от чинията и отхапа с наслада.

Скот беше изненадан.

— Получил си ролята?

— Ще снимам във Вегас този петък.

— Само един ден? Това е малка роля.

Роб предпочете да не обръща внимание на това.

— Както и да е, с Марти Шепърд след няколко седмици, това — той посочи към корицата на „Ас уйкли“ — ще бъдеш ти.

Скот остави списанието на масата.

— Значи мислиш, че всичко това с мистериозната жена е просто реклама?

Роб равнодушно вдигна рамене, изпивайки с поглед двете красиви, млади същества по бански, които тъкмо подминаваха масата им. Това беше четвъртият им не особено умел опит да привлекат вниманието на Скот. Даваше им още една обиколка, преди да ги заговорят.

— А не е ли така с всичко в наши дни? — отвърна Роб, оглеждайки задника на по-едротото момиче, което според него едва се побираше в шести размер. Ако нещата потръгнат с тези двете, той щеше да получи този задник.

— Скоро предстои да излезе нов филм на Джейсън Ендрюс, нали?

Скот кимна.

— „Ад“. Следващия месец.

— Това със сигурност е удобен начин всички отново да полудеят по него преди излизането на филма.

Скот съзря истината в думите му. Той огледа снимката на Джейсън, излизащ от „Мистър Чоу“ с така наречената мистериозна жена. Жената, брюнетка, беше завъртяла лицето си да не го хванат фотоапаратите.

— Коя мислиш, че е тя? — попита той.

Роб откъсна очи от красивите млади създания, които сега бяха стигнали до средата на басейна, и се наведе да погледне по-добре.

— Не знам... май прилича на Кейт Бекинсейл. Не, почакай, Ева Грийн — той подсвирна одобрително. — Определено най-доброто момиче на Бонд. Без съмнение.

Скот се съгласи с предположенията на Роб. Дългата тъмна коса и тялото, доколкото се виждаше, наистина напомняха чертите и на двете актриси.

— Вероятно е една от тях... не мога да кажа — замисли се той. — Със сигурност обаче изглежда доста секси.

— Нямаше да е с Джейсън Ендрюс ако не беше.

Скот го стрелна с поглед и Роб вдигна рамене.

— Съжалявам, но е вярно.

— Кой каза, че тя е „с“ Джейсън Ендрюс — посочи снимката Скот. — Единственото, което виждам, са двама души, които излизат от ресторант.

Роб смекчи изказването си с поглед.

— Не мисля, че той си пада много по платоничните забавления.

Преди Скот да отговори, двете млади създания спряха пред масата им.

— О, боже мой — възкликна радостно „размер две“ към Скот. — Бях права, казах й, че си ти — тя посочи към „размер шест“, която също зяпаше със замъглен поглед. — Ние сме твоите най-големи фенки.

Скот огледа жените от глава до пети. Ухили се и погледна към Роб и почти изядения чийзбургер.

— Е, приятелю, запазил ли си стая за десерт?

Когато колата спря, Тейлър предположи, че има някаква грешка. Но шофьорът слезе, отвори вратата и разкара всичките ѝ предположения за някакво объркване.

— Господин Ендрюс ви чака вътре — каза шофьорът като кимна енергично. Когато Тейлър слезе от колата и погледна пред себе си, всичките ѝ предварително планирани стратегии за бягство се разпаднаха на парчета.

Пред нея стоеше самолет, частен самолет, доколкото личеше. Не че се беше возила на такъв преди.

Когато видя, че колата спира, Джейсън излезе и поздрави Тейлър с усмивка.

— Здравейте, госпожице Донован. Готова ли сте за пътуването?

Тейлър съвсем не беше сигурна и внимателно огледа самолета, докато вървеше по настилката и изкачваше металните стълби, водещи към пътническия корпус. Когато се изкачи, спря пред Джейсън и го погледна безразлично.

— Колко оригинално. Не съм ли виждала тази сцена в „Хубава жена“?

Джейсън приветливо се усмихна.

— Да се надявам, че вечерта ще приключи за мен толкова добре, колкото и за Ричард Гиър — намигна той.

Това веднага я накара да млъкне.

Тейлър невъзмутимо мина покрай него и влезе в самолета. Огледа луксозните кремави кожени кресла — осем на брой — двойните дивани в същия цвят, разположени покрай двете стени, и светлокафявия мокър бар в дъното. Обстановката не беше лоша.

— Наел ли си го?

Джейсън я погледна. Едва ли.

— Купих го преди три години. Много блъсканица стана по летищата.

Тейлър стрелна с поглед пилотската кабина.

— Моля те, не ми казвай, че ти ще го управляваш.

Джейсън се изсмя при ужасения поглед, изписал се на лицето ѝ.

— Няма страшно. Ще се возя с теб отзад.

Тейлър огледа мястото за сядане. Страхотно. Колко уютно. Разположи се на най-близкия до бара стол, като мислеше скоро да си поръча водка „Грей Гуус“ с лед. Джейсън седна в креслото до нея.

— Сега може ли да ми кажеш къде отиваме? — попита тя, докато си играеше с предпазния колан.

Той поклати глава.

— Още не. Макар че ще ти дам жокер: доколкото те познавам, мястото ти подхожда.

Тейлър се замисли. Лицето ѝ издаваше вълнение.

— Долината Напа?

Джейсън поклати глава.

— Не е Напа. И без повече догадки.

— Надявам се поне да съм подходящо облечена — каза тя и посочи дрехите си. — Място, на което „ще ме научиш на нещо“... не ме вдъхнови много.

Джейсън внимателно огледа черната риза шпиц и удобната сива пола, които носеше. Тейлър стеснително скръсти крака при погледа му и небрежно привлече вниманието му към цепката на полата, която стигаше до средата на бедрото ѝ.

— Смятам, че ще се справите добре, госпожице Донован — каза той.

Тейлър тъкмо си мислеше, че моментът е подходящ отново да изложи речта си, че „това е само бизнес“, когато двигателите на самолета заработиха. При шума тя се завъртя в стола си и надникна през прозореца. Без да осъзнава, кракът ѝ нервно започна да помръдва.

След няколко секунди оглеждане на пистата, тя отново погледна към Джейсън и видя как той с любопитство наблюдава помръдващия ѝ крак. Тейлър успя да се успокои и симулира безгрижна усмивка.

— Е... предполагам, че тръгваме. Добре. Страхотно.

Самолетът бавно се придвижи към пистата, завърши обиколката си, след което се изстреля с гръмотевично запалване на двигателите. Тейлър смутено забарабани с пръсти по дръжката на стола.

Добре. Да, беше вярно.

Тя мразеше да лети.

Усещайки погледа на Джейсън върху себе си, тя се опита да прикрие нервността си с лежерен разговор.

— Е, каква поддръжка е необходима за самолет като този? Предполагам, че редовно минава технически преглед.

Джейсън небрежно вдигна рамене.

— Нямам представа. Плащам на други хора да се тревожат за подобни неща.

Очите на Тейлър се разшириха. Боже мой, можеха да станат на препечени филии. Тя се завъртя да надникне отново през прозореца.

Самолетът се издигна и в продължение на няколко секунди плавно се носеха нагоре. След това попаднаха в турбуленция и Тейлър здраво сграбчи дръжките на стола. Тя затвори очи и се мъчеше да избута от ума си всички мисли за смъртоносно падане. Със сигурност съдбата беше на нейна страна в този полет, помисли си тя. Все пак Джейсън беше нейната застраховка. Вероятно светът щеше да спре да се върти около оста си, ако нещо се случи на „Най-сексапилния мъж на света“.

— Е, четох във вестниците за делото ти — чу тя Джейсън да казва.

Тейлър отвори очи.

— Чел си?

Самолетът излезе от турбуленцията и сърцето ѝ за малко щеше да изскочи от гърдите ѝ. Тя надникна през прозореца и тревожно заоглежда земята под тях, когато самолетът започна да завива.

Междувременно Джейсън се беше отпуснал спокойно в креслото си.

— И имам въпрос към теб.

— Хмм — Тейлър го погледна. — Почакай — току-що тя определено чу шум, който никога не бе чувала преди това в самолет. Бързо погледна към Джейсън.

— Нормално ли ти звучи двигателят? Мисля, че губим височина. Той не обърна внимание.

— Както и да е, мислех си за делото ти...

— Сериозно, този пилот има ли свидетелство за управление? Откога работи за теб? И изобщо през какво обучение трябва да мине човек, за да управлява частни самолети?

— ... и ето въпросът, който исках да ти задам, Тейлър: ти си жена, която защитава компании по обвинения в сексуален тормоз, не се ли чувстваш като предател към своя пол?

Леле.

Тейлър изведнъж откъсна очи от прозореца и зяпна Джейсън.

Погледът ѝ беше смъртоносен.

— *Предател* към моя пол? — прошепна тя невярващо.

Тя вдигна ръка.

— Нека ви кажа нещо, господине...

Вече се бяха издишали на дванадесет хиляди метра височина.

— ... и макар че не отричам, че има основателни примери на сексуален тормоз...

— ... несериозните случаи по-скоро подкопават феминистичните каузи като задръстват съдилищата и създават лоши прецеденти...

— ... клиентите, които представлявам, правят всичко възможно да предотвратят подобно поведение и в редките случаи, когато откривам проблем, аз съм първата, която...

— ... едва ли заслужават милионите долари само защото някаква си мижитурка със значка мениджър не се чука достатъчно и гледа порно на служебния компютър...

Джейсън седеше и слушаше тирадата. Когато най-сетне приключи, Тейлър скръсти ръце на гърдите си.

— Е? Това успокои ли притесненията ти, че съм *предател* спрямо моя пол?

Тя очакваше отговора му с нетърпение, но вместо това Джейсън я изненада като закима в съгласие.

— Много добри доводи. Не бях мислил за нещата по този начин — той стана от мястото си и тръгна към мокрия бар. — Искаш ли напитка? — попита учтиво.

Тейлър премигна. Чакай, това ли беше? Той просто щеше... да се съгласи с нея?

Джейсън въпросително повдигна вежда. Тейлър се опита да мисли въпреки изненадата.

— Ъм, червено вино, предполагам. Ако имаш.

Тя гледаше как Джейсън отваря бутилката, налива ѝ и приготвя за себе си водка с мартини. Когато подаде чашата на Тейлър, тя го погледна многозначително.

— Опитваше се да ме разсееш с цялото това „предател към собствения си пол“, нали?

Джейсън виновно се усмихна.

— Реших, че може да свърши работа. Винаги ли си толкова нервен пътник?

Тейлър се зачуди дали да отговори. После, осъзнавайки, че друсането е приключило, се облегна на мястото си и се настани удобно за първи път откакто излетяха.

— Случи се, когато карах летен стаж в една кантора — призна тя. — Помолиха няколко от нас да бъдат тестови съдебни заседатели за големия иск, по който работеха — дело, свързано със самолетна катастрофа. Като част от доказателствата ни накараха да изслушаме записите от черните кутии, за да могат адвокатите да придобият усещането как съдебните заседатели биха могли да боравят с подобен род доказателства — тя замълча. — Не е нужно да казвам, че от това лято развих страх към летенето.

— Толкова ли е сериозно?

Тейлър вирна глава и се замисли.

— Историята ме накара да осъзная, че нещата ще бъдат напълно извън моя контрол, ако нещо се случи.

Джейсън я огледа внимателно.

— Това с контрола ми се струва, че ти е голям проблем.

— Казва мъжът, който влетя в офиса ми, след като не му се обадох на часа.

Джейсън се ухили.

— Така е — след това я погледна с интерес. — Усещам, че трябва да знам повече за теб.

— Например.

— Ходиш ли много по срещи.

— Не бъди глупак.

Джейсън се изсмя, след което невинно вдигна ръце.

— Какво? Има ли нещо във въпроса ми, което ви кара да се чувствате неудобно, госпожице Донован?

От провокиращия му поглед Тейлър усети, че откаже ли да отговори това само ще доведе до по-голямо задълбаване в темата.

— Сигурна съм, че според стандартите на „Най-сексапилния мъж в света“ — не, не ходя много по срещи.

Джейсън беше доволен.

— Видяла си го.

Тейлър се замисли за петдесетте корици от списанието, залепени в кабинета ѝ.

— Секретарката ми купи няколко броя за офиса — спомена тя без подробности.

— И какво мислиш?

— За кое?

— Съгласна ли си с характеристиката, направена от списанието? Тейлър махна с ръка.

— Вече имаш достатъчно хора, които ти правят комплименти.

— Това не е отричане — отбеляза Джейсън.

Тейлър видя по погледа му, че се забавлява.

— Наистина ли имаш нужда да ти кажа какво мисля?

— Разбира се. Мнението ви винаги е добре дошло, госпожице Донован.

Тя погледна към Джейсън. Честно казано, както седеше там с навитите си ръкави и с дългите си протегнати крака, тя не беше сигурна, че може да оспорва твърдението на списанието.

— Приемам, че си привлекателен — каза му тя. — Ако говорим за физика.

— Спри — караш ме да се изчервявам.

— Личността ти, от друга страна, изглежда има няколко дефекта.

— Разбирам. Като?

— Колко време каза, че ни остава от полета?

Джейсън се изсмя. Тейлър не се сдържа и също се усмихна. Точно тогава по интеркома пилотът съобщи, че ги очаква спокойно пътуване до края на полета.

Тейлър въздъхна с облекчение. Възползвайки се от прекъсването, тя насочи разговора към по-сигурни теми.

Времето минаваше и двамата бърбореха приятелски за нищо, за всичко и тя се изненада, когато гласът на пилота ги уведоми, че скоро ще кацат.

Тейлър се засуети да търси колана си и надникна през прозореца. Наведе се, за да може да вижда по-добре смайващата панорама. Под нея искряха милион светлини. Гледката не можеше да се сбърка — само едно място в света можеше така да огрява нощното небе.

Обърна се изненадана към Джейсън.

Той се усмихна.

— Някога била ли сте в Лас Вегас, госпожице Донован?

След като кацнаха, нещата се развиха толкова бързо, че Тейлър едва имаше време да си поеме дъх. От самолета ги посрещна кола, с която шофьорът и двама бодигардове ги заведоха до улица „Стрил“. Джейсън все още отказваше да разкрие плановите за вечерта.

Спряха пред нещо, което приличаше на заден вход на хотел — голям хотел, но това беше единственото, което Тейлър успя да разбере. Бодигардовете ги ескортираха през сложен лабиринт от коридори, който водеше до казино — там бързо ги прехвърлиха във ВИП зоната. Когато Джейсън и Тейлър стигнаха зад червените кадифени възжета, Джейсън кимна и освободи охранителите. Докато Тейлър ги гледаше как се отдалечават и се опитваше да асимилира всичко, което току-що се беше случило, шефът на казиното се приближи и стисна ръката на Джейсън. Едва тогава тя разбра къде са.

— Добре дошъл отново в „Белажио“, господин Ендрюс — поздрави ги директорът с топла усмивка. Когато ги поведе към една от масите, Тейлър дръпна Джейсън.

— Да играя комар ли си ме довел? — попита тя шепнешком.

Никога преди не беше играла и не разбираше защо е целият този шум.

— Не само — каза Джейсън с нотка на възмущение в гласа си.

Приближиха се до оживена игрална маса и той замахна с ръка.

— Крале — каза той.

Тейлър проследи играта. Доколкото разбра, нещо се случваше, когато някой хвърляше зар и всички започваха да викат. Човекът, който държеше стик в центъра на масата, изкрещяваше „Йо!“ и отвсякъде започваха да летят чипове.

Тя кимна:

— О, крале, разбира се.

След като погледа още малко, тя се наведе към Джейсън.

— Ъм... къде са картите?

С усмивка той я грабна за ръката и я придърпа до масата.

— Така, да преговорим какво си научила.

Очевидно наслаждавайки се на преимуществената си позиция, Джейсън повтори урока. Имаше подобрение след първия ѝ провал: когато дойде нейният ред, тя незнайно защо смени ръцете си, преди да хвърли зара. От начина, по който всички закрещяха, Тейлър реши, че са застреляли някого. Когато осъзна, че викат на нея, тя толкова се притесни, че изпусна зара на пода. Точно тогава всички *наистина* се засуетиха.

Но сега, под надлежното обучение на Джейсън, Тейлър поназнайваше нещо за играта, наречена крапс. Тя изгаряше от желание да пробва отново и кимаше нетърпеливо, докато Джейсън обясняваше.

— Първо, имаш „пас лайн“ — винаги залагай всички нечетни на „пас лайна“ — каза той. — После, ако искаш да покачиш нивото, направи „кам бет“ и също заложил нечетни. След това имаш „плейс бетс“ — тук най-добре да използваш шест и осем. И, ако виждаш, че наистина ти върви, винаги можеш да пробваш „йо“, „хардуейс“ или „крапс“.

Тейлър отпи от водката с тоник. Сервитьорката непрекъснато носеше напитки и вече бяха изпили по няколко.

— А ето я и масата — каза тя, сочейки към средната част на масата с големите числа „2, 3, 4, 9, 10, 11, 12“, написани на зеления филц.

— Казах ти, недей да залагаш на масата — продължи лекцията си Джейсън. — Там залагат новобранците.

Тейлър махна с ръка.

— Но на мен ми харесва. Имаш седем възможности да спечелиш.

— Искаш да изглеждаш като професионалист или като момиченце?

Тейлър завъртя очи.

— Не мога да повярвам, че го казваш.

— Изплъзна ми се, преди да помисля.

Тейлър се усмихна. Вероятно топлината на водката започваше да действа.

— Не си толкова добър, когато работиш без сценарий, а? — подразни го тя.

Джейсън вирна глава.

— О, не знам, мисля, че се справям.

Изведнъж Тейлър осъзна колко близко са един до друг. Не беше искала да прозвучи толкова... флиртуващо. Просто така се получи. Глупава водка. Веднага трябваше да престане с тези безплатни напитки.

— Извинете, госпожице? — чу тя някакъв глас.

— Ще играете ли? — попита я Джейсън. — Защото сте станала.

Тейлър все още усещаше погледа му върху себе си. Тя кимна и отпи голяма глътка от водката си — имаше нужда от минутка да проясни главата си. После взе заровете.

— Добре момчета — каза тя уверено. — Нека ви покажа как се играе тази игра.

Тук Джейсън посочи малката купчина чипове пред нея.

— Ей, спокойно, перко. Недей да откачаш с тези петдоларови чипове — той кимна с благодарност към шефа на казиното за това, че им беше опростил петстотиндоларовия минимум. — Благодаря отново за това.

— Няма проблем, господин Ендрюс — каза шефът.

Тейлър раздражено се обърна към Джейсън.

— Ако обичаш, ще спреш ли да го изтъкваш пред всички...

На съседната маса седеше Роб и не можеше да повярва на очите си. Джейсън Ендрюс и мистериозната жена стояха на няколко крачки от него, буквално под носа му.

Скот беше прав за едно — момичето беше секси.

По-рано тази вечер той беше приключил със снимките за малката, но ключова роля в „Океан“ и (благодарение на едно обаждане от Содерберг) се беше отправил към ВИП залата на казиното. Преди всичко Роб беше дошъл, за да го видят. Някой от екипа беше споменал, че има хиляди папараци отвън, и той не можеше да изпусне тази възможност да се покаже. Разбира се, ако не му провървеше, трябваше бързо да си тръгне — сладки актьори от телевизионни шоута не могат дълго да играят на маси, където минималният залог е 500 долара.

Роб не ги забеляза веднага, когато влезе, но сега внимателно следеше всяко действие на Джейсън и мистериозната жена, подобно на

шпионин, който се е промъкнал зад вражеската линия. От това, което беше видял досега, разбра, че Скот е прав за още нещо: макар да граничеше с абсурда най-голямата кинозвезда на двайсет и първи век да не чука момиче, което изглежда толкова зашеметяващо, Роб остана с ясното впечатление, че те всъщност не са заедно. Или поне не още.

Но беше абсолютно сигурен, че Джейсън Ендрюс харесва тази мистериозна жена. Много. Дали заради начина, по който я гледаше с цялото си внимание, или начина, по който тя го разсмиваше, или начина, по който той се опитваше да я разсмива, Роб не можеше да каже точно. Но за човек, чието емоционално развитие беше застинало в гимназиалните дни, той можеше да разбере кога един мъж прави всичко възможно, за да впечатли момиче. Дори и това да беше Джейсън Ендрюс.

Жената обаче беше по-трудна за разгадаване — същинска „мистерия“. Тя не се увърташе около Джейсън, както повечето момичета, даже избягваше да се доближава до него прекалено. Роб искаше да може да чуе какво си говорят, ала беше невъзможно от другия край на залата. Все пак това, което видя, му стигна да извади мобилния си. Той сниши глас, когато приятелят му вдигна — разчиташе, че шумът от казиното ще заглуши думите му.

— Скот, пич, няма да повярваш кого гледам в момента.

По-късно тази вечер, след като Тейлър гордо смени купчинката чипове на стойност триста долара, Джейсън я изведе на уединена тераса на втория етаж. Оттам се виждаха забележителното езеро и фонтаните на хотела.

Застанаха до парапета на балкона и Джейсън забеляза, че нощният въздух е станал хладен. Видя, че Тейлър сгушва ръце до гърдите си и ѝ предложи сакото си.

Джейсън имаше план за останалата част от вечерта и в него имаше един ключов момент: в никакъв случай да не целува Тейлър. Подозираше, че тя подозира, че той ще опита, а искаше да я държи в очакване. Освен това щяха да имат време за подобни неща по-късно. В това той беше сигурен.

Наблюдаваше как Тейлър стои до парапета и се любува на фонтаните. Докато водата пред тях танцуваше, от колонките на

терасата звучеше „Лунна светлина“ на Дебюси. Пустинният бриз развя косите ѝ и никога не му беше изглеждала по-красива. Сети се защо.

— Усмиваш се — каза той, несвикнал да я вижда така спокойна и довольна.

Тейлър се обърна към него.

— Мислех си какво ли ще си кажат нашите, ако ме видят сега. Братята ми никога не биха позволили да изживея тази вечер, ако знаеха.

Тогава Джейсън си даде сметка, че тя не е казала на семейството си за него. Съмняваше се, че има много хора на света, които биха запазили подобна връзка в тайна.

— Колко братя имаш? — попита той, възползвайки се от рядката възможност да научи повече за нея.

— Трима. Всички са по-големи от мен.

— И те ли са адвокати?

Тя поклати глава.

— Не, полицаи са като баща ми. С изключение на Майкъл, най-малкия, който се възпротиви и стана пожарникар.

Джейсън се приближи до нея.

— И после се появи ти — пошегува се той.

Тейлър се усмихна.

— И после се появих аз.

— Закъсали са го с теб.

Тя се засмя — колко вярно.

— Така е.

— Какво биха си помислили за мен?

Отначало тя изглеждаше изненадана, че я пита подобно нещо.

— Биха помислили, че си малко... лъскав — каза тя.

— Благодаря — каза той обидено.

Тейлър замълча и го погледна. След това му даде по-обстоятелен отговор.

— Щяха да си помислят, че си всичко, което са очаквали, и все пак не това, което са очаквали — и двете едновременно.

Това много повече допадна на Джейсън. Той се приближи до Тейлър.

— Мисля, че *ти* мислиш така.

Тя погледна встрани и смени темата.

— Е, как върви филмът.

— Миналата седмица започнаха снимките.

Джейсън видя изненадания ѝ поглед.

— Не снимаме наред — обясни той, — така че няма да работим по сцените, които ти и аз предстои да оправим.

Погледна я и небрежно добави:

— Някога трябва да дойдеш на снимачната площадка.

Думите излязоха, преди да ги е обмислил. Никога досега не беше канил жена да го гледа по време на снимки.

Но Тейлър поклати глава.

— За съжаление в близко бъдеще дните ми са ангажирани с процеса.

Джейсън я погледна с изумление. Не познаваше никой, който би отказал подобна оферта.

— Ти си съвършеният модел, знаеш ли — каза той.

— Моля?

Виждайки объркването ѝ, той обясни.

— Героят, когото играя във филма, е амбициозен адвокат, работохолик, който никога не е губил дело. Когато го играя... — той замълча и сниши глас. Бяха само на няколко сантиметра един от друг — си мисля за теб.

Когато погледите им се срещнаха, Джейсън се усмихна и каза:

— С пенис.

— За това ли е цялата работа?

— За пениси ли?

Тейлър се засмя.

— Искам да кажа, че имаш нужда от модел за героя си. Затова ли... — повлече тя думите, сякаш не беше сигурна как да довърши изречението.

— Затова ли... какво?

Тогава Джейсън осъзна, че макар Тейлър да бе заклещена между него и парапета, не правеше опит да се измъкне.

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Защо все ме... тормозиш — каза тя нежно.

— Това ли правя? — измърмори Джейсън и се приближи още.

Тейлър прелъстително притвори очи и повдигна лице към неговото.

— Да — прошепна тя — определено си голяма напаст.

Джейсън вече не можеше да спре.

Въпреки добре скроените му планове беше изгубен... ръката му се протегна към тила ѝ и той нежно я придърпа към себе си... тя не го спираше, всъщност ръката ѝ се плъзна по гърдите му и устните ѝ се разтвориха в очакване, тя го привлече още по-близо, устните му се приближиха до нейните и...

— *О, боже мой, това е Джейсън Ендрюс!*

Викът дойде от долната тераса.

Джейсън наблюдаваше как прелестната мъгла се изпари от очите на Тейлър — приличаше на добър актьор, който се е вживял в ролята и режисьорът изведнъж е извикал „Стоп!“. Реалността се върна.

Тя веднага се отдалечи от него, сякаш я бяха хванали на местопрестъпление. Джейсън погледна надолу и видя тълпата, събрала се на терасата под тях. Няколко жени крещяха обезумяло; сочеха и викаха името му. От нищото изскочиха папараци. Засвяткаха фотоапарати и всички се бутаха да снимат. Изведнъж настана пълен хаос. Джейсън отстъпи от балкона и посегна към Тейлър...

Но тя беше изчезнала. Вътре.

С разочарован поглед Джейсън помахна на тълпата, след което се обърна и влезе.

Викове на феновете го последваха.

Когато Джейсън изпрати Тейлър по пътеката към дома ѝ, тя тайно се радваше, че вечерта свършва. Вътрешно се укоряваше за историята на терасата (само като се сетеше!), а външно правеше всичко възможно да даде на Джейсън да разбере, че каквото и да си е мислил, че ще се случи във Вегас, всъщност не е било онова, което беше започнало да се случва.

Разбира се, тя много добре знаеше какво можеше да се случи.

Само бог знаеше какво си мисли, но истината е, че щеше да целуне Джейсън. Подобен ход би бил непрофесионален и неетичен, да не споменаваме и колко изумително глупав. Обвиняваше водката и горещината, че са ѝ повлияли, независимо от факта, че на терасата беше само осемнайсет градуса и че беше изтрезняла в мига, в който тълпата започна да крещи.

— Добре ли ти беше тази вечер? — питаше я Джейсън за четвърти път откакто кацнаха.

Тя кимна.

— Да.

За първи път разговорът им не вървеше. За щастие стигнаха пред вратата ѝ и Тейлър внимаваше да спазва достатъчно разстояние помежду им, докато се сбогуваха.

— Е, благодаря пак за урока по хазарт и за всичко останало — каза тя неубедително.

Изглежда и Джейсън се чудеше какво да каже.

— Н... добре тогава — той се размърда неловко.

Когато мина още един неловък миг, Тейлър закима усилено.

— Довиждане, Джейсън — тя се обърна, отключи вратата и тъкмо щеше да влезе, когато...

— Следващата събота организирам купон.

Тейлър погледна през рамо. Джейсън стоеше там на прага със същото прелестно, но объркано изражение, което се беше изписало на лицето му онази първа вечер, когато го беше оставила пред офиса с папараците.

— Трябва да дойдеш — каза той, вдигайки рамене с момчешка усмивка. — В случай, че нямаш други планове.

— Следващата събота? — Тейлър бързо се опита да измисли извинение.

Джейсън кимна.

— Двайсет и първи юни. Отбележи си го в блекбърито, което носиш навсякъде.

Думите сепнаха Тейлър, сякаш някой изля кофа ледена вода върху главата ѝ.

— Двайсет и първи юни? — повтори тя.

Денят на сватбата ѝ.

Или по-скоро *бившият* ден на сватбата ѝ, преди да я отмени, след като завари Дейниъл в скандалната кучешка поза с асистентката му. С всичко, което се случваше покрай нея, датата съвсем ѝ беше убягнала.

Джейсън видя изражението на лицето ѝ.

— Други планове ли имаш за този ден?

Тейлър бавно поклати глава.

— Не. Ъм, вече не.
Джейсън се усмихна.
— Страхотно. Ще се видим тогава.

Разбира се, той си измисли за купона.

Мъчеше се, опитваше се да съчини каквото и да е, за да спечели втора среща, каквото и да е, с Тейлър и това бе първото, което му хрумна. Не беше организиран парти от години (мразеше да кани хора в дома си), но това му дойде на ум най-напред, а и така тя нямаше веднага да разбере какво точно се опитва да направи.

— Парти? — изненада се Марти на следващата сутрин, когато Джейсън на път за снимките се отби в офиса да му съобщи новината.

Джейсън кимна.

— Ще те оставя ти да направиш списъка с гостите — той се отпусна на дивана, разположен срещу стената от прозорци в офиса на Марти.

— Има ли някой специален, когото трябва да включа? — попита Марти.

— Няма значение. Обичайните хора — тонът на Джейсън беше непринуден. — Плюс Тейлър Донован.

Тук Марти замълча. След това кимна.

— Разбира се, разбира се, госпожица Донован, разбира се. Но също така мисля, че трябва да поканим и някои от другите актьори от „Тъмно“ — каза той, имайки предвид юридическия трилър, който Джейсън снимаше. — Като Наоми Крос.

Джейсън погледна Марти многозначително. Агентът му се опитваше да му набути Наоми Корс от деня, в който я избраха за участие. Това щеше да вдигне голям шум около филма, беше го увещавал неведнъж Марти. Една от любимите стратегии на холивудските агенти бе да изплетат мрежа от намеци, предположения, инсинуации и клюки, че две кинозвезди започват връзка на снимачната площадка. Всички те, разбира се, впоследствие щяха да бъдат яростно отричани от съответния агент.

— Говорих с агента на Наоми и смятаме, че и за двама ви ще бъде страхотно да ви виждат заедно — продължи Марти. — Вероятно в момента агентът ѝ води същия разговор с нея.

Джейсън въздъхна. По принцип нямаше против тази част от работата. Всъщност по принцип не се налагаше агентът му да го моли да „го виждат“ с други звезди от продукцията, защото вече така или иначе спеше с тях. Но този път имаше нещо нередно. Не му харесваше мисълта Тейлър да чете за него и друга жена в пресата. Вече трябваше да се отнася много внимателно. Не виждаше причина да усложнява повече нещата.

— Чувствай се свободен да включиш Наоми или който решиш в списъка — каза Джейсън на Марти. — Но засега искам да се концентрираш само върху партито.

Марти беше малко разтревожен от категоричния отказ на Джейсън да обсъждат въпроса с Наоми. Снимаха се в един и същи филм, и двамата бяха свободни — *разбира се*, че трябваше да тръгнат слухове за тях. Така се случваха нещата в Холивуд. Не разбираше защо Джейсън толкова упорстваше.

За щастие през следващите двайсет и четири часа раздразнението на Марти от неговия клиент номер едно започна да се изпарява, когато из града се заговори, че Джейсън Ендрюс организира парти този уикенд.

Изглежда цял Лос Анджелис говореше за това. Странно, даже Скот Кейси го спомена на Марти, когато няколко дни по-късно двамата се срещнаха на обяд в „Ъгоу“, за да обсъдят възможността Марти да стане неговия нов агент. Скот небрежно подметна, че винаги му е било любопитно да види прословутото имение на Джейсън Ендрюс.

Разбира се, след като сега Скот беше негов потенциален клиент, Марти беше повече от щастлив да го включи в списъка на поканените.

Когато дойде събота вечер и вече се предполагаше, че много от най-големите имена и най-красивите лица на Холивуд са наконтени и нагласени, че обезумели агенти тичат напред-назад да координират последните важни подробности за това кой кога и с кого точно да пристигне, Тейлър седеше притихнала сама в апартамента си.

Реши да не отиде.

Тя прие историята от терасата за предупредителен знак, че Джейсън Ендрюс плюс алкохол (тя все още обвиняваше водката) не е добра комбинация и че оттук нататък нещата между тях трябва да останат на чисто професионално ниво.

Да, истина е, ако не отиде, щеше да прекара още една събота вечер сама, докато единственият мъж, с когото беше излизала в Лос Анджелис, организира очевидно най-голямото парти на годината. Да не отиде щеше да означава да си седи вкъщи сама в нощта и да бъде принудена да слуша дългите и жалки съобщения, които Дейниъл непрекъснато щеше да оставя на секретаря (вече й се беше обаждал три пъти през деня).

Да не отиде означаваше също така да не види Джейсън.

Това беше добре, припомни си Тейлър. След нощта им в Лас Вегас вече имаше ясна представа какво търси той и — съдейки от абсолютно немислимата си реакция на терасата — се притесняваше, че нямаше да може вечно да го държи на разстояние. Или по-скоро нямаше да иска. И се притесняваше, че това май я притесняваше все по-малко.

Тейлър мислено се беше връщала хиляди пъти към онзи момент на балкона в „Белажио“. Всъщност не само тя — папараците ги бяха уловили как почти се целуват и снимките бяха на кориците на всички клюкарски списания: „Джейсън и мистериозната жена: започва се!“, „Горещи пустинни нощи: Джейсън с мистериозната жена във Вегас!“, „Любовна история в Белажио“.

Всяка сутрин Линда оставяше различно списание на стола на Тейлър. И всяка сутрин тя ги изхвърляше в боклука.

Е, след като понадзърваше вътре...

Първия път, когато видя една от снимките на терасата, Тейлър се беше стъписала. Тя стоеше с гръб към фотоапаратите, но лицето на Джейсън се виждаше съвсем ясно. Нещо в изражението му я беше поразило, нещо от начина, по който я гледаше в този момент. Сякаш в този миг не съществуваше нищо друго, освен тях двамата.

Но тази мисъл беше нелепа. Нелепа и опасна и можеше да ѝ донесе куп неприятности.

И затова тя нямаше да отиде на партито.

Няма да дойде.

Джейсън стоеше на балкона на хола в дома си в Бевърли Хилс. Партито беше многолюдно и диво, хора имаше навсякъде — край басейна, край къщата за гости, даже и на баскетболното игрище. Поне охраната си беше свършила работата и всички бяха навън. Засега.

Интересът към гостите му беше секнал преди повече от час, горе-долу, когато закъснението на Тейлър беше преминало границата на модерното. За пореден път хвърли поглед към входа.

— Не мисля, че ще дойде.

Джейсън погледна кръвнишки Джеръми, който стоеше до него на балкона. Да си го мисли беше едно, но да го каже на глас, си беше чисто предателство от страна на Джеръми.

— Ще дойде — увери го Джейсън, като звучеше по-уверен, отколкото всъщност беше.

— Не знам... става късно — каза Джеръми, клатейки скептично глава.

Джейсън погледна часовника си. Бяха изминали четири минути, откакто за последно бе отчел времето, а от Тейлър нямаше и следа.

— Всъщност изглеждаш неспокоен — Джеръми беше и изненадан, и развеселен от това.

Джейсън му хвърли още един предупредителен поглед — не беше в настроение за шеги тази вечер — когато забеляза нещо на входа. Или по-скоро някого.

Като видя изражението на Джейсън, Джеръми се обърна да проследи погледа му. И двамата видяха как Тейлър влиза. Джейсън беше останал без думи.

Тя носеше рокля, която не би намерила място в съда — черна рокля без презрамки и цепка до там, която съвършено подчертаваше всяка една нейна форма. Косата ѝ беше дълга, дива и вълниста, а очите ѝ силно гримирани. Никога преди не беше виждал тази страна на Тейлър, толкова открито... секси. Той смътно чу гласа на Джеръми в далечината, който му казваше да си вдигне ченето от пода преди някой да се е препънал в него.

Джейсън преглътна, след което се обърна към приятеля си.

— Казах ти, че ще дойде — каза той уверено. След това бързо се отправи надолу по стълбите, които слизаха от балкона, и си проправи път през тълпата. Когато стигна до Тейлър, погледите им се преплетоха. Той забави крачка и спря пред нея.

— Ти си тук.

— Да.

Джейсън смело я огледа.

— Предполагам, че не носиш често тази рокля в съда.

— Вероятно идеята не е много добра.

Той се усмихна.

— Да, мога да си представя. Би било странно да стоиш пред съдия с огромна ерекция.

— Такъв ефект ли създава тази рокля?

Очите на Тейлър се плъзнаха надолу към ципа на панталона на Джейсън и той за миг бе хванат неподготвен от откритостта ѝ.

Очите ѝ проблеснаха развеселено.

— Изчерви се, Джейсън. Това е сладко.

Той се усмихна на дързостта ѝ, след което я грабна за ръка.

— Ела, ще те разведе наоколо.

Той поведе Тейлър през тълпата, покрай всички хора, които ги зяпаха, и двамата влязоха в къщата.

Докато Джейсън я развеждаше, Тейлър не можеше да не се впечатли от неговата страст — архитектурата — и значителните познания, които изглежда бе придобил сам. Докато ѝ показваше детайл

след детайл — от подовите от тиково дърво до сложните корнизи — тя разбра, че той лично е ръководил дизайна на имението от 1114 квадратни метра в стила на френска Нормандия преди пет години.

Джейсън ѝ показа шестте спални за гости, големия апартамент с два отделни хола, сводестото фоайе от стъкло, залата за прожекции, винарската изба, мястото за спа, парната баня и двуетажното студио-библиотека. На няколко пъти Тейлър си мислеше как досега не бе виждала подобно богатство. Тя не беше човек, който се впечатлява от парите — фирмата ѝ плащаше над четвърт милион долара годишно и това представляваше доста по-голям приход от онзи, който е получавал някой от фамилията Донован в Чикаго. Но къщата на Джейсън беше толкова над нейната категория, че беше направо зашеметяващо.

След обиколката Джейсън я изведе на един от баровете на терасата на първия етаж. Докато ѝ подаваше чаша френско мартини, което си беше поръчала (отиваше на нормандския стил на къщата), той я погледна сдържано.

— Е... имаше ли някаква причина, поради която изчака да мине полунощ, за да се появиш?

— Извинявай. Трябваше да се отбия на партито на Джак Никълсън на път за насам.

— Всъщност Джак седи на около три метра зад теб и пуши пура в онзи шезлонг.

Тейлър се обърна да погледне, а Джейсън продължи:

— Сериозно, знам, че си се чудила дали да дойдеш, или не. Какво те накара да решиш?

Тя равнодушно вдигна рамене.

— Звучеше забавно.

— Но аз зная колко си заета. Затова съм трогнат от жеста.

Тя махна с ръка и се отдалечи от бара. Джейсън я последва. Бавно си проправяха път през тълпата и крачеха напред-назад.

— Твърде много задълбаваш. Просто помислих, че имам нужда да изляза за няколко часа.

— И избра да прекараш тези няколко часа с мен.

— *Избрах* да отида на парти. Просто се случи домакинът да си ти.

— *Избра* да носиш тази рокля.

— Със сигурност не искаш да кажеш, че облеклото на една жена е показател за намеренията ѝ?

— Не, но когато тази жена прекарва малкото свободно време, което има, с мен, започвам да ставам любопитен.

Тейлър спря в една отдалечена ниша и се облегна на стената с чашата мартини в ръка.

— Отиването в Лас Вегас беше част от сделката, която сключихме — каза тя непринудено.

Джейсън се приближи и сложи ръка на стената до нея. Вгледа се в очите ѝ.

— Но идването тук тази вечер не беше — това го направи по свое желание. Защо?

Тейлър избегна въпроса. Истината бе, че не е съвсем сигурна какво прави там. Импулсивно тя бе скочила в „Пи Ти Крузър“-а и бе дошла тук — решение, взето в последната минута, спонтанно.

След като двайсет минути се гримира.

И трийсет прави косата си.

И смени четири рокли.

Абсолютно спонтанно.

Тя избегна погледа на Джейсън и посочи към партито.

— Вероятно трябва да се връщаш, игнорираш другите си гости.

— Да им го начукам.

— Сигурна съм, че вече си го направил с много от тях.

Съжали за думите в мига, в който ги изрече.

Джейсън вдигна глава с многозначителна усмивка.

— Хмм... това прозвуча малко като ревност. Колко интригуващо.

На Тейлър ѝ идваше да се зашлеви за това, че направи коментара, че му даде амуниции. Стоеше твърде близо до нея, това беше проблемът, осъзна тя. Беше... разсейващо. Трябваше бързо да се измъкне от ситуацията.

Тя предизвикателно го погледна в очите.

— Каквото и да се опитваш да ме накараш да призная, Джейсън, няма да стане.

След като бе казала последната дума, Тейлър се измъкна изпод ръката му и се отдалечи.

Джеръми не беше помръднал от мястото си на балкона. Това беше единственият кът в многолюдното парти, където можеше на спокойствие да си пие бирата, без да го бута някой пиян двайсетгодишен задник, който заплашва да хвърли оскъдно облечено момиче в басейна, или без да бъде заговорен от многообещаваща старлетка, която смята, че като флиртува с него, ще се доближи до Джейсън.

Да, Джеръми не харесваше холивудската сцена, но я толерираше. Не само като понякога необходима част от живота му на сценарист, но също и като неделима част от живота на Джейсън. Беше едно от онези неща, които всеки близък до Джейсън трябваше неизбежно да приеме, за добро или зло — като постоянното присъствие на папараците.

Той не се изненада особено, когато приятелят му се върна при него разсърден и сам. Лично той смяташе, че Джейсън подхожда абсолютно погрешно към Тейлър, но след като веднъж си навиеше нещо, беше почти невъзможно да го вразумиш.

— Провървя ли ти? — попита Джеръми, когато Джейсън спря до него на терасата, откъдето имаха много добра гледка към партито.

— Може би... — замислено каза Джейсън. Той погледна раздразнено, когато видя, че Джеръми пуши толкова близо до къщата. Но не каза нищо, тъй като пушенето беше неделима част от живота на Джеръми и нещо, което всеки негов близък трябваше неизбежно да приеме.

— Може би как? — Джеръми изпусна дима от крайчеца на устните си.

Джейсън се замисли.

— Мисля, че започвам да й въздействам.

— Обзалагам се, че точно това казва в момента на Хайден Стоун.

Джеръми кимна към партито долу, където Тейлър беше потънала в приятелски разговор с хубавия режисьор.

С невярващ поглед Джейсън се отдръпна от парапета.

— Не разбирам — каза той раздразнено. — Трябваше вече да е дошла тук горе и да ми каже, че е променила мнението си. Или да чака гола в спалнята ми. Или да ти предаде тайно съобщение, че трябва да се срещнем в беседката, където ще ме чака гола. Или във ваната, с пияна, шампанско и...

— Гола. Разбирам смисъла.

— Смисълът, Джеремая, е, че нещата не трябваше да се развият така тази вечер.

Джеръми се протегна и важно сложи ръка върху рамото на най-сексапилния мъж на света.

— Съжалявам, Джейсън. Но вероятно тя просто не си пада по теб.

Това беше шега, но лицето на Джейсън изведнъж се изпълни с тревога.

— Мислиш ли, че е това?

Въпреки факта, че обикновено се наслаждаваше на всички шеги на гърба на Джейсън, му стана кофти, като видя загрижеността, изписана на лицето на приятеля му.

— Не, всъщност не мисля, че е това — каза той. — Но също така не мисля, че ще признае чувствата си.

Изглежда думите върнаха живеца у Джейсън.

— Е, твърде лошо за нея — той не обърна внимание на погледа, който Джеръми му отправи. — Хей, не ме разбирай погрешно, харесва ми, че играе на труднодостъпна. Вече три седмици предигра.

Джеръми завъртя очи. Коментарът му даже не заслужаваше отговор.

— Но е време нещата да се задвижат в посоката, в която и двамата знаем, че отиват — продължи Джейсън.

— И предполагам, зъл гений такъв, че замисляш план как да го постигнеш? — Джеръми се поколеба, когато видя дяволитата усмивка на лицето на Джейсън — Всъщност вече имаш план, нали?

— Да — отвърна гордо Джейсън.

— Мога ли да се осмеля да попитам какъв е той?

— Слабостта на всяка жена. Ревност — той скръсти ръце и се облегна на парапета. — Нека ме види с някоя друга и после да видим колко ще е упорита.

Джеръми махна с ръка.

— Тейлър едва ли е от типа, който ще влезе в женски бой заради теб.

— Не целя това — каза Джейсън. След това замълча, сякаш изведнъж си го представи. — Колкото и секси да е.

Джейсън поклати глава.

— Виж, единственото, което ми трябва, е да видя реакцията ѝ. Повярвай ми, знам как изглежда една жена, когато е разстроена. И ако е разстроена, това означава, че ревнува, а това ми казва всичко, което искам да знам.

Джеръми поклати глава.

— Планът не е хубав. Виж какво ще ти кажа — имам по-добра идея.

Любопитен, Джейсън се наведе, а Джеръми затворнически сниши глас.

— Знам, че е малко радикално, но за отчаяното положение...

Джеръми замълча драматично.

— Дай ѝ... време да ти се довери.

Той се огледа крадешком да се увери, че никой не е чул за тайния заговор.

Джейсън го погледна гневно, незаинтересован от маймунджилъците на Джеръми.

— Не искам да ѝ давам време да ми се довери. Това ще трае прекалено дълго.

— Е, и? — попита Джеръми. — Ще ходиш ли някъде? Ще умираш ли? Най-добре ми припиши „Астън Мартин“-а.

— Просто се уморих да чакам — каза Джейсън. — Искам да знам какво чувства тя. Имам нужда да зная какво чувства тя.

Джеръми го погледна, впечатлен от този избор на думи.

Но очевидно Джейсън не искаше да обсъжда повече въпроса. Обърна се и влезе в къщата.

Скот и Роб се спотайваха под балкона, незабелязани от никого, и току-що бяха чули думите на Джейсън.

Скот победоносно се ухили.

— Казах ти, че не са заедно.

Роб кимна.

— Същото, което видях и във Вегас: сериозно си е паднал по момичето — той надникна иззад ъгъла, като се опитваше да види по-добре Тейлър. — Чудя се какъв ѝ е случаят? Искам да кажа, човекът може да има, която си поиска.

Скот дръпна Роб обратно в нишата, вероятно малко по-грубо от необходимото.

— Ей — възропта Роб и оправя ризата си. — Просто исках да кажа, какво ѝ е толкова особеното?

Скот се замисли.

— Знаеш ли, мисля, че трябва да разберем — той отмести Роб настрана, за да може да има пълна видимост към Тейлър. — Мисля, че е време да разбулим мистерията около мистериозната жена на Джейсън Ендрюс — той тръгна към партито с решителна усмивка.

Роб го гледаше как се отдалечава ѝ извика след него.

— Страхотно! Планът звучи добре. — Той посочи към бюфета: — Но първо ще си взема нещо за хапване.

Джейсън завари Наоми Крос край езерото с рибите да бърбори въодушевено с група приятелки. Той се приближи с топла усмивка.

— Здравей, Наоми. Забавляваш ли се?

Актрисата се обърна, когато чу гласа му. Тя беше висока, руса и загоряла от слънцето — по всичко приличаше на калифорнийско момиче, докато не проговори.

— Скъпи, знаеш, че винаги се забавлявам на твоите партита. Не бих пропуснала. — Гладкият ѝ британски акцент беше единственият белег, че е родена и израсла в Лондон.

— Имаш ли минутка? — Джейсън посочи масата встрани. Наоми кимна и той я отведе от приятелките ѝ.

Докато се канеше да седне, той забеляза Тейлър от другата страна на басейна все още да разговаря с Хайден Стоун. Реши, че е крайно време да сложи точка на това и спря един от охранителите.

— Имаш ли мобилен?

Охранителят кимна утвърдително.

— Добре — посочи Джейсън. — Хайден Стоун е ето там, говори с тъмнокосата жена. Приблечи се до него с телефона и му кажи, че жена му иска да говори с него.

Доволен, че охранителят поема към Тейлър (това щеше да свърши работа), Джейсън седна до Наоми.

— Е, разбрах от Синди, че са говорили с Марти — каза Наоми, имайки предвид агента си.

— Двамата са големи сватовници напоследък. Марти предложи аз и ти да излезем да пийнем нещо в „Пенинсюла“ — Джейсън завъртя очи при баналната идея. — На същото място изпрати Джен и Винс преди излизането на „Разпадане“.

И двамата се усмихнаха. Макар да работеха заедно за първи път, те се познаваха от години и се разбираха добре.

— Напитки в „Пенинсюла“ — изсмя се Наоми. — Давам три седмици преди пресата да оповести, че сме сгодени.

— И пет, преди да забременееш.

Наоми изпъшка.

— Още една снимка с изпъкнало коремче. На Синди ще ѝ хареса. Джейсън се наведе и я погледна сериозно. Беше време да се захваща за работа.

— Наоми, трябва да те помоля за една услуга. Искам да ми помогнеш тази вечер.

Винаги готова за интриги, Наоми се наведе към Джейсън и наклони глава към неговата. Тя сниши глас до тих шепот.

— Какво точно имаш предвид, скъпи?

Тейлър кимаше учтиво, докато Хайден Стоун дърдореше за най-новия си проект — романтична драматична комедия за егоистичен мъж в критичен момент от живота, който става по-добър човек благодарение на любовта на чудновата, но сладка жена; действието се развива на фона на саундтрак от еkleктичен, класически рок. Предвид факта, че Хайден беше единственият човек на партито, който си направи труда да я заговори, тя устоя на импулса да изтъкне, че това поразително прилича на сюжета на последните му три филма.

Докато Тейлър говореше с режисьора, тя не можеше да не види с крайчеца на окото си как Джейсън седи край басейна с Наоми Крос. Спомни си статията от списание „Пийпъл“, която Линда ѝ беше дала преди няколко седмици и която предполагаше, че Наоми е „следващото завоевание“ на Джейсън.

Преди няколко седмици на Тейлър нямаше да ѝ пука от подобна клюка. Но сега, поради някаква причина, от факта, че ги виждаше заедно, стомахът ѝ се сви.

Наложи си да отклони поглед от тях тъкмо когато Хайден завършваше десетминутната си реч за „развитието на героя“.

— Тук е моментът, в който виждаме, че героят е направил пълен кръг — каза той. — Какво мислиш?

Тейлър се изчерви от въпроса. Това наистина не беше нейната област.

— О, не съм аз човекът, когото трябва да питате — каза тя весело. — Аз не гледам толкова много романтични комедии.

— *Драматични комедии* — поправи я Хайден. — И защо така? Не вярваш ли в любовта?

Фамилиарниченето му веднага я отблъсна, но тя се усмихна и се опита да бъде любезна.

— Разбира се, че вярвам в *любовта* — тя умишлено леко подигравателно наблегна на думата. — Макар че не съм сигурна, че вярвам в любовта по начина, по който я представят във филмите.

На Хайден изглежда му хареса това предизвикателство. В холивудската хранителна верига, както Тейлър бързо щеше да научи, единственият по-арогантен и самоуверен човек от спечелил „Оскар“ актьор беше печелил „Оскар“ режисьор.

— О? И в какво не вярваш?

Под изпитателния му поглед Тейлър изведнъж се почувства отново в университета, когато професорът по наказателно право я печеше върху съдебното решение по делото *Хадли срещу Бексендейл*.

— Не знам... — каза тя, местейки напитката си от едната ръка в другата. Виждаше, че режисьорът няма да я остави току-така. — Предполагам, че е идеята, че там някъде те чака човекът. Така наречената съвършена половинка. Това не е реалистично.

Тейлър бързо огледа партито в търсене на начин да се измъкне. Целият този разговор беше станал малко сладникав за вкуса ѝ.

Хайден се клатеше напред-назад на петите си, самодоволен от очевидно превъзхождащите знания, които имаше по въпроса.

— Виж, само защото такава любов не ти се е случвала, не означава, че тя не съществува.

— Сигурна съм, че сте прав — каза Тейлър на Хайден с учтива усмивка. — Просто предполагам, че не попадам в целевата ви група, това е.

Хайден се наведе още по-близо.

— Нека ти дам един приятелски съвет, Тейлър. Животът не е само логика и разум — понякога просто трябва да затвориш очи и да скочиш. Особено когато става въпрос за връзки.

Тейлър се опита да се въздържи да не завърти очи. Сега определено беше време да избяга.

Но Хайден очевидно (и доста погрешно) смяташе, че ораторските му умения са очарователни и се приближи още повече.

— Вероятно бихме могли да продължим този разговор. Може би на вечеря?

Тейлър поклати глава.

— Съжалявам. Боя се, че не мога. Тези дни имам страшно много работа.

Хайден изглеждаше доста обиден — и изненадан — от отказа.

— Проблем ли има? Знаеш ли, че с Брукхаймер имаме ресторант?

Тейлър едва се сдържа да не се усмихне. Ахх... Холивуд. Тъкмо когато си мислиш, че всички стереотипи и клишета не са верни, разбираш, че всъщност са.

Тя погледна Хайден.

— Вие не сте ли женен?

Всички знаеха, че съпругата му е актриса, която играе в два от филмите му.

— Разделени сме — каза той настоятелно. — Не съм говорил със съпругата си от месеци.

Точно тогава към Хайден и Тейлър се приближи един от охранителите, с мобилен телефон в ръка.

— Извинете, господин Стоун, но съпругата ви ви търси по телефона.

Тейлър развеселено наблюдаваше как лицето на режисьора почервения от срам.

— И така... мисля да тръгвам — каза тя.

Отправи се към тоалетната, мястото, където се надяваше, че Хайден Стоун няма да се опита да я последва.

Тоалетната за гости в постройката към басейна беше декорирана с бежов и черен мрамор и тъмно махагоново дърво, имаше и отделно фойе. С одобрителен поглед адвокатът в Тейлър не можеше да не си помисли, че ако Джейсън някога се ожени, ще трябва да си подготви хубав предбрачен договор.

Тъкмо беше затворила вратата на тоалетната, когато чу два високи клюкарски гласа във фойето.

— Трябва да е тя — казваше първият глас. — Много прилича на жената от снимката в „Белажио“. А видя ли как я гледаше, когато

пристигна?

— Но аз мислех, че той и Наоми са се забили на снимачната площадка — каза вторият глас. — Знаеш ли я Аманда, дето работи в офиса на Марти Шепърд? Тя ми каза.

В първия момент Тейлър не разбра, но после веднага се сети, че жените говорят за нея и Джейсън. Дребнави клюки. За щастие тя беше над тези глупости, но се допря до вратата, за да чува по-добре.

— Това с Наоми е само слух — каза убедително първата жена. — Знаеш ли го Макс, сервитъора в „Мистър Чоу“? Той ми каза, че е бил на смяна, когато Джейсън е вечерял с мистериозната жена, и че не е могъл да откъсне поглед от нея.

Без да иска, Тейлър се усмихна.

— И според всички — продължи жената, — тя го е накарала да се усмихва. Много.

Тейлър мислено се върна към вечерята им. Да... тази вечер тя беше изключително очарователна.

— Мислиш ли, че е модел? — попита втората жена.

Модел? Леле. Зад вратата Тейлър гордо отметна косата си.

— Обзалагам се, че си е удължавала косата.

Тейлър спря по средата на отмятането на косата си и отвори уста отбранително. Чакай малко.

— И мисля, че има импланти в устните — втората жена повиши глас подигравателно. — „Извинете, докторе, искам ги като на Анджелина Джоли“.

Ръката на Тейлър смутено се стрелна към устните й.

— Ами циците й?

Тейлър сведе поглед към гърдите си.

— Шегуваш ли се? — чу да казва другата жена. — Че кой в днешно време е с *истински* цици?

— Не знам, може би затова Джейсън е бил толкова щастлив по време на вечерята им.

Тук и двете жени се изсмяха.

Тейлър чу гласовете да заглъхват, явно излизаха от тоалетната. Тя предпазливо отвори вратата, излезе във фойето и тръгна към огледалото.

От всички неща, които двете фръцли бяха казали, два коментара я поразиха най-много.

Джейсън е вечерял с мистериозната жена и не е могъл да откъсне поглед от нея.

И според всички го е накарала да се усмихва. Много.

Тейлър не можа да се сдържи — развълнува се, когато го чу. Гледаше отражението си в огледалото.

Какво ѝ ставаше последните няколко седмици?

Първо, за малко не целуна Джейсън във Вегас. После реши да дойде на партито му, въпреки факта, че вкъщи я чакаха купища работа. Въпреки факта, че трябваше да се държи по-разумно.

Припомни си как Джейсън я беше поздравил, когато пристигна. Наистина се беше зарадвал да я види.

Вероятно този поглед беше искрен.

Вероятно нищо лошо нямаше да се случи, ако престане да се държи толкова цинично.

Вероятно трябваше... е, не знаеше как точно да завърши тази мисъл, но вероятно „вероятно“ беше достатъчно засега.

И така остана дълго пред огледалото.

След това се усмихна.

Реши да се върне на партито, спря се за миг, преди да прекрачи навън, и отново хвърли поглед в огледалото. После дискретно нагласи роклята така, че да се вижда още малко от деколтето ѝ.

Изкуствени, а? Тейлър се усмихна уверено. Как ли не!

Тъкмо беше спряла до бара да се освежи с напитка, когато чу познат привлечен говор зад себе си.

— Ето ви, госпожице Донован...

На лицето ѝ се появи усмивка. Точно мъжът, когото търсеше. Със срамежливо отмятане на косата си тя се обърна и... се оказа очи в очи с Наоми Крос.

Джейсън любезно ги запозна.

— Тейлър, реших, че може би ще искаш да се запознаеш с Наоми. Тя е една от актрисите, с която играем заедно във филма, за който ми помагаш.

Той се обърна към Наоми да ѝ обясни.

— Тейлър е адвокатът, с когото се консултирам за сценария.

Наоми стисна ръката на Тейлър.

— О, значи вие сте виновна за всички промени, които ми подават в последната минута.

Възстановявайки се от смущението, Тейлър се усмихна.

— Съжалявам... сигурна съм, че малко прекалявам с всички тези юридически въпроси.

Наоми махна с ръка.

— Вината не е ваша. Цялото заснемане на филма си е предизвикателство, особено с този график, който режисьорът се опитва да спазва — тя погледна към Джейсън и след кратка пауза обви ръце около врата му.

— Ето защо този уикенд ще бъде толкова прекрасен, скъпи — с усмивка тя се обърна към Тейлър. — Джейсън каза ли ти? Ще ходим в долината Напа — само двамата.

Въпреки усилията, Тейлър не се сдържа. Лицето ѝ посърна разочаровано.

— Не — отвърна тя тихо. — Не го е споменавал.

Тя погледна встрани и се опита да скрие изненадата си. След това забеляза, че Джейсън я гледа съсредоточено.

Наоми прокара пръсти по ръката му и го погледна с обожание.

— Как може да забравиш? Знаеш от колко време и двамата чакаме това пътуване. Не е ли така?

— Не мога да се сетя за нещо друго, което бих предпочел да правя този уикенд — Джейсън се усмихна дяволито и небрежно завъртя часовника около китката си.

Наоми отвърна на погледа му.

— Нещо друго, което би предпочел... или някой друг?

Добре — Тейлър вече беше чула достатъчно.

— Чуйте, наистина трябва да тръгвам — прекъсна ги тя. — Става късно, Наоми, беше ми приятно да се запознаем — на тръгване тя профуча покрай Джейсън и леко кимна за довиждане.

Беше направила само няколко крачки, когато го чу да вика след нея.

— Тейлър, почакай малко...

Тя спря и се обърна.

Джейсън стоеше и я гледаше невинно с Наоми до него.

— Уговорката за четвъртък си остава, нали? — попита той. — Авторът направи промени във второ действие и бих искал да ги

погледнеш.

Тейлър спря, но някак си успя да запази самообладание.

— Разбира се. До четвъртък — каза тя безизразно. — До тогава. Без повече суетене тя се обърна и си тръгна.

Наоми и Джейсън изчакаха Тейлър да се отдалечи достатъчно, за да не ги чува. След това актрисата го погледна.

— Е? Получи ли се това, което искаше?

— И още как — каза Джейсън.

— Значи се справих добре?

— Ти си свършена, Наоми, както винаги. Задължен съм ти.

Тя му намигна скромно.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на мен, скъпи — след това плавно се отдалечи и се върна при приятелките си.

Повече от доволен от начина, по който се бяха развили нещата, Джейсън отиде до бара да си поръча победен коктейл.

Мислеше си за съкрушения поглед, който Тейлър не успя да скрие, когато чу, че той ще прекара уикенда с друга жена. При това в долината Напа. Добавянето на този детайл в последния момент беше гениално хрумване.

Да, наистина, Тейлър Донован вече доста време се съпротивляваше. Но сега, е... Джейсън се усмихна при мисълта за това, което щеше да последва. Както се казва, победителят обира трофеите.

Барманът остави напитката на бара. Джейсън отпи от уискито със самодоволна усмивка.

— Наздраве.

Тейлър изхвърча през входната врата и нямаше търпение да увеличи възможно най-много разстоянието между нея и стената, която ограждаше имението на Джейсън. Когато стигна до края на калдъръмената алея, тя се огледа в двете посоки, опитвайки се да си спомни къде, по дяволите, беше паркирала. Всички пресечки в Бевърли Хилс изглеждаха по абсолютно еднакъв начин: стени и огради и триметрови плетове, създадени с единствената цел да пречат на изметта да наднича към баснословните къщи и техните собственици.

— Мамка му, мамка му, мамка му — ругаеше тихо тя.

Истинският проблем, разбира се, не беше, че не може да намери колата си.

Истинският проблем беше, че тя беше абсолютна, пълна глупачка.

Какво си мислеше като се убеждаваше, че може би Джейсън...

Спря по средата на мисълта си. Идеята беше толкова нелепа, че даже не можа да я довърши.

Почувства се като пълен идиот — стоеше там, докато Наоми се усукваше около Джейсън. А що се отнася до него, господин „аз съм толкова секси“ — какво целеше с тази самодоволна усмивка? Когато извика името ѝ на тръгване, ѝ хрумнаха около хиляда неща, които се изкуши да му каже. Но когато се обърна и го видя как стои заедно с Наоми, а после огледа останалата част от партито, ѝ просветна, че мястото ѝ така или иначе не е там. Може и да беше облякла роклята и да се беше вписала в обстановката, но в крайна сметка си оставаше адвокат от Чикаго.

Най-лошото в случая бе, че Тейлър нямаше кого друг да обвинява, освен себе си. Беше допуснала да се разочарова от мъж, на когото му се носеше световна слава, че разочарова жените. Въпреки това, в което може би ѝ се искаше да повярва за няколко кратки секунди, след като дочу разговора на фръцлите в тоалетната, тя не

беше по-различна от всяка друга жена, която Джейсън Ендрюс беше срещал.

Но от това, че го знаеше, не я болеше по-малко.

За миг мислите ѝ се върнаха отново към Джейсън. Имаше нещо в него — очите му, усмивката му, начинът, по който звучеше гласът му, когато изричаше името ѝ, нещата, които казваше, как я разсмиваше, начинът, по който можеше да я погледне сякаш край тях не съществува никой друг...

Тя решително изхвърли тези мисли от главата си.

— Мамка му! — измърмори отново, докато крачеше по алеята. Толкова беше раздразнена, че дори ругатните не ѝ вървяха.

Изведнъж от тъмното дочу глас.

— Е, нещата не може да са толкова зле.

Тейлър се завъртя и видя на няколко крачки от себе си — леле, самия него — Скот Кейси. От колко време стоеше на алеята тя нямаше представа.

Скот се усмихна при изненадата, изписала се на лицето ѝ.

— Нещо не е наред ли?

Тейлър беше забелязала доста известни лица на партито, но със сигурност не си спомняше Скот Кейси. А него човек много трудно щеше да го пропусне. Вал беше права — беше абсолютно изящен на живо с русата си коса, стройна фигура и съвършени черти на модел. Ходеща реклама на „Кевин Клайн“. И очевидно говореща.

На нея.

В този момент.

— Съжалявам — взе се в ръце Тейлър и успя да проговори. — Просто не мога да си спомня къде си паркирах колата.

— С радост ще ви закарам, ако желаете.

Тейлър го погледна. Можеше и да е Скот Кейси, но тя не беше глупачка. Поне не два пъти за една и съща вечер.

— Ще се оправя — каза му тя. — Тук някъде трябва да е.

— Много рано си тръгвате от партито. Надявам се, че няма проблем.

Поради някаква причина Тейлър откри, че омеква към него. Вероятно заради загрижения поглед в светлокафявите му очи. Или заради убийствения австралийски акцент.

— Всичко е наред — каза тя неспринудено. — Просто трябва да ставам рано за работа.

— Работа в неделя? — направи физиономия Скот. — Какво работите?

— Адвокат съм. — Тейлър видя, че това го впечатли.

— Трябваше да се досетя — каза той. — На онази снимка носите костюм, а никой в този град не носи костюми, освен адвокатите и агентите.

— Снимка? — Тейлър се опита да се сети къде за бога Скот Кейси може да е виждал нейна снимка. След това ѝ просветна. — О, пресата.

Той се приближи малко.

— Тази седмица сте на кориците на всички списания. Вие сте Мистериозната жена, нали? — попита той с престорено любопитство.

— Щяхте ли да се изненадате, ако съм?

— Съвсем не — той я погледна одобрително. — Само съм изненадан, че не са снимали лицето ви — наистина е за корица на списание.

Тейлър замълча. Това беше малко ласкателно.

Ако трябваше да признае, тя имаше тайна слабост към подобни комплименти. Тъй като бе израснала с трима по-големи братя, не беше обръщала много внимание на модни тенденции, грим, прически или други подобни неща, на които типичните тийнейджърки посвещаваха часове. Единственият път, когато се беше осмелила да вмъкне вкъщи брой на списание „Севънтийн“, беше довел до катастрофални резултати: братята ѝ се подиграваха дни наред. Тейлър беше изкарала гимназията като „умницата“ и беше доволна. Макар че, ако трябва да сме честни, тийнейджърите не се интересуваха точно от „умници“.

В крайна сметка, когато Тейлър отиде в колежа и се събра с Валери и Кейт, те я убедиха да се отърве от старомодните очила и конската опашка. Една дъждовна събота сутрин Вал даже успя да я склони да се гримира. Резултатът изненада не само Кейт и Вал, но и самата нея. И трите, използвайки фалшиви лични карти, същата вечер излязоха в университетския бар и точно след петнайсет секунди очевидно мъжко внимание, Тейлър реши, че може да живее с новия си външен вид.

Независимо от всичко, етикетът на Тейлър от училище ѝ остана и тя все още се изчервяваше, когато получаваше комплимент от хубав мъж.

И този път направи точно това.

— Благодаря — скромно се усмихна тя. — Това е нещо като уговорка, която Джейсън е направил с пресата. Не могат да публикуват снимки, на които се вижда лицето ми.

— Откъдето следва и „мистериозността“ — добави Скот сладко.

Тейлър го огледа любопитно. Не изглеждаше като човек, който често използва думите „откъдето следва“. Възможно ли беше той — Скот Кейси — всъщност да се опитва да я впечатли?

Реша да му спретне един малък тест.

— Но сега мистерията е разгадана. Освен ако... мога ли да ти се доверя, че ще пазиш тайната ми? — попита тя с преднамерено флиртуващ глас.

Скот веднага захапа стръвта.

— Абсолютно — усмихна се той с момчешки чар. — При едно условие, ще ми разкажеш всичко за себе си.

— Какво искаш да знаеш? — невинно вдигна рамене Тейлър. Мамка му, беше хубаво да флиртуваш. По дяволите изневеряващите бивши годеници ѝ бивши брачни ноци и брилянтно синеоки най-сексапилни мъже на света, които отиват за секс игри в страната на виното с техните прекрасни русокоси клечки за зъби, с които играят заедно.

— Е, за начало — от колко време се виждаш с Джейсън.

Тейлър се засмя при въпроса. Вероятно малко пресилено.

— Ние не излизаме заедно — каза тя решително. — Джейсън ѝ аз сме само... бизнес партньори.

Скот погледа дълбоко в очите ѝ и се приближи с още една крачка.

— Сигурна ли си?

Тейлър кимна.

— Абсолютно.

Той се усмихна широко.

— Тогава, вероятно мистериозната жена може да ми каже името си.

По-късно тази нощ, след като и последните гости се бяха пръснали, Джейсън заспа с мисълта колко хубаво беше минала вечерта. Остави встрани дразнещия негативизъм на Джеръми: какво като е изиграл Тейлър и я е накарал да разкрие чувствата си? В дългосрочен план това нямаше да има значение.

След като остави Тейлър да мисли ден-два, щеше да приложи в действие втората част от плана си: щеше да връхлети, да я увери, че Наоми не означава нищо за него, че тя е единствената жена, за която мисли. И Тейлър на свой ред, след като вече косвено беше показала чувствата си с ревнивия поглед, трябваше да признае загубата си и нямаше да има причина да не изкаже гласно какво чувства.

Всичко идеално пасваше на мястото си, но въпреки това тази нощ Джейсън сънува ужасен сън.

Сънува, че е на партито. Знаеше, че и Тейлър е там, но не можеше да я открие никъде. Най-сетне я забеляза на една отдалечена маса в градината с чаша вино, което той знаеше, че е от долината Напа. Но Тейлър не беше сама. До нея — прекалено близо до нея — седеше Брад Пит с някаква странна барета като на художник. Поради някаква причина Тейлър все го наричаше Джейсън.

Джейсън я извика по име, но Тейлър не му обърна внимание. Опита се да се приближи до нея, но изведнъж от земята изникна каменна стена, като средновековна крепост. Тогава Брад се ухили, протегна ръка и въведе Тейлър в къщата. Джейсън ги наблюдаваше през прозореца; видя как се качват към спалнята му и извика на Тейлър да спре. Но никой не го чуваше, освен Джеръми, който изскочи от нищото и се заклати с главата надолу от едно дърво — носеше костюм на шут и се хилеше, че партито било свършило. После смехът на Джеръми стана маниакален и той хвърли цигарата си в близките храсти. От всички страни наизскачаха стени и заградиха Джейсън и той нямаше друг избор, освен безпомощно да гледа как къщата му в нормандски стил от хиляда и сто квадрата избухва в пламъци и изгаря до основи.

Събуди се стреснат.

Пое дълбоко въздух, за да се отърси от кошмара и се опита да проясни главата си. Беше жаден, отиде в кухнята и изпи до дъно чаша

вода. После надникна през прозорците и отвори за малко задната врата, да е сигурен, че не мирише на дим.

Когато се върна в леглото, още веднъж се убеди, че всичко на света наоколо си му е наред. Главата му допря възглавницата и той се усмихна на абсурдността на съня си.

Брад Пит. Джейсън за малко не се изсмя гласно при мисълта.

Щеше му се да е Джейсън Ендрюс.

Три дни по-късно доволен, че е дал достатъчно време на Тейлър да осъзнае грешките си, Джейсън се отправи към апартамента ѝ с бодра крачка.

Докато си подсвиркуваше щастливо, той почука на входната врата. Усмихна се, представяйки си как мечтите на Тейлър са на път да се сбъднат. И неговите също. Най-сетне — беше чакал достатъчно дълго.

Джейсън чу стъпки и входната врата се отвори. Тейлър го поздрави на прага, носеше дънки и тясна сива тениска. Тя се усмихна широко, като го видя. Разбира се, той очакваше точно тази реакция.

— Ей! Влизай! — Тейлър грейна ентусиазирано.

— Леле, изглеждате почти щастлива, че ме виждате, госпожице Донован — подразни я той, когато влезе вътре.

— Така е. Има нещо, за което исках да поговоря с теб.

Джейсън се усмихна. Разбира се, че има.

— Наистина ли? Какво е то? — попита той невинно.

— Надявам се, че нямаш против, тъкмо приготвям вечеря — каза тя през рамо. — Налей си чаша вино. Добре дошъл си да останеш.

Разбира се, че беше добре дошъл.

Джейсън я последва в кухнята. Когато влезе, видя, че за Тейлър „приготвям вечеря“ означава слагане на дресинг на готова салата, която вероятно бе купила от магазина на връщане от работа.

Наистина беше безнадеждна в кухнята, но беше склонен да пренебрегне този факт.

Джейсън забеляза отворената бутилка на плота. Тейлър посочи шкафа с чашите за вино и той извади две. Със сигурност имаха повод да празнуват.

— Всъщност и аз искам да говоря с теб — каза той и наля вино и за двамата.

— Добре — съгласи се Тейлър. — Давай ти първи.

Джейсън замълча, искаше да изглежда замислен, сякаш му трябва време да започне. Всъщност беше репетирал този монолог три

пъти в „Астън Мартин“-а на път за насам. Винаги перфекционист, той искаше да е сигурен, че правилно си е казал репликите.

— Ами... — започна той предпазливо — доста мислих. За Наоми — той погледна бързо, за да види реакцията на Тейлър.

Тя изглеждаше равнодушна, концентрирана върху салатата.

— И реших, че нещата с нея няма да се получат.

Тейлър погледна към него.

— О? И защо така?

— Защото има друга, от която се интересувам повече — каза Джейсън. Тук той се приближи до нея и махна от рамото ѝ кичур коса. Подаде ѝ една от чашите и я погледна съблазнително.

— Защо не заминем този уикенд? Искам да те заведа в Напа, Тейлър — гласът му беше дрезгав и проникновен. — Само ние дамата.

Тя погледна към него и Джейсън разпозна издайническата дяволита искра в очите ѝ. Чудеше се дали ще правят секс още тук на плота. Той отмести купата със салатата.

Тейлър не откъсваше очи от неговите.

— Не.

Джейсън вдигна глава, объркан. Какво беше това „не“?

— Моля?

— Съжалявам, но *не* — повтори Тейлър. — Като *не*, не мога да дойда с теб този уикенд — тя небрежно отпи от виното си и остави чашата. Обърна се и плъзна салатената купа, която той току-що беше преместил, на мястото ѝ и продължи с подготовката на вечерята. Виденията на Джейсън за див секс на плота и хвърчаща рукола започнаха да избледняват.

— Какво искаш да кажеш с *не мога*!

— Е, за начало имам други планове за тази събота.

Джейсън се засмя.

— Планове? Какви планове?

Тейлър невинно вдигна рамене, без да откъсва поглед от салатата, която приготвяше.

— О, просто, разбираш ли, други планове.

Ааа... *сега* Джейсън разбра какво се случва. Последен опит да се прави на труднодостъпна. Но наистина, той усещаше, че е време да престанат с глупостите. Мъж като него не можеше да чака повече.

Той забеляза нещо на плата: списание „Пийпъл“ с неговата снимка на корицата. Най-сексапилният мъж на света. Аха! Доказателство. Решавайки да разкрие блъфа на Тейлър, Джейсън грабна списанието и й го показа.

— Наистина, Тейлър, не е нужно да продължаваш с тази шарада. Искам да кажа кой не би искал да прекара един уикенд с *този* тип?

Тя вирна глава и се замисли, след което посочи нещо на корицата на списанието.

— Някой, който в събота има среща с *онзи* тип.

Я пак?

Джейсън обърна списанието. Видя снимка на Скот Кейси в ъгъла под заглавието, което гласеше „Други претенденти“.

Той отново я погледна.

— Скот Кейси?

Тейлър гордо вдигна вежди.

— Да. Малко странно, а? Излизаме тази събота.

Физиономията на Джейсън посърна.

Не.

Това не можеше да се случва.

— Скот Кейси? — повтори той онемял.

Тейлър вдигна глава.

— Защо го повтаряш така? Да, *Скот Кейси* — тя се протегна пред него да си вземе вилица от едно от чекмеджетата.

Джейсън трябваше да седне за малко. Изведнъж се беше почувствал... разбит. Потъна в един от столовете до плата, замаян.

— Не разбирам — успя да измърмори той объркан. — Кога се случи това? Как се случи?

Тейлър сложи салатата в чинията си и наклони купата да предложи и на Джейсън. Той отказа, нетърпелив да чуе историята.

— Срегнах го на твоето парти — каза тя. — Странно съвпадение, бяхме си тръгнали по едно и също време. Както и да е, поговорихме си малко и знаеш ли какво, всъщност се оказа забавен. И да ти кажа, хич не дразни окото.

Тейлър го погледна, след което посочи с вилицата си.

— Даже може да те надмине — с намигване тя си хапна от салатата.

Джейсън седна на плота, останал без думи. Досега двамата трябваше да се потънали в спазмите на помирителен секс „толкова се радвам, че ме избра, Джейсън“.

Той прочисти гърлото си.

— И къде ще те води в събота?

Тейлър махна с ръка и отново хапна от салатата.

— Не знам, не говорихме за това — усмихна се тя дяволито. — Освен това, както ти спомена няколко пъти, това е *Скот Кейси*. Има ли значение къде ще ходим?

Джейсън стана толкова бързо, че столът се удари в плота. Не можеше да повярва на глупостите, които му говореше.

— Наистина, Тейлър, ти знаеш ли кой съм аз? — настоя той.

Тя се усмихна.

— Вие известните все това казвате. Много сладко.

Джейсън вбесено прокара пръсти през косата си.

— Не мога да повярвам — измърмори той, по-скоро на себе си. Напълно разстроен, той огледа кухнята.

— Трябва да пийна нещо — защо е толкова топло тук?

Отиде до мивката, изсипа виното и бързо напълни чашата си с вода. Изпи я до дъно, след което се обърна към Тейлър.

Тя го гледа дълго, после вирна глава.

— Нещо не е наред ли, Джейсън?

Беше абсолютно сигурен, че е забелязал едва доловима следа от усмивка на устните й.

Джеръми седеше на маса в дъното на „Рейлис Тевърн“ и дълбоко замислен пишеше на компютъра си. Барът беше тих и празен, с изключение на мениджъра, който от време на време излизаше от офиса си да приеме доставките с бира.

Студиото, което беше закупило последния сценарий на Джеръми, искаше „по-силна същина“. Според всезнаещите експерти назначени за проекта, до средата на историята всичко се случвало прекалено лесно за героя и те искаха малко да поразтърсят нещата.

— Може някой негодник да се крие в сенките и изведнъж да се опита да се докопа до главната героиня — беше казал един от

специалистите. Останалите костюмари в стаята закимаха развълнувано в съгласие, а Джеръми завъртя очи.

Шибаният Холивуд.

Джеръми бързо им припомни, че това е сериозен филм за хибриди между вампири и извънземни, които водят битка за управлението на света срещу злата хибридна империя на зомбитата и магьосниците, а не някаква си глупава любовна история.

Но, след като никой не го бе послушал — което очевидно беше тема на седмицата — Джеръми неуморно се трудеше и внасяше исканите промени в сценария.

Изведнъж вратата на бара се отвори с трясък.

Стреснат, Джеръми надникна иззад компютъра и видя Джейсън, застанал на вратата, тъмен и буреносен.

— Ти. — Посочи той Джеръми обвинително. — Ти ли скрои това? — Джейсън бясно се приближи до масата на Джеръми. — Признай си, смешник такъв. Ти ли скрои това?

Джеръми го гледаше объркано.

— Дали скроих кое?

— Това със Скот Кейси.

— Кое със Скот Кейси?

Решавайки, че това може да продължи целия ден, Джейсън промени тактиката.

— Добре, хвана ме — усмихна се той възгупаво. — Ха, ха, много смешно. Вие с Тейлър кога го измислихте това? Този малък номер, за да ме сложите на място? — Джейсън дружелюбно му размахна пръст. — Много умно.

Джеръми учтиво скръсти ръце на масата.

— Джейсън, нямам никаква шибана представа за какво говориш.

Физиономията на Джейсън увисна.

— Така ли?

— Да, така — каза Джеръми. — Не съм виждал Тейлър от вечерта на партито ти.

При тази новина Джейсън се свлече на празния стол. За миг замълча, след което погледна приятеля си с ужас.

— Тогава значи наистина има среща със Скот Кейси.

Джеръми примигна.

— Тейлър *излиза* със Скот Кейси? — разсмя се той. Вдигна едната си ръка, а с другата се хвана за корема. — Чакай, чакай — опита се да си поеме дъх той. — Това наистина си го бива. Трябва да си го запиша и да го ползвам един ден.

Джеръми се обърна към компютъра и четейки на глас написа: „И тогава надменната, арогантна кинозвезда разбра, че не се печели от лъжи“.

Джейсън мълчаливо гледаше как Джеръми се облегна на стола и продължи да се киска.

— Ааа... Скот Кейси... това е класика.

— Приключи ли?

Джеръми погледна невинно.

— Казват, че е „секси момче“, знаеш ли?

Джейсън предупредително присви очи.

— Добре, добре, приключих — примири се Джеръми. — Кажими сега какво е станало.

Джейсън скочи от стола си.

— Проклет да съм, ако знам! Снощи отидох в апартамента на Тейлър да ѝ кажа за Наоми, а то какво стана — тя заговори за Скот Кейси и за това как имали среща в събота. Забил я е на моето парти — после замахна във въздуха. — Знаех си, че трябва да изхвърля този боклук още щом го видях.

— Леле. Не така си представяше развързката, нали?

— Не — отвърна Джейсън, докато крачеше гневно. — Какво наистина може да намери в тоя? Тъп е като стълб за уличен фенер.

— Само дето е малко по-младичък — саркастично отбеляза Джеръми.

Джейсън го погледна засегнат. Това беше удар под кръста.

Джеръми веднага вдигна ръце в разкаяние.

— Добре, добре, съжалявам — той стана и последва Джейсън до масата за бiliarд. — И какъв ти е планът сега? — попита той, докато приятелят му вземаше щеката за игра.

Джейсън поклати глава.

— Не знам. Не мога да мисля. Изключих.

— Спа ли снощи?

— Почти не.

— Бесен ли си на Тейлър?

— Да, определено.

Джеръми се облегна на билиардната маса и си запали цигара, докато Джейсън събираше топките.

— А имаш ли право?

Джейсън го изглежда гневно, но след миг изражението му омекна.

— Вероятно не — призна той.

Джеръми кимна и като детектив потри брадата си, която не беше бръснал от четири дни.

— Да, виждал съм тези симптоми и преди... — разсъждаваше той — Мисля, че се нарича „ревност“. Нещо, което обикновените мъже, не тези като теб, изпитват от време на време.

— Да, добре, гадно е — отвърна Джейсън нервно. Той се прицели в топката и стреля. Изпуктя, изобщо не уцели и се заби в масата право по лице.

Джеръми едва сдържа усмивката си. Аа... де да можеха папараците да улавят подобни моменти.

— Предполагам това означава, че сега с Тейлър сте приятели — каза той.

Джейсън се засмя пресилено, докато разтриваше носа си.

— Моля те, аз никога не съм просто „приятелят“.

— Скот Кейси може да се окаже на друго мнение.

Джейсън му размаха пръст.

— Ако споменеш това име отново, заклевам се, ще те разкарам от вампирския ти филм.

Джеръми се засегна.

— Ей, нека уточним. Това е филм за хибриди между вампири, извънземни, зомбитата и магьосници.

И просто така всичко се промени.

Импулсивно, след като загуби три поредни игри на билиард в „Рейлис Тевърн“, Джейсън бе уведомил Джеръми, че ще излизат вечерта. Но сега, докато седеше в бар „Хайд“, той откри, че тази вечер изобщо не е настроен за нощния живот на Холивуд.

Защото всичко се беше променило.

Барът беше претъпкан. Под свещите, които висяха от медния таван на клуба, Джеръми и другите момчета, с които бяха дошли — приятели от последната му продукция — спореха кой от съвместните филми на Бен Афлек и Майкъл Бей стои по-високо в класацията за най-голям филмов провал на всички времена: „Пърл Харбър“ или „Армагедон“.

През музиката Джейсън чу разлютения вик на Джеръми, който очевидно гласуваше за последния.

— Стига, онази сцена с крекерите във форма на животни? Шегуваш ли се, абсолютна боза!

Джейсън се изкушаваше да се намеси в спора — не само защото се наслаждаваше на всяка възможност да противоречи на Джеръми, но и защото смяташе, че Американската лекарска асоциация трябва да включи „Пърл Харбър“ в списъка на потенциалните причини за рак на очите.

Но тази вечер не можеше да събере ентузиазъм. Тази вечер не му беше останала и капка борбеност.

Тя излизаше с друг.

Скот Кейси.

Джейсън не можеше да си представи накъде повече можеха да се влошат нещата.

Докато отпиваше голяма глътка от петата си „Столичная Елит“ с лед, той се чудеше как точно нещата бяха стигнали дотук. За първи път от десет години насам той не знаеше какво да прави.

Да, да се обади на „Ас уйкли“, „Пейдж сикс“, „Дъ Инкуайърър“ и всички останали.

Джейсън Ендрюс имаше проблем с жените.

— Да поръчам ли по още едно?

Въпросът дойде от дясната страна на Джейсън от секси блондинка с фантастично дълги крака, която седеше до него.

Ей, той беше в бар и беше Джейсън Ендрюс. Естествено, че до него имаше секси блондинка с фантастично дълги крака.

Джейсън насочи вниманието си към момичето. Беше леко замаян от водката и доста меланхолично настроен.

— Имаш ли цели, Шайла? — въздъхна той. — Кажи ми какво иска да направи с живота си жена като теб?

— Шайна — поправи го блондинката.

Джейсън облегна глава на канапето и затвори очи. Изведнъж от този разговор го заболя главата.

Той отвори очи и завари Шайна да седи в скута му и да се навежда към него. Доколкото Джейсън можеше да каже, жената вече имаше две доста добри качества, които ѝ помагаша в живота, и сутиенът с подплънки ги набутваше право в лицето му.

Тя съблазнително шепнеше в ухото му.

— Моята цел е тази вечер да ти правя свирка в колата, докато ме возиш към вкъщи, за да ме чукаш.

Джейсън въздъхна отегчено. Винаги беше едно и също. „Джейсън, искам да ти направя свирка. Джейсън, да идем у нас и да се чукаме като подивели кучета. Джейсън, следващия път ще доведе приятелката си, тя е от «Цирк дьо Солей» и може да прави неща с тялото си, за които няма да повярваш.“ Глупости.

С двете изобилни качества на Шайна пред очите, Джейсън се опита да се заинтересува от предложението ѝ. Но колкото и да се напъваше, не можеше да избие от ума си две други качества — две весели зелени очи.

И поклати глава.

— Съжалявам, тази вечер е по мъжки — с тези думи той отстрани блондинката от скута си, изправи се и се обърна към Джеръми. — Да се махаме оттук.

Джеръми погледна към него и кимна. Той мразеше клубовете на Ел Ей повече отколкото партитата, така че не се наложи дълго да го

убеждават да си тръгне. Освен това момчетата, с които бяха дошли, се оказаха тъпаци — един от тях тъкмо спореше, че в „Армагедон“ има силно „ситуационно развитие на героите“.

Шайна обаче съвсем не беше готова да приключи вечерта. Тя се протегна за ръката на Джейсън.

— Почакай, какъв е проблемът? — усмихна се тя подканващо. — Ти си тук с момчетата си, аз съм тук с момичетата си. Защо не тръгнем всички заедно — тя посочи към симпатична червенокоска на съседната маса. — Това е приятелката ми Ийв. Тя и аз *обичаме* да купонясваме заедно.

Джейсън отново въздъхна. Охо, поредната тройка. Всичко беше толкова изтъркано.

С извинителна усмивка той се наведе учтиво да целуне Шайна по бузата.

— Благодаря, скъпа, оценявам предложението. Но не тази вечер. Изведнъж зад себе си чу глас.

— Виж, виж, виж... какво имаме тук?

Джейсън затвори очи. Знаеше си, че не трябва да идва в този шибан клуб. Той беше като едно голямо братско парти за знаменитости, място, където всички идваха, за да избягат от погрешно разбирация ги и обременяващ външен свят.

Джейсън се обърна с раздразнение.

Пред него стоеше Скот Кейси и самодоволно гледаше дългокраката Шайна. Джейсън огледа антуража на Скот и веднага ги отписа. Единственият, когото смътно позна, беше онзи Роб — „никому неизвестен“, когото Джеръми му беше посочил на мача на „Лейкърс“ преди няколко седмици.

— Здравей, Скот. Странно е, че те виждам тук — каза Джейсън, като се опитваше да овладее гласа си.

Скот се усмихна великодушно.

— Просто реших да ти кажа едно „здрасти“ — нямах възможност да го направя на партито ти. Може и да си чул, че бях малко зает онази вечер.

Джейсън знаеше, че го провокира. Но нямаше да позволи на някакъв жалък чекиджия да си мисли, че му пука за нещо, което се бе случило в събота или когато и да е. Затова не свали усмивката от лицето си.

— Правилно ли чух, че напоследък преследваш Марти Шепърд?
— попита той с престорена учтивост.

Самодоволното изражение на Скот леко помръкна, но той бързо се окопити.

— Не преследвам никого, приятелю — разтвори ръце той. — Аз чакам хората да дойдат при мен. И като говорим за това...

Джейсън погледна тавана, знаейки какво ще каже Скот още преди да го е изрекъл.

— ... този уикенд ще излизам с някого, когото познаваш — продължи той. — Адвокат. Тейлър Донован. Тя ми каза, че двамата сте бизнес партньори.

Джеръми, който стоеше до Джейсън по време на разговора, тихо подсвирна.

— Бизнес партньори? Леле. Това е по-зле и от приятели.

Джейсън го стрелна с поглед. Вероятно можеха да минат и без коментара му.

Скот дочу Джеръми и се наведе към Роб да му прошепне нещо. След това се обърна към Джейсън и огледа Шайна, която бе сложила ръка на рамото му.

Скот се усмихна.

— Е, със сигурност ще кажа на Тейлър, че съм те срещнал тук с малката ти приятелка. Сигурен съм, че с голям интерес ще ме изслуша.

Джейсън присви очи при тази заплаха.

— Не си прави труда. Сам ще ѝ кажа. Този четвъртък ще вечеряме заедно — тя не ти ли спомена?

Престрелката между двамата започна и Джеръми очевидно реши, че е време да се намеси. Той застана пред Джейсън и скри Скот от погледа му.

— Добре, добре. След като установихме, че имаш по-голям пенис, мисля, че трябва да си тръгнем.

След намесата на Джеръми приятелят на Скот, Роб, сега също трябваше да вземе участие. Това беше част от свещения код на антуража на знаменитостите.

— Ей, кой си ти бе? — подигра се той на Джеръми. — Шут подчинен?

Джеръми се обърна към Роб и го огледа спокойно от глава до пети.

— Подчинен? Майна ти, свиня такава.

За актьор в Лос Анджелис, който беше временно зает, нямаше по-голяма обида от тази.

Лицето на Роб цялото почервения.

— Колко пъти да ви казвам бе, хора? Между два филма съм! — извика той, преди да замахне към Джеръми.

И така суматохата започна.

— *Сбил си се със Скот Кейси?*

На следващата сутрин Джейсън пътуваше към снимачната площадка с колата, която студиото му осигуряваше. В мига, в който мобилният му звънна и видя името на Марти, знаеше какво ще последва.

— Откъде си разбрал? — попита Джейсън. — Това се случи само — той погледна часовника си — преди шест часа.

— Откъде знам ли? — извика Марти от другата страна на линията. — Познавам всички, Джейсън. За бога, бил си в „Хайд“. Половината персонал там са на заплата при мен. Нали осъзнаваш, че тези малки кока-партита, които вие знаменитостите си спретвате в тоалетните, не остават незабелязани.

Джейсън се облегна на седалката в лимузината и затвори очи. Имаше махмурлук и изобщо не беше в настроение за конско.

— Тогава трябва да си провериш източниците, Марти, защото снощи не съм се бил с никого. Аз отървавах приятеля си от онзи дебел второкласен актьор, дето сякаш е глътнал бастун.

Джейсън чуваше как Марти крещи на секретарката си. Можеше да си го представи как вилнее из офиса, докато говори по телефона.

— Имам четирима свидетели, според които ти и Скот Кейси сте си разменили реплики, Джейсън.

— Да, ами „репликите“ са все още начинът, по който човешките същества комуникират, Марти — отвърна Джейсън.

— Само ми кажи, този предполагаем бой със Скот Кейси има ли нещо общо с Тейлър Донован?

Джейсън се наежи.

— Не, ти ми кажи — причината да си толкова бесен заради този предполагаем бой има ли нещо общо с факта, че според слуховете се

опитваш да заковеш Скот Кейси за клиент? — той спря за миг и остави думите да въздействат. — И аз познавам всички, Марти.

Марти замълча за миг. Джейсън не беше сигурен дали връзката се разпадна или агентът му просто се чуди как да извърти отговора си.

Най-сетне Марти отговори.

Беше второто.

— Джейсън, Джейсън... — започна той помирително. — Знаеш, че си ми приоритет номер едно. Винаги си ми бил приоритет номер едно и винаги ще бъдеш — до деня, в който не избягаш на самотен остров в Тихия океан, построиш си комплекс и се сдобиеш с петнайсет деца от местно момиче или получа сърдечен удар от кашите, в които все още ще се забъркваш дори когато станеш на осемдесет.

Понеже Джейсън мълчеше, Марти си пое дъх, преди да продължи.

— И след като си мой приоритет номер едно, бих бил небрежен в задълженията си на твой агент, ако не говоря с теб, когато усещам нещо нередно. Трептене на енергията, която е Джейсън Ендрюс, ако щеш.

Джейсън си го повтори. Трептене на енергията, която е Джейсън Ендрюс. Класика.

— Да зарязваш супермоделите в Лондон, това е в твой стил — продължи Марти. — Но да се замесваш в побоища в холивудски нощен клуб? Това не си *ти*. Да излизаш с международна актриса като Наоми Крос например е в твой стил. Да излизаш с някаква адвокатка от Чикаго? Не. Разбираш ли какво ти намеквам?

— Ние не излизаме, Марти — каза Джейсън. — За протокола, Тейлър и аз не спим заедно, нямаме връзка или каквото и да е. Ние... не знам. Нещо друго е.

Марти изсумтя.

— Без да се обиждаш, Джейсън, но като твой агент през последните тринайсет години, мисля, че знам. Ти не правиш „нещо друго“.

Тази вечер Джейсън настоятелно тропаше на вратата на Тейлър. Думите на Марти не му даваха мира цял ден и той трябваше да направи нещо. Веднага.

Тейлър отвори вратата, изненадана да го види.

— Ей, мислех, че ще се виждаме по-късно през седмицата — каза тя.

Джейсън стоеше на прага и знаеше, че начинът, по който реагира в следващия момент, ще реши всичко.

— Ела с мен в „Пасифик Дизайн Сентър“! — Мамка му, не искаше това да прозвучи като команда.

Тейлър го погледна странно.

— Защо?

Джейсън неловко гледаше в земята. Трябваше да го изрепетира, докато идваше насам...

— Защото имам нужда от помощ да си избира нов диван — каза той и я погледна несигурно. — Нали така правят *приятелите*!

Опитваше се да прецени реакцията на Тейлър. Очевидно несигурна, в началото тя го гледаше сякаш обмисляше, гледаше го с тези нейни дръзки зелени очи.

Най-сетне кимна.

— Добре.

Лицето на Джейсън светна с усмивка на облекчение.

— Добре — въздъхна той, щастлив, че се е получило. — Тръгваме ли?

Тейлър се върна в апартамента и си взе ключовете. Докато следваше Джейсън към колата му, тя го потупа по рамото.

— Ей, може ли аз да карам?

— Не.

— Но нали така правят *приятелите*!

— Не.

Джейсън ѝ отвори вратата на пътническото място. Когато се качи в колата, Тейлър го погледна.

— Леле, леле, ужасно си кисел днес... нещо не е наред ли?

Всъщност сега се чувстваше най-добре от два дена насам.

Наистина, не точно така си представяше нещата с Тейлър, но и това беше нещо. Усмихна ѝ се, докато палеше колата.

— Закопчай колана, скъпа — това не е никакъв си „Пи Ти Крузър“.

Той даде газ и потънаха в залеза.

Тейлър наблюдаваше как Скот умело нарязва аспержите и ги метна в тигана за задушаване, който къкреше на печката. Добави капка зехтин.

— Знаеш ли, когато ме покани на вечеря, нямах представа, че смяташ да готвиш — каза тя. Седеше от другата страна на готварския плот и въртеше в ръка картиното, което ѝ беше предложил.

— Правилата ти да не те виждат на обществени места не оставят много място за друго — усмихна ѝ се той предизвикателно.

Тейлър забеляза, че докато работеше, над челото му беше паднала кичур руса коса и почти му влизаше в очите. Имаше нещо необяснимо секси в мъж, който се оправя добре в кухнята.

— Благодаря за разбирането — каза му тя. — Опитвам се да пазя поведение за делото.

Скот вдигна рамене.

— Няма проблем. И за мен моментът не е подходящ да ме видят с мистериозната жена.

Тейлър се поизправи в стола си. Това беше малко странно.

— Какво искаш да кажеш?

Скот откъсна поглед от готвенето и видя изражението на лицето ѝ. Усмихна се успокоително.

— О, просто исках да кажа, че вероятно ще те преследват още повече, ако пресата ни види заедно.

Тейлър кимна и поомекна.

— О! Разбира се.

Престани да си толкова подозрителна, каза си тя. Опитва се да се отпусне и се огледа наоколо. Кухнята, фойето и холът предполагаха, че Скот (или дизайнерът му) има ултрамодерен вкус. Абсолютно бели стени, метални стълбища, шистови плотове и шкафове от неръждаема стомана, Тейлър намираше декора малко... студен. Най-хубавото на къщата беше терасата, от която се разкриваше забележителна панорама към центъра на Лос Анджелис.

Реши да погледне по-отблизо, взе мартинито си и се отправи към плъзгащите се стъклени врати.

— Имаш ли нещо против? — посочи тя навън.

Скот поклати глава.

— Съвсем не. Чувствай се като у дома си.

Тейлър излезе на терасата и усети хладния бриз, преминаващ през Холивуд Хилс. Облегна се на парапета и се загледа в светлините на града.

Вероятно за стотен път тази седмица тя се чудеше, какво, по дяволите, прави.

Беше премисляла много дали да не отмени срещата със Скот. Имаше подготвен цял списък с причини: твърде заета е с делото, едва го познава, не иска да започва връзка в Лос Анджелис и т.н., но нито една от тези причини не й звучеше достатъчно убедително даже на нея самата.

Скот Кейси я беше поканил на среща.

Скот Кейси.

Тейлър знаеше, че милиони жени биха умрели да са на нейно място тази вечер. И това беше решаващо: беше осъзнала, че ако не може да каже „да“ на среща със Скот Кейси, трябваше да разбере какво я спира или по-скоро *кой* я спира.

А това беше нещо, за което не искаше да мисли.

Скот показва главата си на терасата.

— Вечерята ще бъде готова след около пет минути. Искаш ли още една напитка?

Тейлър погледна към празната си чаша.

— Да, страхотно.

Решена да изкара най-хубавата вечер в живота си — защото така трябваше да изглежда среща със Скот Кейси — Тейлър го последва вътре.

— Е, къде се научи да готвиш?

Скот (или неговият помощник) беше отрупал масата с десетки блещукащи свещи. Из цялата къща от невидими тонколони се лееше музика, която подозрително много приличаше на саундтрака от „Гардън Стейт“.

Скот се усмихна в отговор на въпроса на Тейлър.

— Не знаеш ли? — той изглеждаше изненадан, когато тя отрицателно поклати глава. — В училище за готвачи — каза ѝ той.

— Сериозно? Кога си го изкарал?

— В Сидни. Така започнах с актьорството — Скот я погледна любопитно. — Наистина ли не го знаеше?

Тейлър отново поклати глава. Добре, разбра, даде си сметка, че живее в дупка!

И той накратко ѝ разказа:

— Е, един ден онзи режисьор влезе в един от часовете, търсеше студенти — добри кулинали за дневно готварско предаване. Получих работата и правех предаването в продължение на година. Но наистина се вживях в актьорството и се сдобих с агент, който ме изпрати на няколко прослушвания. Първата ми истинска игра беше в предаване в праймтайма на същата телевизия и оттам отидох в киното, отначало с малки роли, после с по-големи, докато накрая ми се обадиха за „Търсенето на викинга“. А после останалото е, както казват, история.

— Доста интересно — каза Тейлър впечатлена.

Скот се усмихна широко.

— Благодаря — той се пресегна през масата и преплете пръсти с нейните. — Но стига за мен. Искам да знам всичко за теб, красавице.

Тейлър мразеше подобни въпроси. Бяха толкова „интервюиращи“. Добрият разговор трябва просто да тече естествено, спонтанно.

Тя бързо се опита да измисли обща тема за двамата.

— Ами вече ти споменах, от Чикаго съм. На теб трудно ли ти беше, когато се премести в Лос Анджелис? Липсваше ли ти домът?

Скот махна с ръка незаинтересован.

— Може да поговорим за това друг път. Това, което искам да знам, е как се оказах такъв късметлия, че красиво момиче като теб се съгласи да излезе с мен.

Тейлър избухна в смях. Със сигурност той се шегуваше. Видя обърканото му изражение.

— Чакай, ти сериозно ли?

Скот се дръпна.

— Какво трябва да означава това?

— Нищо, извинявай — Тейлър прехапа устни и се опита да маскира недоразумението, като посочи към прозорците по протежение

на трапезарията. — Изгледът наистина е страхотен.

Скот се усмихна.

— Да, така е — той се обърна към Тейлър със съблазнителен поглед. — Но не толкова, колкото този, който имам пред себе си.

Тейлър отново се изсмя.

— Добре, сега знам, че се шегуваш.

Скот изведнъж се изправи в стола си.

— Просто се опитвам да ти направя комплимент, Тейлър — каза той отбранително. — Не осъзнах, че е толкова смешно.

Тейлър млъкна. Отново.

Добре... моментът беше... толкова... неловък.

Явно Скот не си падаше по саркастичния хумор. Тя просто трябваше да пробва с нещо друго, но много лошо — наистина не разполагаше с друго.

Последва неудобна тишина и Тейлър тъкмо си мислеше, че вероятно може да каже колко е хубава солницата — беше изработена от калай с най-прекрасния отблясък, когато... слава богу, телефонът й звънна.

— Съжалявам, трябва да го държа включен заради работата — извини се тя.

Погледна телефона и веднага разпозна местния код 310 и номера на някой си господин Джейсън Ендрюс.

Тейлър предизвикателно отметна косата си. О, да бе — как ли пък няма да му вдигне точно сега. Беше малко заета.

Като видя любопитния поглед на Скот, Тейлър се усмихна. Изведнъж срещата й се стори десет пъти по-интересна.

— Нищо важно — каза тя. — Ще включа телефона на вибрация.

Нагласи телефона и го остави отстрани на стъклената маса. След това флиртуващо се наклони към Скот и погледна в светлите му лешникови очи.

— Е... докъде бяхме стигнали?

На Скот му хареса внезапният й интерес, усмихна й се престорено скромно и също се наведе към нея.

— Тъкмо щях да ти кажа...

Телефонът на Тейлър завибрира. Силно.

Тя погледна и видя същия номер с 310 на дисплея. Нахален човек. Наистина.

Когато не вдигна, телефонът задрънча още по-силно и се приплъзна по масата към нея. Очевидно някой не искаше да бъде игнориран.

Тейлър грабна телефона, пхнато в чантата си и решително затвори ципа. Това щеше да свърши работа. Усмихна се извинително на Скот.

— Съжалявам. Какво казваше?

— Сигурна ли си, че не трябва да вдигнеш? — попита той скептично.

Тейлър махна с ръка.

— О, не, няма проблем. Както и да е, разкажи ми за новия филм, който снимате, „Австралийски нощи“.

Скот го направи с удоволствие.

— Ами аз играя един самотник, бунтар...

Докато Тейлър слушаше разказа му, телефонът ѝ отново завибрира, този път от чантата ѝ.

Разярен от перспективата да не му обърнат внимание, телефонът дрънчеше настоятелно.

Бззз-бззз!

Бззз-бззз!

Тейлър едва сдържа усмивката си и се опита много, много внимателно да слуша Скот.

Бззз-бззз!

Бззз-бззз!

— ... разбира се, режисьорът каза, че не може да се сети за друг, освен за мен от мига, в който прочел сценария...

Бззз-бззз!

Бззз-бззз!

Звъненето спря. Но за кратко, след което...

Бззз-бззз!

Бззз-бззз!

Тейлър трябваше да преглътне смеха си. Аа... ако не друго, то човекът поне беше настоятелен. Трябваше да му го признае.

Точно тогава звънна и телефонът на Скот. Беше спасена.

Скот направи физиономия.

— Леле, луда вечер, а? — той извади мобилния от джоба си и погледна Тейлър. — Извинявай, агентът ми е. Наистина трябва да се

обада — той излезе от помещението, за да говори.

Когато Скот излезе, Тейлър вдигна нервно вибриращия телефон.

— Какво, по дяволите, правиш? — прошепна тя бясно.

От другата страна на линията чу мекия глас на Джейсън.

— Е, здравейте, госпожице Донован. Господи, започнах да се притеснявам. Всичко наред ли е?

— Защо се обаждаш, Джейсън? — изсъска Тейлър. Тя провери дали Скот е все още в другата стая.

— Хмм? О, да. Виж, забравих в колко часа ще се видим утре, за да прегледаме третото действие от сценария. Седем или осем беше?

— Джейсън — започна Тейлър предупредително.

— ... и също исках да питам дали да донеса вечеря в апартамента ти или храната ще е от теб?

Част от нея искаше да се протегне през слушалката и да го удуши. Другата част не може да не се усмихне.

— Престани да се правиш на сладък. Знаеш, че моментът не е подходящ.

— Защо? Почакай, тази вечер ли беше вечерта на голямата среща? О... съвсем бях забравил. Опа.

— За актьор можеш да се справиш и по-добре, Джейсън.

Тя го чу да се киска.

— Значи е вярно. Добре — просто реших да проверя как вървят нещата.

Тейлър отклони въпроса.

— Къде си? — дочуваше силни гласове и музика.

— В „Рейлис Тевърн“. Играя на дартс — за миг Джейсън замълча. — Но ти не отговори на въпроса ми.

Сега беше неин ред да замълчи.

— Срещата върви чудесно — каза тя убедително.

— Колко хубаво. И къде те заведе Младши на вечеря?

— Всъщност съм у тях. Той ми готви.

От другата страна на линията последва дълга тишина.

— Наистина ли? — каза той най-сетне през зъби.

Тейлър се усмихна.

— Защо, Джейсън, да не би да ревнуваш?

Той изсумтя.

— Да ревнувам от Скот Кейси? Моля? Ей, ако го намериш за интересен, Тейлър, желая ти да имаш повече сили. Със същия ефект можеш да се сгушиш до купчина камъни, ако си падаш по това.

Тя погледна гневно телефона.

— Да, може би го намирам за интересен.

— Така ли? Тогава защо прекарваш срещата си в разговор с мен?

— Нали знаеш, че това лесно може да се реши.

Тя затвори телефона.

Хвърли го обратно в чантата си крайно раздразнена. Първо ѝ говори за ходене в долината Напа, когато очевидно е планирал това с Наоми Крос. Сякаш жените са заменящи се, като частите в играчката господин Картоф. А сега това. Нарочно прекъсна срещата ѝ! Границите на мъжката егоцентричност наистина бяха безкрайни.

И за да подкрепи мислите ѝ, телефонът на Тейлър звънна отново. Този път тя дори не си направи труда да погледне, преди да вдигне.

— Знаеш ли, ако се опитваш да маркираш своя територия, можеше просто да се изпикаеш върху мен, преди да дойда тук, и да спестиш доста време и на двамата.

От другата страна Джейсън избухна в смях.

— Винаги съм подозирал, че си падаш по извратените неща.

Въпреки че не искаше, Тейлър също се изсмя. Някак си все успяваше да го направи — да я вбеси в един момент, а в следващия да я накара да се разсмее. Това беше доста подло.

— Довиждане, Джейсън. Ще се видим утре — каза тя развеселена.

Затвори телефона и дълго не откъсна поглед от него, докато не видя Скот Кейси на вратата.

Изглеждаше недоволен.

В „Рейлис Тевърн“ Джеръми наблюдаваше как Джейсън пъха телефона в джоба си.

— Не ревнуваш от Скот Кейси, а? — той погледна многозначително към мишената, където Джейсън беше залепил снимката на актьора от „Други претенденти“, а от челото му важно стърчаха три стрелички.

Джейсън не обърна, внимание на въпроса. Той се приближи и извади стреличките от дъската.

— Той *готви* за нея — каза той отвратно, сякаш това беше углавно престъпление. — Толкова е... аматьорско.

— Аз готвя за момичетата, които каня на среща — осмели се да каже Джеръми.

— На теб ти се налага. Не можеш да си позволиш да ги заведеш никъде.

— Така е — добродушно се съгласи Джеръми. — Но също така открих, че на жените наистина им харесва вкуса на макарони със сирене.

Без да си прави труда да измисли саркастичен отговор, Джейсън погледна заплашително снимката на Скот Кейси върху мишената пред себе си.

Яростно запрати и трите стрелички.

Обърна се и отпи от бирата си, а Джеръми кимна впечатлен. От очите на Скот Кейси стърчеше по една стреличка, а трета пронизваше гърлото му.

— Не е зле — каза Джеръми. — Но вероятно моментът е подходящ да обсъдим проблема ти с контрола на гнева.

Джейсън седна на масата, а Джеръми се изправи да хвърля.

— Не мислиш, че Тейлър наистина харесва този тип, нали?

Джеръми вдигна рамене, готов да хвърли стрелите.

— Не знам. Не съм срещал много жени, които не биха се впечатлили от Скот Кейси — той посочи стрелите на Джейсън и се замисли. — Но също така не съм срещал *нищо една* жена, която да е толкова незаинтересована от теб, така че може би все още има надежда.

Джейсън даже не се опита да се усмихне. Всъщност изглеждаше напълно нещастен. Джеръми се отказа да хвърля и седна.

— Стига, Джейсън. Какво става с теб и това момиче? Това не си ти.

— Всички така ми казват.

— Тогава какво има?

Джейсън въздъхна.

— Не знам... — той сериозно погледна към Джеръми. — Единственото, което знам, е, че не мога да спра да мисля за нея.

Сега беше ред на Джеръми да въздъхне.

— Ааа... зоната на приятелите. Не съм ли бил там.

Двамата седяха мълчаливо. После Джеръми се сети за нещо.

— Ей, знаеш ли какво ти трябва? Трябва ти едно истинско парти по мъжки. Ама не тези педерастки холивудски нощни клубчета. Чух, че ще има покер тази вечер. Само няколко писатели, които познавам, залозите не са високи. Може да пушим пури, да пием уиски „Макалан“, да говорим за...

— Покер? — очите на Джейсън светнаха трескаво. — Защо не ми каза по-рано?

— Ами не бях сигурен, че ще искаш, предвид предишните игри.

— Е, паднаха ми се няколко лоши ръце — каза Джейсън. — На кого не се е случвало?

Джеръми съдържа усмивката си. Горкичкият, изобщо не го биваше. Всеки покерджия на място схващаше играта от едно-две раздавания. Затова преди няколко години, когато започнаха да ходят във Вегас и Джейсън започна да залага големи суми, Джеръми ловко го беше насочил към заровете.

Разбира се, предположи Джеръми, един по-добър човек би казал на приятеля си за малкия му недостатък. Но след като Джейсън никога не се беше забърквал в сериозни неприятности — ей, докато все още караше страхотния „Астън Мартин“ и живееше в къща за двайсет и пет милиона долара — Джеръми не виждаше лошо в това да си мълчи. От време на време се оказваше доста удобно да може да разбере кога Джейсън лъже. Като онзи път, преди години, когато твърдеше, че е загубил ролята в „Скорост“, защото режисьорът му казал, че е „твърде висок“ за снимките в автобуса.

Джеръми си замълча и този път.

— Така е, Джейсън — каза той успокояващо. — Просто ти се паднаха лоши ръце. Това е.

Джейсън нетърпеливо потри ръце.

— Това означава, че трябва да играя. Усещам как боговете на късмета ми се усмихват — той посочи към Джеръми изключително уверен. — Внимавай тази вечер, не искам да загубиш парите си за макарони и сирене.

Джеръми отпи голяма глътка бира, за да не му отговори.

— Да тръгваме тогава?

Джейсън кимна и двамата излязоха от бара.

Имаше странното усещане, че вечерите с пържоли ще се върнат в седмичното му меню.

По-късно тази вечер Тейлър влезе в апартамента си и понеже не беше в настроение за ярка светлина, включи само една лампа в хола. Свали токчетата и се отпусна на дивана.

Не беше голям експерт — това все пак беше първата ѝ среща от няколко години насам — но имаше усещането, че вечерта бе минала сравнително добре.

Мислите ѝ отлетяха към мига, в който беше затворила на Джейсън и забеляза, че Скот стои на вратата. По изражението му можеше да каже веднага, че е разбрал с кого е говорила.

— Трябва да внимаваш с него — каза Скот глухо.

Тейлър пхна телефона в чантата си. Да, добре, благодаря за предупреждението.

— Ние сме просто приятели — отвърна тя.

Скот седна до нея.

— Значи сега сте приятели? Мислех, че каза, че сте само бизнес партньори.

Тейлър заигра с чашата си. Не мислеше, че му дължи по-нататъшни обяснения. Познавах се от колко — шест дни?

— Само приятели сме, Скот — повтори тя.

Сякаш усетил предпазливостта ѝ, Скот промени тона.

— Просто се тревожа за теб, красавице, това е. Познавам много жени с разбити сърца от Джейсън Ендрюс. Гледката не е хубава — той замълча. — Всъщност, една приятелка... — той прекъсна мисълта си и махна с ръка. — Както и да е, едва ли имаш нужда да ти разправам подобни неща.

Тейлър се замисли. Така ли? Вероятно каквото и да имаше да казва Скот, беше точно това, което тя имаше нужда да чуе. Адвокатът в нея реши, че е най-добре да разполага с всички факти.

— Не, продължавай. Искам да знам това, което беше тръгнал да казваш, каквото и да е то.

Скот изглеждаше огорчен, че трябва да разкаже историята.

— Ами... Джейсън веднъж излезе с едно момиче, което познавам. Супермодел...

Разбира се, че беше супермодел.

— ... и двамата — продължи Скот — ходили заедно до Лондон. За някаква фотосесия или нещо подобно. Но на третия ден той я оставил след закуска и й казал, че отива на „Севил Роу“ да пробва костюми.

Вероятно за юридическия трилър, който снима, помисли си Тейлър. Значи това се беше случило наскоро.

— Но трябва да е пробвал доста дълго време — продължи Скот, — защото твоят „приятел“ Джейсън не се върнал в хотела. *Изобищо.* Оставил горкото момиче само в Лондон, без дори да каже довиждане. Тя си мислила, че е мъртъв или че са го отвлекли, или нещо подобно, докато на следващата сутрин не видяла снимката му в „Дейли Мирър“. Британските папараци го хванали на летището да се качва на самолет за Лос Анджелис.

Когато Скот приключи с разказа си, Тейлър не знаеше какво да каже. Ако предположим, че историята е вярна, трябваше ли да се изненада, че Джейсън може да е толкова коравосърдечен? Беше ли разочарована? Ядосана?

Тя се беше втренчила в чашата си и усещаше погледа на Скот върху себе си. Знаеше, че трябва да каже нещо.

— Леле, нямам представа защо Джейсън би направил нещо подобно.

— Защото може.

Скот хвана чашата на Тейлър и я отмести. Говореше внимателно, докато я гледаше.

— Знаеш ли, Тейлър, някои хора казват, че той може да има, която жена си пожелае.

Това я засегна и тя се замисли върху думите му. Наистина ли? Така ли казват хората? Добре тогава, тя знаеше какво трябва да направи.

Пресегна се, дръпна Скот към себе си и го целуна — дълго и дълбоко. Когато се отдръпна, го погледна право в очите.

— Знаеш ли какво, Скот? Мисля, че е по-добре да започнеш да слушаш други хора.

Тейлър седеше на дивана в хола и мислите ѝ се върнаха към настоящето.

Добре, разбира се, това беше добра целувка. И в интерес на истината целувката в кухнята, когато разчистваха след вечеря, също не беше лоша. А също и двете във фоайето до входната врата. Дългата целувка за лека нощ до колата ѝ — също.

Да, реши Тейлър, като цяло това беше много хубава първа среща. Беше готвил за нея, беше ѝ правил комплименти, даже обеща да се обади на следващия ден и — това трябваше да го изкрейси силно — той беше *Скот Кейси*.

Но.

Нещо липсваше.

Тейлър се сви и сложи глава върху меките кадифени възглавници на дивана.

Току-що се връщаше от страхотна първа среща с красива, световноизвестна кинозвезда, но усещането за празнота не я напускаше.

Защото нито една от целувките със Скот Кейси не се доближаваше ни най-малко до „почти целувката“ ѝ с Джейсън.

Тейлър затвори очи ядосана. Мамка му, нямаше значение, че първата ѝ вечер със Скот беше приключила само с целувка. Тя се чувстваше прецакана.

Имаше нужда някой да ѝ налее ум в главата.

Имаше нужда от някой, който да я удари по тиквата и добре да я скрита в задника.

Имаше нужда от Вал и Кейт.

Бързо.

Монотонният глас на свидетелката се влачеше мудно.

От масата на защитата Тейлър погледна да види как реагират съдебните заседатели на показанията на жената, които продължаваха часове и краят им не се виждаше.

Трима от заседателите вече дремеха, а останалите шестима изглеждаха готови да окапят като мухи всеки момент. Наблюдаваше как заседателката в отдалечения заден ъгъл започва да клати глава като гимназист в час по история. Чакай... чакай малко...

Главата на заседателката клюмна назад и тя отвори уста.

Тейлър се усмихна широко. Още един убит.

Франк очевидно не си даваше сметка за случващото се, стоеше на подиума и задаваше дългите си отвлечени въпроси един след друг. Очевидно нямаше представа за мъчението, на което подлагаше тези съдебни заседатели, от които по-късно щеше да иска 30 милиона долара.

— ... и както казах по-рано — продължи свидетелката, — в много случаи съм чувала мениджърът да се обръща към жените с „маце“.

— Колко пъти сте чували мениджъра да използва тази дума? — попита Франк.

Свидетелката не отговори веднага, сякаш ѝ трябваше време да се съвземе. Тейлър едва се сдържа да не завърти очи към Дерек, който седеше до нея.

— Не мога да кажа точно — просълзено отговори свидетелката. — Той използва този пренебрежителен израз много често, не мога да ги преброя.

Франк кимна съчувствено.

— Тогава вероятно трябва да разгледаме всички случаи, в които си спомняте, че мениджърът ви е използвал думата „мацета“. Един по един, с подробности.

Това беше прекалено. Тейлър стана от масата.

— Трябва да възразя срещу подобен ход на разпитването, Ваша чест.

Съдията погледна към нея.

— С какво основание?

— Ами за начало, абсолютно отегчително е за четири часа в петък следобед.

Съдебните заседатели — онези, които бяха будни — се засмяха.

Франк бясно закричи по подиума.

— Ваша чест, възражението на госпожица Донован е изключително неуместно! Моля да бъде порицана за поведението си и настоявам да премахнем коментара ѝ от протокола!

Тейлър миролюбиво вдигна рамене.

— Добре, ще променя възражението си, за да включа факта, че нищо от показанията на този свидетел дори и бегло не напомня за сексуален тормоз.

Съдията вдигна ръка преди Франк да отговори.

— Добре, достатъчно. Съгласен съм, че става късно. — Той погледна към Франк. — Смятате ли по този начин да продължите разпитването в понеделник?

— Ваша чест, ако позволите — намеси се Тейлър, — за да върви делото, обвиняемият ще признае, че тази свидетелка е чула думата „маце“ на работното си място няколко пъти.

— Не няколко пъти, Ваша чест, много пъти — отвърна Франк раздразнено.

Тейлър невинно вдигна ръце.

— Адвокатът става алчен, Ваша чест.

От скамейката на заседателите се чу сподавено хихикане. Съдията леко удари с чукчето.

— За да върви делото по график, ще приема предложеното признание от обвиняемия. Протоколът ще отбележи, че този свидетел твърди, че е чул думата „мацета“ на работното си място няколко пъти — той строго погледна Франк. — Господин Сидлецки, вече изоставате с два дена със свидетелите. Предлагам да намерите начин да структурирате показанията им по-стегнато.

След това съдията се обърна към Тейлър.

— Що се отнася до вас, госпожице Донован, за в бъдеще ще ви помоля да ограничите възраженията си в рамките на Федералните

правила за свидетелските показания — думите му бяха строги, но в изречението му се четеше усмивка.

— Да, Ваша чест — каза Тейлър престорено сериозно. Знаеше кога си е позволила повече с един съдия.

— Добре. Дами и господа, извинени сте до понеделник сутрин — каза съдията на заседателите. — Припомням ви, че не ви е разрешено да обсъждате това дело с никого, включително и помежду си, докато не стане време за разискването. — Той удари с чукчето. — Настоящият съд се разпуска.

— Всички да станат! Настоящият съд се разпуска — извика протоколчикът.

Съдията се изправи да си тръгне и цялата зала стана с него. Докато приставът ескортираше заседателите към изхода, няколко от тях кимнаха и се усмихнаха на Тейлър, когато минаха покрай нея.

Дерек се наведе.

— Обожават те — прошепна той.

Тейлър гордо се усмихна. Господи, харесваха й подобни неща.

След като заседателите напуснаха залата, тя бързо събра папките в куфарчето си.

— Закъснявам, трябва да тичам — каза тя на Дерек. — Но трябва да се разберем да се видим в неделя вечерта, за да минем отново през кръстосаните разпити за следващата седмица.

Дерек я гледаше развеселено. Тейлър подозираше, че многозначителната му усмивка има нещо общо с факта, че в понеделник получи цветя от Скот Кейси. Новината се беше разпространила из офиса по-бързо от пляскане с ръце.

— Големи планове за тази вечер, а Тейлър? — поинтересува се той. — Нека позная: вероятно напитки в „Лермитаж“ с Джони Деп?

Тейлър погледна изненадана.

— Виж, виж, виж... значи все пак си бил умник, Дерек. Харесваш ми.

С провокиращо намигване тя грабна куфарчето си, пожела на Дерек хубав уикенд и напусна залата бързешком.

На път за летището Тейлър усещаше как вълнението й нараства и обмисляше различни начини как да разкаже на Кейт и Вал за всичко,

което се беше случило откакто се премести в Лос Анджелис. За съжаление всички сценарии, които беше измислила досега, я изкарваха напълно, престъпно луда.

Предполагаше, че може да започне така: „Здравейте, хора! Познайте какво ми се случи? Работих с Джейсън Ендрюс по новия му филм и ме закара с частния си самолет до Лас Вегас, където почти се целунахме, а после отидох на грандиозното му парти, където Скот Кейси ме покани да излезем, и, о — между другото с него се целунахме, всъщност няколко пъти, след като ми приготви вечеря в къщата си за милиони долари в Холивуд Хилс“.

Това беше сигурен начин да си спечели усмирителна риза и еднопосочен билет до най-добрата психиатрична клиника в Чикаго.

Тейлър осъзнаваше, че ситуацията трябва да бъде представена хитро, най-вече за да не нарани Кейт и Вал, че не им е казала всичко по-рано. Тя реши да изчака да отидат в апартамента ѝ. Щяха да се настанят, след което тя подробно щеше да им разкрие историята по начин, който звучи поне малко правдоподобно.

Този следобед, докато караше по магистралата, Тейлър за първи път откакто беше дошла в Ел Ей, се почувства добре, сякаш най-сетне беше намерила време да си поеме дъх. Имаше време за себе си, имаше време да помисли над всичко, което ѝ се беше случило през изминалия месец.

Джейсън Ендрюс.

Скот Кейси.

Тя изведнъж се разсмя. Наистина толкова се разсмя, че се наложи да бърше сълзите си, за да вижда пътя пред себе си.

Задмина я сив „Мерцедес“, от който загоряла калифорнийска двойка я изглежда странно. Така е — сигурно беше страхотна гледка: сама в колата и се смее истерично. За части от секундата тя се изкуши да отвори прозореца и да извика: „Не знаете ли коя съм аз? Аз съм Мистериозната жена!“.

Но колата отмина, както и моментът да го каже, а смехът на Тейлър постепенно утихна.

Доброто ѝ настроение обаче остана.

Денят в Лос Анджелис беше прекрасен — слънцето още не беше залязло — и тя щеше да види най-добрите си приятелки за първи път от близо два месеца насам. Вълнуваше се, искаше да им покаже всички

интересни места в Ел Ей и очакваше с нетърпение да си изкарат добре по женски — нещо, което толкова ѝ липсваше напоследък.

Тейлър се чудеше как ще реагират приятелките ѝ на новините.

Чудеше се какво ще кажат за Джейсън. О, да, и за Скот Кейси.

Чудеше се дали имат втори размер усмирителни ризи.

Тейлър стоеше на контролно-пропускателния пункт и чакаше Кейт и Валери да се появят. Най-напред видя Вал, която веднага се затича с отворени обятия.

— Тейлър Донован! — извика тя развълнувано. Вал си беше такава — емоционална.

Кейт я последва, по-сдържана от Вал, но не по-малко щастлива.

— Я се виж, калифорнийско момиче — каза тя на Тейлър и ѝ намигна.

За секунди трите се преплетоха в прегръдки и поздравя, говореха една през друга развълнувано, докато Тейлър най-сетне не ги насочи към изхода.

— Е, как беше полетът? — попита тя. — Чекирахте ли багаж?

— На Вал ѝ се наложи. Донесе си петнайсет тоалета за две вечери. И девет чифта обувки.

— Не обръщай внимание на раздражителността ѝ — каза Вал. — Яд я е, че аз видях Джош Хартнет в първа класа, а тя не.

— Това не беше Джош Хартнет; хлапето беше на осемнайсет — каза Кейт.

— Казах ти, че тук стареят по-бавно заради свежия въздух — отвърна Вал.

— Да, защото Лос Анджелис *точно* с това е известен — каза Кейт сухо. — Чист въздух.

Тейлър спря и огледа приятелките си. Сякаш отново си беше вкъщи.

— Господи, липсвахте ми — каза тя с доволна усмивка. Първо Валери, с къдравата до раменете руса коса и обичайните шарени дънки, страхотен потник и огромни обици халки. В рязък контраст до нея стоеше Кейт с правата си абаносова коса, събрана на кок, сив костюм с панталон на тънки райета и практични обувки на „Марк Джейкъбс“ с два и половина сантиметрови токчета.

Фактът, че тези две жени най-сетне бяха в Лос Анджелис, разчувства Тейлър.

— Момичета, изглеждате толкова невероятно! — въздъхна тя щастливо.

Кейт се наведе към Вал и високо прошепна:

— О, не. Мисля, че ни се подмазва.

Вал покри устата си с ръка.

— Казах ти за онзи кикот, който дочух по телефона — припомни тя на Кейт.

— Така е! — сети се изведнъж Кейт и посочи към Тейлър. — Ти. Казвай веднага. Да се кикотиш? Тайни вечери? Какво става тук?

Тейлър посочи обкръжението.

— Може ли поне да излезем от летището? Мисля, че ще ни трябват няколко напитки като начало.

Валери приятелски вдигна рамене.

— Добре. Така или иначе искам да идем у вас да се поосвежа.

Кейт завъртя очи.

— Да се освежиш? Двайсет минути се гримира в самолета, преди да кацнем.

Валери погледна Кейт сериозно.

— Кетрин. В Ел Ей сме. Човек трябва да изглежда възможно най-добре. Никога не знаеш кого можеш да срещнеш — Вал прегърна Тейлър през раменете и трите се отправиха към багажното. — Кажи й, Тейлър.

Кейт теглеше куфара си и вървеше успоредно с тях.

— Да, кажи ми, Тейлър — предизвикателно настоя тя. — Кажи ми как знаменитостите тук просто падат от дърветата като портокали.

Тейлър гледаше напред и се молеше да не се издаде още тук, на летището.

— Хм, ами... у нас ще ви разкажа всичко, което искате да знаете.

След като настани Кейт и Вал в спалнята за гости, Тейлър им наля от тяхното обичайно мартини с манго. Тя набързо изпи нейното. Надяваше се това да развърже езика й, който изглежда се заплиташе всеки път, когато даже си помислеше за името Джейсън Ендрюс.

О да, и Скот Кейси също. Разбира се.

Осъзнавайки, че не може да отлага повече, Тейлър остави напитката си на кухненската маса. Беше решена да приключи с това.

— Добре, вижте, трябва да ви кажа нещо. Всъщност няколко неща — тя дълбоко си пое дъх. Бавно, кажи го бавно. — Ето какво: от фирмата ми възложиха един проект и трябваше да пазя нещата в тайна, за да няма конфликти с делото ми. — Тейлър спря. По дяволите — това не се получи добре. — Не че мисля, че някоя от вас ще каже на някого — поправи се тя, — о...

— О, боже мой — прошепна Кейт. Очите ѝ се разшириха от ужас. — Няма да се върнеш в Чикаго?

Тейлър поклати глава.

— Разбира се, че ще се върна. Не е това — тя се посъвзе. — Както и да е, по този проект трябваше да работя с един човек и да му помогна с...

Валери ахна развълнувано.

— Знаех си! Срецаш се с някого!

— Не. Ние не се срещаме. Но има и, така да се каже, още един човек, срещнах го едва миналата седмица и наистина не знам накъде отиват нещата...

Видя, че приятелките ѝ са съвсем объркани.

— Нека започна от начало. Преди около месец срещнах...

Прекъсна я шумно чукане на вратата.

Тейлър вдигна пръст към Вал и Кейт.

— Запомнете ми мисълта, докато се върна.

Когато тръгна към хола, дочу Кейт да мърмори на Вал: „Коя точно мисъл да запомним? Нищо от това, което каза, не разбрах“.

Тейлър отключи входната врата и отвори. Преди да успее да реагира, Джейсън влетя разгорещен.

— Къде беше? Опитах се да ти се обадя — изключен ли ти е мобилният? Трябва да ми кажеш кого, по дяволите, мога да осъдя. Току-що се срещнах с Марти — върнаха ни макетите за новите рекламни плакати, които студиото ще използва за промоцията на „Ад“.

Джейсън влетя в кухнята толкова увлечен в тирадата си, че не забеляза Валери и Кейт. Отвори хладилника и си взе бутилка вода.

— И забележи — продължи да се ядосва той, — тъпите задници, които са правили дизайна на плаката, са ме снимали в онази сцена, в която гася пожара заедно с останалите пожарникари. Но ако погледнеш плаката отстрани, изглежда, че водата от единия маркуч излиза право от чатала ми. И най-доброто е, че искат да сложат този плакат на входа

на кината за премиерата. Просто го виждам — размаха той ръка. — Елате да гледате „Ад“! Нека Джейсън Ендрюс ви напикае!

Тук той намигна на Тейлър.

— Това трябва да е по твоята част.

След като приключи, Джейсън отпи от водата и едва тогава забеляза Кейт и Вал. Усмихна се чаровно.

— О, здравейте.

Кейт и Вал мълчаливо седяха на масата. Те гледаха втренчено този бог, този идеал за мъж в модерните времена, който стоеше пред тях в целия си блясък.

В кухнята на приятелката им.

Валери нервно започна да се смее.

Кейт държеше чашата с мартинито високо, все още вцепенена след парадното влизане на Джейсън.

— Тейлър Донован — прошепна тя пресипнало. — Какво прави този мъж в кухнята ти?

Джейсън потупа бутилката „Евиан“.

— Пие вода.

Тейлър го стрелна с поглед — не помагаше много в случая. Тя се обърна към приятелките си да ги представи. Дотук с плавното въвеждане в историята.

— Кейт, Вал — мисля, че познавате Джейсън. Джейсън, това са Кейт и Валери, мои приятелки от Чикаго.

Валери скочи от стола си и най-сетне успя да проговори:

— Ах, ти, малка мръснице! — размаха тя пръст пред лицето на Тейлър. — Как можа да не ни кажеш?

Без да чака отговор, Вал, изпаднала във възторг, се втурна да се здрависва с Джейсън.

— Толкова ми е приятно да се запознаем, Джейсън. Голяма фенка съм ти — гледала съм всеки твой филм. Поне шест пъти.

Като чу това, Джейсън гордо скръсти ръце на гърдите си и отпрати доволна усмивка на Тейлър.

„Казах ти“ — изговори той без думи.

След това се обърна към Валери, която го гледаше замаяно и все още държеше ръката му.

— Благодаря. Много ми е приятно да го чуя — каза той топло. — Значи вие двете сте приятелките на Тейлър?

Кейт и Вал успяха да кимнат.

— И идвате от Чикаго?

Последва още кимане. Чикаго, да, ъ-хъ, каквото и да е. Видяхме те гол в „Оувърлоуд“.

Джейсън се обърна към Кейт и се опита да я извади от вцепенението ѝ.

— Е, какво сте планирали за вечерта, дами?

Вал и Кейт вдигнаха рамене, все още с глуповати усмивки на лицата.

Тейлър се намеси, като внимателно освободи ръката на Вал от тази на Джейсън.

— Опитах се да направя резервация в „Кои“, но нямаше места. Ще измислим нещо друго.

Тук Джейсън завъртя очи. Измъкна мобилния си, без да успее да прикрие усмивката си.

— Не спираш да ме изумяваш, Тейлър.

Тя усети как се изчервява.

Джейсън не откъсваше очи от нея, докато говореше по телефона:

— Да, Марти, аз съм. Запази ми маса в „Кои“ за тази вечер. Парти на... — той я погледна въпросително. — Това излизане за момичета ли е или може и момчета?

— О, боже мой, момчетата са наистина добре дошли! — извика Вал и във вълнението си за малко не събори Джейсън.

Над главата на Вал той предизвикателно погледна Тейлър.

— Предполагам това означава, че пак сте заклещена с мен, госпожице Донован. — Усмихна се на Валери и обясни: — Тя мисли, че ме мрази.

Той намигна, сякаш искаше да каже, че всички се сещат каква е вероятността това да е вярно.

Момичетата се засуетиха. Докато влизаха и излизаха от банята и пробваха различни тоалети (петнайсетте на Вал сега се оказаха много полезни), приятелките на Тейлър настояваха да узнаят всички подробности за връзката ѝ с Джейсън. И тя им разказа.

Как не е можела да го понася в началото, когато се срещнали.

Как се е държала арогантно и грубо и как я е обидил по националната телевизия.

Как се бе борила да се отърве от проекта „Ендрюс“, но как никой във фирмата не ѝ беше обърнал внимание.

— А сега? — попита Кейт, седнала със скръстени крака на леглото на Тейлър. Двете вече бяха готови, но Вал все още се суетеше пред голямото огледало в ъгъла на спалнята.

— А сега не знам — каза Тейлър и вдигна рамене. — Мисля, че го намирам за приемлив.

— Приемлив — обърна се Вал от огледалото. — Намираш Джейсън Ендрюс просто за *приемлив*?

— Ами... — оправда се тя.

— Би ли искала да поправиш отговора си, Тейлър — попита Кейт хитро.

След това тя разказа на приятелките си за Вегас и как в момент на слабост, провокирана от алкохола (това все още беше версията ѝ и тя се придържаше към нея) тя и Джейсън почти се целунали. Докато не ги прекъснала орда крещящи фенове.

— Мразя, когато става така — прекъсна я Кейт. — Лудите фенове развалят всичко.

Тогава Тейлър им разказа и за партито и описа в подробности изумителната къща на Джейсън. Но поради някаква причина не им спомена за случайната среща с Наоми. От гордост, вероятно.

— И сега какво? — попита Вал. Най-сетне се беше спряла на червена блуза без ръкав и дънки „Тру Рилиджън“. — Какво става с вас двамата?

— Нищо не става с нас двамата — каза Тейлър.

— Ама не е ли престъпление — унесе се в размисли Вал. — Трябва да се заемеш с това възможно най-скоро, Тейлър. Още тази вечер. Глупачка си, ако не го направиш.

Преди Тейлър да успее да отговори, на вратата се звънна. Вал скочи, развълнувано изтича в хола и надникна през прозореца. Тейлър и Кейт я последваха.

Вал се обърна и посочи навън.

— Мъжът, когото наричаш приемлив, току-що изпрати лимузина да ни вземе. Какво ще кажеш за това?

Любопитни, Тейлър и Кейт надникнаха през прозореца.

— Какво, за бога, си му направила? — попита Кейт и огледа лимузината.

— О, ами, затръшнах му няколко врати под носа, затворих му телефона няколко пъти и го залях с обиди.

Кейт кимна.

— А, обичайните неща...

Усмихнаха се. После погледнаха през прозореца, а Вал забърза навън. Тя спря пред лимузината и важно раздаде въздушни целувки на няколко от съседите на Тейлър, преди да се качи.

Където и да отидеха тази вечер, всички ги зяпаха.

Докато петимата (Джейсън беше взел и Джеръми) опитваха абсурдно скъпо суши и обръщаха напитки в „Кои“, хората зяпаха.

Докато се смееха на билиардната маса в „Тедис“, в хотел „Рузвелт“, хората зяпаха.

Когато излязоха от „Тедис“ и отидоха направо в „Привилидж“, хората зяпаха.

Когато мениджърът (облечен целият в бяло) ги въведе в клуба с белите стени и белия под и ги настани в уединено сепаре (бяла коза, разбира се), хората зяпаха.

Кейт и Вал се наслаждаваха на всяка една минута.

Това беше една от най-хубавите, ако не и най-хубавата вечер в живота им. И определено най-бляскавата. Където и да отидеха, с тях се държаха като с кралски особи. Разбира се, всичко това беше заради Джейсън.

След като сервитьорът взе поръчките им, Тейлър се улови, че мисли за отношението на Джейсън към нея тази вечер. Или по-скоро за пълната липса на такова. Той се държеше изключително любезно с приятелките ѝ: очарователно, приятелски. Всъщност съвършено добре. През цялата вечер се стараеше те да се забавляват. Говори надълго и нашироко и с Вал, и с Кейт и се опитваше да опознае и двете. В което нямаше проблем. Приятелките ѝ можеха да имат Джейсън Ендрюс — тя беше прекарала достатъчно време край него.

Не беше ли така?

Бяха си поръчали втори напитки, когато Тейлър забеляза, че около масата им се е събрала голяма тълпа. Когато един потен, пиян тип със замазана коса — някой си известен с това, че е известен петролен наследник, който излизал с Парис Хилтън (според всезнаещия шепот на Вал) — бутна Тейлър и за малко не разля напитката си върху нея, на Джейсън вече му писна.

— Да идем отзад — подкани той.

Тейлър се възползва от промяната на мястото и се отправя към бара, за да уреди сметката. Джейсън беше платил за всичко останало тази вечер и тя се чувстваше виновна да продължава да се възползва от щедростта му. Той можеше и да е богат, но тя също можеше да си позволи да плати няколко напитки.

Тейлър извади кредитната си карта от чантата и се опита да помахна на сервитьора, когато Джейсън спря до нея на бара.

— Какво смяташ да правиш с това? — посочи той развеселено кредитната ѝ карта.

— Нека поне платя напитките — настоя тя.

— Защо? За да можеш после да ги прибавиш към моята сметка при вас? — подразни я Джейсън.

Като си спомни колко неловък беше предишният им разговор по този въпрос, Тейлър се изчерви.

— Не се притеснявай — няма да го направя — каза му тя. — Съмнявам се, че мога да нарека това работа — тя посочи към бара и тълпата, която ги заобикаляше.

Джейсън се наведе.

— Така ли? Тогава как би го нарекла? — имитирайки я, той посочи към бара и тълпата.

Точно тогава някой бутна Тейлър и я блъсна към Джейсън. Той я задържа и сложи едната си ръка на бедрото ѝ, за да я защити от тълпата. Притисната към него, Тейлър го погледна и видя, че очите му са вперени в нейните.

Тази вечер в клуба имаше стотици хора.

Но изведнъж сякаш се оказаха само двамата.

Докато стояха заедно сред приглушената светлина на свещите, която огряваше бара, умът на Джейсън препускаше в милиони посоки.

Гледаше как Тейлър отстъпва назад и увеличава разстоянието помежду им. Изглеждаше малко развълнувана. Добре, помисли Джейсън. Време беше.

— Какво имаш предвид? — попита тя и се опита да продължи с нормален разговор. — Как биха нарекла кое точно?

Той посочи между тях.

— Мисля, че веднъж описа това като „тормоз“ от моя страна.

Тейлър се усмихна.

— Аз? Не звучи като нещо, което бих казала.

Джейсън можеше да се закълне, че долавя флиртуваща нотка в тона ѝ.

— Не, ясно си спомням разговора — каза той. — Бяхме в „Белажио“, на терасата...

Бузите на Тейлър се изчервиха издайнически и Джейсън разбра, че тя си спомня не само разговора, но и какво се беше случило или почти се беше случило веднага след това.

Точно в този момент тълпата отново се надигна. За да не се блъсне в Тейлър, той се хвана за бара и я обгради с ръце като в капан.

Усмихна ѝ се широко.

— Да, мисля, че точно дотук бяхме стигнали миналия път.

Тя се вторачи в него.

— Мисля, че трябва да се връщаме при приятелите ни.

— Вече прекарахме достатъчно време с тях тази вечер.

Тя вирна глава.

— Мислех, че ти е приятно да говориш с Вал и Кейт.

— Защото са твои приятелки — Джейсън замълча. — Всичко е заради теб, знаеш ли.

Видя в очите ѝ да проблясва нещо, но този път не беше гняв.

— Джейсън... — каза тя пресипнало.

Това го побъркваше. Забравил къде са и всичко наоколо, Джейсън се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Кажи го пак, Тейлър. Харесва ми начинът, по който казваш името ми.

Чу как тя бързо си пое дъх от думите му. Той отмести глава и устните им се оказаха само на сантиметри. Очите ѝ бяха тъмни и страстни. Тейлър обърна лице към неговото и бавно започна да се приближава...

— Джейсън.

Но този път човекът, който произнесе името му, не беше Тейлър. Беше Джеръми.

Джейсън видя приятеля си, застанал до него. Погледът му изразяваше всичко — „Мамка ти, ти се шегуваш“.

Джеръми беше смутен.

— Извинявай, приятел — трябва да те заведем отзад. Ако не си забелязал, тези хора полудяват — посочи той навалицата зад себе си. — Не мисля, че охранителите ще могат да ги държат настрани от теб задълго.

Джейсън погледна над главата на Джеръми и видя, че е прав. Тълпата — и мъже, и жени се блъскаха напред и се опитваха да минат покрай тримата охранители, които го бяха обградили да го пазят.

Джейсън кимна в съгласие. Обикновено беше много внимателен на обществени места, но в присъствието на Тейлър не можеше да мисли за това.

— Да тръгваме — каза той на Джеръми, докато оглеждаше тълпата. Погледна към Тейлър и сложи ръка на кръста ѝ. — Стой между мен и Джеръми — каза ѝ той.

Точно тогава момиче на около двацет и пет успя да премине покрай един от охранителите, скочи към Джейсън и избута Джеръми и Тейлър.

— О, Господи! Джейсън, обичам те! — извика тя обезумяло.

Един от охранителите сграбчи жената точно преди да стигне до Джейсън и я избута.

Джейсън се протегна към Тейлър.

— Добре ли си?

Но изглежда тя не го чу. Беше се втренчила в жената, която правеше сцени и обезумяло дереше охранителя, който я беше дръпнал

от Джейсън.

— Почакайте, моля ви! — викаше тя отчаяно. — Искам само да поговоря с него за минута! Просто искам да поговоря с него!

Тейлър беше като хипнотизирана. Джейсън я хвана за ръка.

— Тейлър, трябва да се махаме оттук.

Тя чу думите му, дойде на себе си и кимна.

— Извинявай, разбира се.

След това тихомълком последва Джейсън и Джеръми в отделното помещение отзад.

Джейсън не успя отново да говори с Тейлър.

Тя прекара останалата част от времето с приятелките си и той не искаше да се натрапва. Предполагаше, че е разстроена от инцидента с жената и искаше да я остави малко на мира. Хората около него, за съжаление, нямаха избор — трябваше да свикват с подобни неща.

Групата остана, докато клубът не затвори. На тръгване управителят на бара предупреди Джейсън, че отпред се е събрала тълпа папараци и им предложи да излязат през задния изход. Когато петимата тръгнаха към лимузината, която ги чакаше в пряката, Джейсън чу момичетата развълнувано да коментират вечерта.

Той наблюдаваше как Тейлър се отдели от приятелките си и тръгна напред. Джеръми вървеше начело и тя изравни крачка с него. След като повървяха малко, тя спря и протегна ръка.

— Джейсън, почакай.

Погледите им се срещнаха.

— Благодаря ти за тази вечер.

Джейсън кимна с усмивка.

— За нищо.

Двамата стояха така и за първи път Джейсън забеляза, че тя не разваля мига със саркастичен коментар.

Не, вместо това мигът бе развален от Валери, която им извика:

— Ей! Тежки гемии!

Джейсън и Тейлър видяха Вал да виси от покрива на лимузината.

— Имате ли нещо против да ускорите крачка? — попита тя, очевидно подпийнала. — Може да продължите тайния си разговор у Тейлър — всички отиваме там за „афър ауърс“.

Джейсън погледна към Тейлър, любопитен да види реакцията ѝ от този развой на нещата.

Тя вдигна рамене и се усмихна.

— Да тръгваме!

В апартамента на Тейлър последва много смях и пиене. Кейт шеговито заяви, че когато се върне в Чикаго, ще разкрие всичко пред „Ас уйкли“ и ще представи вечерта като „голяма веселба“. „Патърдия“, подкрепи я Джеръми. Тейлър се чудеше дали те двамата не флиртуват.

Междувременно Валери се беше проснала на дивана. Добре пийнала, тя си спомни нещо, което изглежда нямаше особен смисъл.

— Тейлър, одеve не каза ли нещо от сорта, че си излизала с някого? — тя размахваше чашата си и мартинито с манго рисковано се приближаваше към нея.

Ефектът беше като от внезапно спряла плоча.

Някак си през цялата вечер Тейлър напълно беше забравила за Скот Кейси.

Малко по-трезвата Кейт видя замръзналото изражение на Тейлър и бързо се намеси.

— О, на кого му пука за това след всичко, което преживяхме тази вечер? Тейлър, може утре да ни разкажеш.

Но тогава от ъгъла на стаята се чу глас.

— Всъщност аз бих искал да чуя повече за голямата среща на Тейлър.

Всички се обърнаха и погледнаха Джейсън, който седеше на креслото в ъгъла.

— Все пак — каза той, без да откъсва очи от Тейлър, — Скот Кейси не кани на срещи всеки ден.

Новината дойде в повече на Валери.

— Скот Кейси? — ахна тя, стисна ръката на Тейлър и почти спря кръвообращението ѝ. Дори невъзмутимата Кейт, която седеше до нея, изглеждаше шокирана от този неочакван обрат.

Тейлър се опита да остане равнодушна.

— Беше само една среща. Мислех да ви разкажа на сутринта.

Това отключи масовата истерия.

Вал изпищя и скочи от дивана. Мартинито с манго се разлетя навсякъде. Кейт веднага обстреля Тейлър с въпроси. Кой? Какво? Кога?

— О, боже мой, о, боже мой, о, боже мой — крещеше Вал. Кейт продължи да стреля с пълна скорост. Как? Кога? И после какво?

Докато се опитваше да отклони въпросите им, Тейлър хвърли поглед на Джейсън с крайчеца на окото си. Меко казано, изглеждаше бесен. С всеки нов въпрос той все по-здраво стискаше чашата.

Изведнъж Тейлър се изнерви. Първо на първо, той беше повдигнал въпроса за срещата ѝ със Скот Кейси, не тя. Второ, (и според Тейлър много по-важно) *не беше направила нищо лошо*. Всъщност съвсем наскоро Джейсън изтъкваше срещата си с Наоми пред нея. Не знаеше каква игра точно играеше Джейсън, но едно знаеше със сигурност: и *двамата* можеха да я играят.

Тейлър отметна косата си и с радост започна да отговаря на всички въпроси, които приятелките ѝ задаваха.

Първо покриха основното, включително и как Скот е готвил за нея.

— О... колко сладко — въздъхна Валери романтично.

Джеръми се извини и отиде да пуши в двора навън. Джейсън седеше притихнал в ъгъла, слушаше и за няколко минути момичетата забравиха, че е там.

— И какво означава това? — попита Кейт, като премина към по-съществените въпроси. — Ще се видите ли пак?

Тейлър замълча.

— Да. Тази събота.

Джейсън погледна косо.

— Това не ми го каза.

Тейлър вдигна рамене.

— Ти не попита.

Валери се обърна към Джейсън и подпийнало се подпря на дръжката на дивана.

— Виждаш ли, *жените* знаят да задават правилните въпроси — обясни тя.

— Разбирам — каза Джейсън. — Моля продължете. Искам да знам какво още съм пропуснал за тази среща.

Кейт не беше много сигурна.

— Може би трябва да довършим разговора по-късно.

Джейсън махна с ръка и я окуражи.

— Не, наистина — продължавайте. Правете се, че ме няма. Какво бихте попитали по принцип след това? Какви обувки е носел? Какъв е бил дресингът на салатата? — присмивайки се, той отпи голяма глътка от напитката си, надменно, мъжкарски.

Кейт делово вдигна рамене.

— Всъщност бих попитала дали е бил добър в леглото.

Джейсън се задави. Той скочи и посочи с пръст към Тейлър.

— Е, определено се надявам да не знаеш този отговор!

Тя се втренчи в него.

— Защо? На колко от първите си срещи си правил секс?

Джейсън седна и млъкна.

— Точно така — дръзко му отговори Тейлър. — Така че не се прави на толкова ужасен. Вие, мъжете, задавате същите въпроси.

Тук Джейсън се изсмя.

— Не, по принцип мъжете започват с въпроса дали има големи... — той замълча, съобразявайки се с публиката — ... дали е надарена — перифразира той учтиво.

Кейт вдигна рамене, щастлива да продължи играта.

— Добре. Скот Кейси надарен ли е?

Джейсън ахна и отново посочи към Тейлър.

— Дума да не съм чул.

Тейлър внимателно го огледа. Това беше интересно развитие. Ако наистина имаше някаква игра между нея и Джейсън — но, разбира се, такава нямаше — тогава трябваше да каже, че отборът на Донован току-що беше отбелязал още една точка.

Тя стана от дивана и започна да събира празните чаши.

— Проблем ли има, Джейсън? — попита тя небрежно. — Мисля, че каза, че не ревнуваш от Скот Кейси.

В отговор Джейсън грабна няколко чаши и я последва в кухнята.

— Това не е ревност — каза той. — Просто се опитвам да минем по-бързо през женския разговор, за да може да продължим с боя с възглавници или каквото друго сте планирали за тази вечер.

Минаха покрай Джеръми, който влизаше отвън, след като беше изпушил цигарата си:

— Защото не трябва да говорим за срещата ми, ако това те притеснява — Тейлър започна да трупа чашите в миялната машина.

Джейсън се изсмя.

— Давайте, говорете колкото искате. Изобщо не ми пука.

Тя го погледна и се опита да прецени дали казва истината.

Джейсън я погледна искрено.

— Наистина, продължавай. Мисля, че се канеше да ни кажеш дали си спала със Скот Кейси.

Тейлър тръгна да отговаря, когато с крайчеца на окото си видя... Кейт, Вал и Джеръми.

Тримата се бяха подредили и с широко отворени очи ги зяпаха от дивана. Хипнотизирана от сцената Вал беше намерила някакви бонбони „М&М“ от масичката и разсеяно ги дъвчеше, сякаш гледа филм.

Тейлър прочисти гърлото си. Ъхм...

Кейт и Джеръми мигнаха, осъзнавайки, че са ги хванали.

— О, леле, вижте кое време е — бързо каза Джеръми. — Знаеш ли, Джейсън, наистина мисля, че трябва да си тръгваме.

Кейт сграбчи Валери за китката.

— Хайде, Вал. Време е да лягаме — за утре имаме сериозна програма.

Тя дръпна приятелката си от дивана и я поведе през коридора. Валери влачеше крака през цялото време.

— Но, Кетрин, това е по-добро и от „Анатомията на Грей“ — прошепна тя.

И така партито свърши.

Тейлър изпрати мъжете до вратата, където Джеръми протегна ръка за довиждане.

— Тейлър, за мен беше удоволствие, както винаги.

Той намигна и си тръгна.

Остави ги сами.

Джейсън се облегна на вратата със скръстени ръце. Не каза нищо, но Тейлър знаеше какво чака.

— Не че е твоя работа — каза тя, — но отговорът на въпроса ти... е „не“ — тя се подготви за неговия самодоволен отговор.

Реакцията на Джейсън я изненада. Цялото му изражение се промени. Омекна.

— Лека нощ, Тейлър — каза той нежно и леко я целуна по бузата.

От целувката и мекия тон на гласа му стомахът ѝ се сви. След миг той си тръгна.

Тейлър затвори вратата след него и се облегна за опора. После тръгна по коридора към стаята си, където Вал и Кейт седяха на леглото и чакаха — точно както тя си мислеше. Кейт посочи към нея.

— Говори.

Тейлър се тръшна до тях на леглото и въздъхна.

— Вече дори не знам откъде да започна.

— Добре, тогава аз ще започна — каза Вал. Изглежда беше изтрезняла малко, докато чакаха приятелката си. — Ще започна с очевидното: той е Джейсън Ендрюс. — Тя строго погледна Тейлър, за да се увери, че говорят за един и същ човек. — Той е *Джейсън Ендрюс*.

— Знам, Вал.

— Така ли? — попита тя скептично. — Защото от това, което видях, не съм сигурна.

— Повярвай ми, знам кой е.

— Добре, тогава да продължим с факта, че е великолепен, интелигентен, остроумен и — не искам да го казвам — е неприлично богат.

Тук Тейлър я прекъсна.

— Знаеш, че това не ме интересува.

— Това не означава, че не може да го впишем в графата на плюсовете.

— Вече знам всичко това — каза ѝ Тейлър. — Всяка една жена го знае.

— Но той не гледа всяка жена по начина, по който гледа теб — усмихна се Валери. — Той е луд по теб, Тейлър.

Тя се замисли.

— Знаеш ли, Вал, за миг и аз си го помислих, но грешиш.

Вал протегна ръце ядосана.

— И откъде знаеш?

Тейлър се изкуши да им каже за партито на Джейсън и за срещата ѝ с Наоми Крос. Но тя знаеше, че Наоми Крос е само малка

част от много по-голям проблем.

— Той е Джейсън Ендрюс — каза тя. — Мога да изредя стотици жени, много известни при това, които ще ти кажат, че и тях ги е гледал по начина, по който си мислиш, че ме гледа — тя улови скептичния поглед на Вал. — Той е актьор. Много добър актьор — Тейлър вдигна пръст предупредително. — Никога не му казвайте, че съм го казала.

Като видя, че не може да убеди Вал, тя продължи.

— Помисли кой е. Той е човекът, който по националната телевизия каза, че мъжете трябва да се държат с жените като с филмови сценарии: да ги захвърлят, ако не задържат интереса им.

Валери решително поклати глава.

— Но това беше, преди да срещне теб — тя се обърна към Кейт, която досега необичайно мълчеше. — Помогни ми. Влей й малко разум — умоляваше Вал.

Кейт мълчеше. Когато най-сетне проговори, подбираше думите си внимателно.

— Не знам. Не съм сигурна какво да мисля.

— О, не, не и ти — каза Вал отчаяно. — Какво пропускам тук? — тя гледаше ту Кейт, ту Тейлър.

Тейлър видя колебанието на Кейт.

— Давай, можеш да го кажеш.

— Ами просто... — започна Кейт предпазливо, знаейки, че ще навлезе в много рискована територия. — Ами и преди си минавала по този път, Тейлър.

Валери изсумтя презрително.

— Джейсън Ендрюс няма нищо общо с Дейниъл.

— Права си, положението е по-тежко — каза сухо Тейлър. — Той е легендата, която мъже като Дейниъл само се стремят да бъдат. Сигурно сте видели в бара — онази жена откачи само защото се опита да говори с Джейсън.

— Всички ние бяхме толкова влюбени в Дейниъл в университета — каза Кейт на Валери. — И всички знаехме за репутацията му. Но начинът, по който се държеше с Тейлър... мислех, че се е променил.

Тя извинително поклати глава към Тейлър.

— Сгреших ли, а?

— Всички сгрешихме — каза Тейлър. — И най-вече аз. Трябваше да се доверя на инстинктите си.

— Мисля, че и сега трябва да направиш същото — Кейт успокоително стисна ръката на Тейлър. — Колкото и да харесвам Джейсън, колкото и да мисля, че ще е една сбъдната мечта да бъдеш с такава звезда, този път не мога да бъда човекът, който ще ти дава съвети. Повече няма да чуеш от мен глупости за това как любовта променя хората. Може да ги запазят за приказките и филмите.

Вал беше съкрушена от чутото.

— Мисля, че това е най-депресиращият разговор, който някога съм слушала. Кажи й, че греши, Тейлър. Ти си живо доказателство за това, че тези неща се случват. Кажи й, че все още вярваш.

Тейлър се взря в изпълнените с надежда очи на Валери. Приятелката й, непоправима романтичка, идеализираше знаменитостите, защото според нея те сбъдваха мечтите си и водеха бляскав живот. Бяха красиви хора, които преживяваха приключения и любовни истории, бяха хора, които се влюбваха до уши в други красиви хора и живееха доволни и честити до края на дните си.

И според Валери, ако това можеше да се случи на нея — Тейлър Донован, от южната част на Чикаго, която не познаваше никого, когато дойде в Холивуд — тогава вероятно, само вероятно, това можеше да се случи на всеки.

Но имаше един малък проблем.

Тейлър не вярваше.

Тя вярваше в логиката, в доказателствата. Не вярваше във фантазии и приказки. Беше разбрала, доста добре при това, след като завари Дейниъл, секретарката и голия му тресящ се задник, че животът не е романтична комедия.

И отговори на Валери:

— Това, което мисля, Вал, е, че най-голямата грешка на една жена е да допусне, че тя е различната. Веднъж направих тази грешка и няма да я повторя.

Тейлър нямаше какво друго да каже по въпроса за Джейсън Ендрюс.

Разговорът приключи.

Следващата седмица измина без особени събития. С обичайната работа Тейлър не усети как дойде още една петъчна сутрин. Беше заседнала в много гадно задръстване и най-вероятно щеше да закъснее.

По делото изминалите четири дни бяха минали гладко. Ищците вече изчерпваха своите показания и представяха последните си свидетели в подкрепа на исканията си за емоционални щети. От скептичните погледи, изписани по лицата на съдебните заседатели, Тейлър подозираше, че за тях, както и за нея, беше проблем да дадат на някого 30 милиона долара за предполагаем сексуален тормоз, който беше толкова сексуален, колкото и филм на Хилъри Дъф. Днес, и най-вече в Лос Анджелис, съдебните заседатели искаха да виждат процеси като тези по телевизията. Искаха драма. Скандал. В ерата на канала „НВО“ те очакваха сапунка за 30 милиона.

Тейлър отново се замисли колко много иска да спечели това дело. *Имаше нужда* да спечели това дело, защото напоследък работата беше единственото нещо в живота ѝ, което все още имаше смисъл.

Беше се надявала, че посещението на Вал и Кейт ще ѝ даде така необходимата яснота. Но остана още по-объркана.

След разговора им в петък вечерта те мълчаливо се съгласиха да прекарат остатъка от уикенда без стрес и отбягваха темата за Джейсън. В събота сутринта се събудиха и се отдадоха на калифорнийски живот: пазаруване в „Родео Драйв“, абсурдно скъп обяд в „Айви“, следобед на плажа и вечеря в старомодно бистро на открито в Санта Моника. Макар вечерта да не беше толкова бляскава, колкото предишната, момичетата си починаха, поговориха си и оставиха зад себе си всички грижи, свързани с мъже.

В неделя на обяд след късна закуска в хотел „Вайсрой“, Тейлър беше оставила Кейт и Вал на летището, ужасена колко бързо е отлетял уикендът. Едва на сбогуване Вал се осмели да повдигне темата за любовния ѝ живот.

— Е, обади ни се следващата седмица и ни кажи как е минала съботата — прегърна тя силно Тейлър. — Нямам търпение да чуя всичко за втората ти среща със Скот Кейси.

Тейлър се усмихна колебливо.

— Няма проблем, Вал, аз ще го кажа, ако ти не го направиш... Знам, че си мислиш, че допускам грешка.

Вал поклати глава.

— Не мисля, че допускаш грешка. Мисля като Кейт — трябва да следваш инстинктите си. Просто се надявам да се вслушаш в тях, каквото и да ти казват.

Последните думи на Вал останаха в съзнанието на Тейлър доста след като двете ѝ приятелки помахаха за довиждане и се качиха на самолета за Чикаго. Думите не излязоха от главата ѝ и по-късно вечерта, когато с Дерек работиха до късно, и през цялата седмица по време на делото, докато разпитваше свидетелите на ищците.

Те отекваха в главата ѝ и тази сутрин, докато чакаше в проклетото задръстване.

Тейлър нетърпеливо барабанеше с пръсти по волана. Погледна пак часовника си и с всяка минута тревогата ѝ нарастваше. Никога досега не беше закъснявала за съда. Но късмет — тази сутрин пътят беше отбит през булевард „Уилшър“, който я извеждаше на магистралата, откъдето нямаше представа накъде отива.

Надникна през прозореца, търсейки някакъв знак или име на улица, което ѝ звучи познато. Тъпата кола можеше да има поне навигационна система...

Изведнъж колите тръгнаха. Това беше още по-голям проблем за Тейлър, която нямаше представа накъде да се движи. Даде си сметка, че моментът не е подходящ да се прави на горда — извади мобилния си и се обади на Дерек да я напъти. Той вече беше в съда, доволен да чуе, че да, разбира се, че тя идваше, и не, не беше отишла на езерото Комо в Италия да скача във водата от яхтата на Джордж Клуни.

Тейлър записа указанията на Дерек върху някакъв стикер, който намери в жабката, а след това набързо преговориха стратегията за деня: не пропускаше възможност да възложи задачи.

— Провери дали веществените доказателства са подредени последователно — каза му тя, докато внимателно балансираше

едновременно с телефона, химикала и волана. — Не искам да даваме на свидетелите никакво време да мислят между въпросите.

— Наистина ли смяташ, че Франк ще продължи да ги призовава? — попита Дерек от другата страна на линията. — Всички се справят толкова ужасно.

Тейлър забеляза изхода, към който трябваше да свие. Слава богу. Насочи се към разклонението все още с телефона в ръка.

— Ние може да го виждаме — отговори тя на Дерек, — но изглежда Франк си живее в луд...

Изведнъж някаква друга кола изскочи като от нищото в нейното платно и също се опита да свие към разклонението. Нямаше никакво време за реакция. Опита се да направи място като рязко нави волана надясно и сви в следващото платно, когато... усети удар от сблъсък с друга кола.

Всичко се случи светкавично: колелата на „Пи Ти Крузър“-а поднесоха, главата на Тейлър се удари в страничния прозорец и всичко се завъртя...

Колата спря в ров отстрани на пътя и въздушната възглавница се отвори.

Е, тъпият „Пи Ти Крузър“ имаше поне това.

Тейлър простена и измъкна главата си от надутата възглавница. Предпазливо докосна главата си там, където се беше ударила в прозореца. Макар да я болеше, не усети нищо топло, лепкаво или мокро. Прие това за положителен знак. След това наум запрехвърля следния списък: пръсти на ръце — движат се, пръсти на крака — движат се, зъби — изглежда всички са непокътнати.

Само след няколко секунди Тейлър чу лудо тропане отляво. Замаяна, тя се обърна по посока на шума и видя до шофьорския прозорец мъж на средна възраст със светлосин костюм и вратовръзка с Мики Маус. Мъжът рязко отвори вратата на колата.

Първата й мисъл беше, че тя, Тейлър Донован, щеше да бъде спасена от мъж със син спортен костюм и вратовръзка с Мики Маус.

Втората й мисъл бе, че тя, Тейлър Донован, не трябваше да бъде спасявана от никого.

Третата ѝ мисъл бе, че тя странно мисли за себе си в трето лице, а това не беше добър знак.

Човекът Мики Маус пхна глава в колата.

— Госпожице! Добре ли сте?

Тейлър се усмихна убедително. Не се притеснявайте. Все пак тя е Тейлър Донован. Убедена, че с обичайния си хумор и остроумие може да покаже колко спокоен и уверен човек е, тя извади мобилния си.

— Може ли толкова банално да постъпвам? — попита тя шеговито.

И това беше последното нещо, което Тейлър Донован каза, преди да изгуби съзнание.

— Казвам ви, добре съм. Няма нищо, за което да се притеснявате. Чувствам се страхотно.

Лекарят надраска нещо в записките си, без да обръща внимание на уверенията на Тейлър. Тя седеше на края на леглото и си мислеше, че спешното отделение на Лос Анджелис със сигурност има по-важни неща, за които да се притеснява, от цицината на главата ѝ.

Тейлър вече се беше обадила в съда и за щастие съдията се оказа много разбран. Беше се съгласил да разпусне делото до понеделник и ѝ беше казал да се грижи за себе си през уикенда. Сега само да можеше да се измъкне от тази проклета болница...

Лекарят най-сетне приключи с писането и затвори папката си.

— Имате мозъчно сътресение, госпожице. Това означава, че не мога да ви пусна в рамките на следващите двацет и четири часа без придружител.

— Не, но вижте, аз съм добре — настояваше Тейлър. — Вижте? — тя размърда пръстите на краката и ръцете си, за да убеди лекаря. За съжаление беше с костюм и високи токчета и демонстрацията с пръстите на краката не бе особено впечатляваща.

— Съжалявам, но това е политика на болницата. Вината е във вас, адвокатите, че ни правите толкова предпазливи — усмихна се той на шегата си.

Тейлър простена. Не заради неубедителната нападка срещу професията ѝ, нито защото главата ѝ болеше повече, отколкото когато

беше седемгодишна и брат ѝ Патрик я изпусна да падне на паважа, докато играеха на бутаница с братята О'Мали, а защото наистина, наистина мразеше болниците — вероятно повече и от самолетите. Миришеха странно.

Лекарят я погледна съчувствено.

— Няма ли някой, на когото да се обадите да ви вземе?

Тейлър обмисляше доколко е етично да моли една секретарка да пази един пострадал мозък в петък вечер. Точно тогава мобилният ѝ звънна.

— Съжалявам — извини се тя на лекаря. — Забравих да го изключа.

Тейлър скочи от кушетката и измъкна телефона от чантата. Видя, че Скот ѝ се обажда, и вдигна изненадана.

— Ало?

— Здравей, красавице! — прозвуча весело гласът на Скот. — Обаждам се да видя по кое време да те взема утре.

Мамка му — съвсем беше забравила за срещата им. Пак.

— Ъм... Скот, здравей... има малък проблем. — Тейлър отиде в ъгъла на стаята и сниши глас, защото не искаше лекарят да чуе разговора им. — Претърпях нещо като катастрофа — прошепна тя. — Нищо сериозно, но мисля, че имам сътресение или нещо подобно. Казват, че няма да ме пуснат днес, освен ако някой не дойде да ме вземе. Политика на болницата.

Тейлър спря, чудейки се дали да продължи. Реши да направи усилие, водена от ужасните мисли за пренощуване в болницата.

— Едва ли би искал да променим срещата си за тази вечер, а? — попита тя Скот и леко се изсмя, за да прикрие, колко глупаво се чувства. — Просто трябва да внимаваш да не повърна, след като съм вечеряла. Макар че в Лос Анджелис това е по-скоро знак за социален натиск, нали?

Вместо реципрочен (или поне учтив) смях от другата страна на линията последва дълго мълчание.

Добре, тази не беше от най-успешните ѝ шеги, помисли си Тейлър. Все пак имаше сътресение.

Най-сетне Скот отговори — звучеше още по-неловко от нея.

— Мамка му, Тейлър, знаеш ли... по принцип с радост щях да ти помогна, но виж, точно сега сме по средата на снимките и не мога да

си тръгна от снимачната площадка. Освен това не знам доколко часа режисьорът ще иска да продължим довечера. Нали разбираш, красавице?

Тейлър кимна. Какво очакваше? Бяха имали само *една* среща.

— Разбира се, няма проблем — каза тя безгрижно, като се надяваше да прикрие крайната си неубедителност. — Ще ти звънна по-късно, когато се уредят нещата — тя набързо каза „довиждане“ и затвори.

Тейлър се обърна и видя, че лекарят я наблюдава. Очевидно беше чул всяка една думичка.

— Тук не е като в затвора — каза той с мила усмивка. — Можете да се обадите повече от веднъж. Знам, че сте отскоро в града, но трябва да познавате още някой.

Разбира се, точно тогава Тейлър се сети за още „някой“ в Лос Анджелис, когото познава.

О, да бе, сякаш това беше вариант.

Вероятно във въображаемия свят на Валери, Тейлър трябваше да се обади на Джейсън Ендрюс, (вероятно) най-сексапилния мъж на света, и той щеше да препусне към болницата като рицар в блестяща броня и да я отнесе във великолепия си замък далече, далече.

Но това беше реалният свят. И Тейлър знаеше, че в момента Джейсън е на снимки. Нямахше да моли друг мъж за помощ само за да се случи отново същото. Особено този мъж.

Тейлър седна на леглото и решително поклати глава.

— Не, не мога да се сетя на кого друг да се обадя — каза тя на лекаря. — Поне не на някой, който точно сега е свободен.

— Нито даже на колега от работата? — настоятелно попита лекарят. — Наистина не искам да ви задържам тук за през нощта.

Тейлър вдигна рамене.

— Предполагам, че нямам избор, нали?

Лекарят кимна с неохота. Той въздъхна и понечи да каже нещо, когато...

— Тя ще остане при мен.

Гласът дойде откъм вратата. Тейлър се обърна и... видя Джейсън.

Без да обръща внимание на изненаданото изражение на лекаря, той влезе в кабинета.

— Ще останеш при мен, Тейлър — каза той категорично.

Тя го гледаше смаяна.

— Какво правиш тук?

Джейсън ѝ се усмихна.

— Чух, че си тук — каза той малко смутен.

Когато очите им се срещнаха, Тейлър — която заради гордостта си никога не позволяваше хората да я виждат притеснена — изведнъж усети, че няма никаква представа какво да каже.

Джейсън изчака някаква реакция от нейна страна, но тъй като тя не каза нищо, той се обърна притеснен към лекаря.

— Казаха ми, че е добре. Прекалено е тиха.

Докторът вдигна рамене.

— Госпожица Донован изглеждаше абсолютно добре, докато не се появихте вие, господин Ендрюс.

— О! Да, ами обикновено така става с нас — Джейсън потри ръце. — Е, какво трябва да направя, за да я измъкна оттук?

— Може да си тръгнете веднага, но трябва да я наблюдавате внимателно през следващите двайсет й четири часа — каза лекарят. — Най-важно е, когато спи, да я будите на всеки четири часа и да ѝ задавате по няколко въпроса, за да се уверите, че е в съзнание.

Лекарят погледна изпод вежди.

— Що се отнася до вас, Тейлър, искам да ми обещаете да не се натоварвате през следващите няколко дни. Ако ме послушате, ще се оправите и може да се върнете на работа в понеделник.

Тейлър не можеше да откъсне поглед от Джейсън.

— Откъде разбра?

— Откъде разбрах какво?

— Че съм в болницата.

— Обадох се в офиса. Линда ми каза, че си тук.

Лекарят ги прекъсна:

— Значи, както казах, господин Ендрюс, ще трябва да ѝ зададете няколко бързи въпроса, когато я събудите. Нещо от сорта на — той се обърна, за да покаже. — „Спомняте ли си името ми?“

Тейлър погледна доктора. Разбира се, че си спомняше името му, тя беше добре. Не си ли спомняше как си мърдаше пръстите на ръцете и краката?

— Доктор Сингър — каза му тя.

— Какво закусвахте тази сутрин?

— Не закусвам. Почакайте — голямо нискомаслено лате с две пакетчета подсладител „Спленда“ брой ли се?

Лекарят я погледна. Не, всъщност не се броеше.

— Как е моминското име на майка ви? — попита той.

— Дженингс.

Отегчена от разпита — това бяха наистина елементарни неща — Тейлър отново насочи вниманието си към Джейсън.

— И за какво ме търсеше?

Джейсън помисли, преди да отговори:

— Имах въпрос за сцената в съда, която снимахме.

— Бил си на снимки? И просто... си си тръгнал? За да дойдеш тук? Заради мен?

Джейсън се обърна и тихо попита лекаря.

— Сигурен ли сте, че е добре? Защото минаха вече три минути и тя още не ме е обидила.

За първи път Тейлър не беше в настроение да се заяжда. Тя сложи ръката си върху тази на Джейсън.

— Сериозно, Джейсън. Напуснал си снимките по средата, за да дойдеш тук?

Джейсън я погледна. Изведнъж и той стана сериозен.

— Казаха, че си в болница, Тейлър. Естествено, че си тръгнах.

От обикновения начин, по който го каза, и от начина, по който я погледна точно тогава, Тейлър изведнъж се почувства така, сякаш отново е в „Пи Ти Крузър“-а и започва да се върти.

Джейсън Ендрюс.

Нейният рицар в блестяща броня.

Е, ако вярваше в подобни неща...

Тя погледна към пода, за да не я види Джейсън как се усмихва. Миг по-късно усети ръката му на брадичката си и той изправи главата ѝ. Очите му тревожно потърсиха нейните.

— Сигурна ли си, че си добре, Тейлър? Кажи нещо... нормално — той нежно прибра кичур от косата ѝ зад ухото, като внимаваше да не докосне цицината на главата ѝ.

Тейлър се взря в изумителните му сини очи. Той наистина беше най-прекрасният мъж, когото бе срещала.

С голямо усилие тя се измъкна от дълбините на най-сексапилните очи и някак си даже успя да се усмихне. Знаеше, че поне трябва да му благодари за това, че е дошъл.

Но тогава забеляза нещо, което беше пропуснала по-рано. Вгледа се в Джейсън по-отблизо.

— Чакай малко — ти с грим ли си?

О, да, ето я — малка следа от пудра на лицето му. А това петно на долния клепач от очна линия ли е?

Не можеше да пропусне такава възможности закачливо вдигна вежди.

— Джейсън, това е просто болница. Нямаше нужда да се докарваш така.

Джейсън се усмихна и се обърна към лекаря, най-сетне доволен.

— Окей. Наред е.

По настояване на Джейсън, който беше на едно мнение с лекаря, че голямо нискомаслено лате не представлява нормална закуска, двамата с Тейлър решиха да обядват, след като си тръгнаха от болницата. Предвид преживяното Тейлър реши, че е честно тя да избере ресторанта. Когато беше малка, всеки път, когато с някое от децата в семейството се случеше някаква неприятност (което с три момчета и Тейлър беше доста често), баща ѝ черпеше цялото семейство в „Макдоналдс“ с чийзбургери, картопки и шоколадови шейкове. Стана ѝ тъжно и каза на Джейсън, че иска да спазва традицията.

Той веднага ѝ отговори, че „Астън Мартин“-а не може да спре на гишетото за коли в „Макдоналдс“.

Но в крайна сметка спря.

Оттам се отправиха към апартамента на Тейлър, за да може да си събере неща за пренощуване. Докато хапваха чийзбургерите в кухнята, Тейлър се престори, че припада на масата.

Леле-мале, тази уловка причини истинска паника и хаос.

Смеейки се, тя се извини на Джейсън за шегата. Наложил се дълго да стои до колата му — той отказваше да отвори и да говори с нея, докато тя не се закле, че повече няма да прави така.

Но малко по-късно, когато притокът на адреналин от катастрофата премина, Тейлър наистина започна да усеща последиците от сътресението. Вече се прозяваше, когато спряха пред дома на Джейсън. Когато металните порти се разтвориха величествено пред тях, тя загледа с изумление къщата, която щеше да бъде нейн дом през следващите двама и четири часа. Изведнъж усети, че идва едно от „прозренията“ ѝ, затова бързо и шеговито попита къде се намират слугите. Когато Джейсън отговори, че ги е пуснал в почивка през уикенда, Тейлър осъзна, че няма представа дали е саркастичен, или говори сериозно. Но това, което разбра бе, че тя и Джейсън щяха да бъдат съвсем сами.

Слава богу, че вчера си беше направила кола маска на бикини зоната.

Само в случай, че реши да поплува в басейна, разбира се.

Тейлър последва Джейсън по внушителното стълбище, което водеше към спалните на горния етаж. На половината на пътя тя спря да си почине. Лекарят я беше предупредил, че може да изпита сънливост, объркване, да има неясни мисли и даже евентуални промени в личността. Беше казал също, че симптомите може да са и още по-крайни, предвид факта, че е спала толкова малко преди катастрофата.

— Какво, в наши дни не спят ли всички по четири часа? — невинно беше попитала тя. Лекарят отново я беше погледнал странно. Не, всъщност не всички.

Вече на няколко стъпала пред нея Джейсън погледна назад и видя, че Тейлър е спряла.

— Защо тук има толкова много стълби? — измърмори тя и се облегна на стената. Изведнъж се почувства *толкова* уморена. Поне нямаше никакви неясни мисли.

С два подскока Джейсън беше до нея.

— Погледни ме — той я хвана здраво за брадичката и напрегнато се вторачи в очите ѝ.

— Какво правиш? — тя се опита да го удари по ръката.

Джейсън се вгледа първо в дясното ѝ око, после в лявото.

— Проверявам дали зениците ти са еднакви — отдръпна се той. — Как се чувстваш?

— Уморена. Не може ли просто да ме заведеш до леглото?

По дяволите. Дори и през неясните мисли Тейлър знаеше как прозвуча *това*.

Джейсън никога не пропускаше възможност да се пошегува и се усмихна широко.

— Е, госпожице Донован... само трябваше да ме помолите.

Тейлър завъртя очи. Това си го беше заслужила.

Глупафо сътресение.

Джейсън отвори вратата на апартамента за гости, като внимаваше Тейлър да не се спъне на влизане. Беше се опитал да ѝ помогне по стълбите, но след няколко раздразнителни: „Разбрах, разбрах“, той реши, че е най-добре да я остави сама. Не че не намираще всичко за адски забавно — като я виждаше да се държи толкова нетипично.

Джейсън обиколи стаята, за да провери дали всичко е подредено както трябва за пристигането ѝ. Беше обзавел апартамента за гости така, че да създава усещането за луксозен хотел. Пищна кремава коприна украсяваше голямото легло с балдахин. В съседния хол се мъдреше шезлонг пред камината, в която бе запален огън. Осъзнаваше, че камината е малко ненужна и крещяща, но така беше с много неща в Бевърли Хилс.

На Тейлър ѝ трябваше само един поглед към хола.

— Ооо... огън — каза тя с широко отворени очи.

Джейсън занесе куфара ѝ в спалнята, като я наглеждаше да не се метне с главата напред в камината. За щастие тя безопасно се настани на стола и се облегна на възглавниците.

— О, извинете? Господин Ендрюс?

Колкото и да беше уморена, успя да се пошегува.

— В колко часа оправят леглата и носят комплименти преди лягане в това заведение?

— Когато пожелаете. Имате ли някакви специални изисквания за тази услуга?

Тейлър се сви на кълбо и пхна стъпалата си под кашмиреното одеяло, което беше оставено върху стола.

— Да — каза тя свенливо.

Джейсън коленичи пред шезлонга, така че очите им да са на едно ниво.

— И какви са те? — попита той пресипнало.

С глава на възглавницата, сгушена удобно, Тейлър му се усмихна.

— Топли бисквити. За предпочитане с шоколадови парченца — след това затвори очи и спокойно заспа.

Джейсън въздъхна. Надяваше се да каже нещо друго... о, добре.

Той придърпа одеялото и зави раменете ѝ. Тръгна да излиза, когато...

— Джейсън?

Той се обърна и видя, че Тейлър едва отваря очи. Зачуди се дали говори насън...

— Знаеш ли... ако обичаш топли бисквити, можеш да ми правиш компания по-късно — намигна му тя.

След това заспа дълбоко.

Джейсън крачеше из спалнята си.

Добре.

Значи.

Положението беше интересно.

Тази вечер тя не беше себе си, каза си той. Не знаеше какво говори.

Лекарят ги беше предупредил за неясни мисли, объркване и вероятни промени в личността. Всичко това беше част от сътресението.

А така ли беше... — хитро разсъждаваше Джейсън.

Добре, добре. Може и да беше много неща, но не беше от онези, които биха съблазнили безпомощна жена.

Е, поне *напоследък* не беше такъв. Всъщност, само допреди месец нямаше особено много „скрупули“, както някои хора биха ги нарекли. А безскрупулният Джейсън щеше да знае какво да направи в тази ситуация.

Продължи да крачи пред леглото си и прехвърли в съзнанието си няколко факта, които бяха изключително уместни.

Факт първи: Тейлър Донован не можеше да се нарече „безпомощна“ жена. Всъщност сигурно щеше да го приеме за обида към феминистките ѝ схващания.

Факт втори: Броеше ли се за съблазняване, ако жената инициираше нещата?

Факт трети: ...

Джейсън не можа да се сети. Чакай — трябваше да има трети. Винаги имаше три.

Но дълбоко в себе си Джейсън знаеше, че ако позволи нещо да се случи между тях тази нощ, това нямаше да е правилно. Искаше тя да остане с него, защото през деня беше изпитал чувства, които не бе

изпитвал към никоя жена — първо притеснението, когато чу, че е катастрофирала, и после огромното облекчение, което изпита, когато се втурна в спешното отделение и видя, че тя е добре.

Не беше поканил Тейлър да остане у тях, за да се възползва от непредвидените обстоятелства. Макар да бяха наистина благоприятни.

Джейсън седна на леглото с примирена въздишка.

Шибани скрупули.

Някъде в далечината звънна телефон.

Тейлър се пробуди. Осъзна, че звънът е съвсем наблизо. Проклетият ѝ мобилен. Наистина трябваше да изключва това нещо от време на време.

Откри телефона в чантата, строполи се на леглото и вдигна. Беше Дерек.

Да, да, увери го тя, добре е. Да, щеше да се върне в съда в понеделник. Не, не бягаше от работа и не пушеше трева и не свиреше гола на барабани с Матю Макконъхи. Това беше план за следващия уикенд.

След като затвори, Тейлър се прозя, опъна се на леглото и се опита да се разсъни. Странно — даже не си спомняше, че си е лягала. Последното, за което се сецаше, беше изкачването на стълбите, докато вървеше след Джейсън към стаята. И после... нищо. Макар че поради някаква странна причина жадуваше за бисквити с шоколадови парченца.

Беше се събудила само преди няколко минути, но ѝ се струваше, че може вечно да лежи на това легло. Може би имаше рум сървис в Каза Ендрюс. Тя си представи как вдига телефона в края на масата, за да поръча: „Ъм... да, здравейте. Може ли един «най-сексапилен мъж на света», ако обичате? Как искам да бъде приготвен? Хм... гол, ако имате“.

Тейлър покри уста и тихо се изкикоти. Ето една идея...

Точно тогава на вратата се почука.

Джейсън! Някак си беше прочел мислите ѝ! Знаеше за палавите неща, които си фантазираше... За леглото, и за шезлонга, и за ваната в банята, и за онова, което беше намислила с шкафчето, и...

Джейсън почука отново. Този път по-настойтелно.

— Тейлър? Може ли да вляза?

Тя изтича до шезлонга, за да изглежда сякаш тъкмо се е събудила. Бързо разроши косата си. След това я приглади. После оправи дрехите си и небрежно се настани.

— Разбира се, влизай — извика тя спокойно.

Джейсън пхна глава през вратата.

— О, добре, будна си.

— Да, тъкмо се събудих.

— Мислех да поръчам вечеря.

— Много мило, благодаря.

Той я погледна странно.

— Добре ли си? Изчервила си се.

— От огъня е — посочи Тейлър.

Джейсън кимна и замълча неловко.

— Какво ще кажеш за паста?

— Да, супер.

— Добре. Ще поръчам.

— Чудесно. Отлично.

— Добре.

— Добре.

Джейсън тръгна и затвори вратата след себе си. Тейлър се облегна на шезлонга изтощена.

Понякога тази тяхна остроумна размяна на забележки беше толкова уморителна.

Както бе обещал, вечеряха паста. Волфганг каза на Джейсън, че по принцип не прави лични доставки, но за него ще направи изключение. Стига в замяна Джейсън да се отбие в „Сапаго“ през седмицата с няколко от приятелчетата му папараци.

За съжаление Джейсън не беше сигурен, че Тейлър изобщо опита вечерята, която с толкова любов и обмисляне бе поръчал да им донесат. След като си бодна точно три пъти, тя изведнъж стана от масата, залитайки, занесе чинията си в хола и заяви, че диваните са далеч по-удобно място за хранене. Докато Джейсън отиде при нея, тя вече беше оставила чинията си на пода пред дивана и изглежда се приготвяше за дълъг зимен сън.

Джейсън реши, че и на него може да му е удобно там и се настани до нея. С едно натискане на дистанционното 110-инчовият екран на телевизора плавно се спусна от тавана. Той бързо намери мача на „Лейкърс“ и зарови в пастата си „Дяволо“ с омари. Реши, че Тейлър не греши съвсем, като каза, че да се храниш на дивана е приятно.

Някъде през второто полувреме тя се размърда в съня си и сложи глава на бедрото му. Той я погледна сгушена до него и осъзна, че няма друг начин, по който би предпочел да прекара петък вечер. Въпреки факта, че тя беше в безсъзнание, някак си цялата къща се променяше от присъствието ѝ. Преди беше само къща — много внушителна, без съмнение, но все пак къща. Ала по някаква причина с Тейлър приличаше на дом.

Мачът свърши и — въпреки че нямаше да има нищо против главата ѝ да стои на коленете му с часове — Джейсън реши, че трябва да премести Тейлър горе, където щеше да спи по-удобно. Очевидно нямаше как да отиде сама, затова той я взе на ръце и я отнесе по стълбите в спалнята за гости. Тейлър се пробуди и когато видя какво се случва, се изкикоти и промърмори нещо за „Отнесени от вихъра“ и Скарлет О’Хара, която не била правила секс от две финансови тримесечия. Това очевидно беше логично поне за нея, защото с ленива усмивка обви ръце около врата на Джейсън и бавно прокара пръсти по косата му.

И горе-долу тук той осъзна, че на хоризонта се задава проблем.

Джейсън отнесе Тейлър в стаята за гости и я остави до леглото. Реши, че това е достатъчно и че ако наистина е джентълмен, тази вечер трябва бързо да се измъкне.

Но вместо да го пусне, Тейлър склучи още по-здраво ръце около врата му и притисна тяло към неговото. Тя гледаше нагоре към него изпод дългите си мигли, а ръката ѝ се спусна надолу от врата му. Нежно прокара пръст по гърдите и корема му... Джейсън задържа дъха си, защото коремните му мускули се свиха при допира ѝ. Това определено беше нова територия за тях.

— Мислех си за това — измърмори тя с бездиханен глас. — Какво ли ще бъде... — тя го погледна. — Знаеше ли?

Без да чака отговор, тя зацелува врата му, възбуждаше го. Преглъщайки стенанието си, Джейсън затвори очи. Беше прекалено —

ръцете ѝ изведнъж бяха навсякъде.

— Тейлър... — гласът му прозвуча през дрезгаво поемане на въздух, — какво правиш?

— Шшш... — прошепна тя в ухото му. — Аз съм адвокатът, аз съм тази, която задава въпросите. Не помниш ли? — След това тя се отдръпна и устните ѝ затрептяха точно пред неговите. — Искаш ли да ме целунеш?

Очите им се срещнаха.

— Да.

Тя вирна глава.

— Тогава какво чакаш?

И така Джейсън я хвана за врата и я целуна. Устните ѝ се разтвориха нетърпеливо и езиците им се срещнаха. Джейсън нямаше представа колко време продължи това и не беше сигурен кой водеше, но в един момент осъзна, че са на леглото и Тейлър лежи под него. Ръцете ѝ бяха на колана му, беше го обвила с крака и нетърпеливо дърпаше ризата му. Устните на Джейсън възбуждащо целуваха ключицата ѝ, след това се спуснаха към деколтето на ризата. Сега беше неин ред да простене...

— Джейсън... — прошепна тя бързо.

Той искаше това повече от всичко. Искаше я, искаше да прави всички неща, които щяха да я накарат да стене името му цяла нощ. Но нещо го спря.

Той се отдръпна да я погледне. Видя, че бузите ѝ са зачервени, а косата ѝ — диво разпиляна по раменете. Изглеждаше смайващо и съблазнително и той се изкушаваше до безкрай, но... имаше един проблем.

Очите ѝ.

Както винаги, те казваха всичко. Бяха тъмни, наситени, но им липсваше онова малко пламъче. А без това пламъче Джейсън знаеше, че това не е точно тя — онази Тейлър, която искаше.

Затова той се отдръпна и се измъкна от нея.

— Няма да го правим. Не така.

Изненадана Тейлър го погледна през полуотворените си очи и се протегна на леглото.

— Не така? — усмихна се тя. — Добре, тогава аз може да съм отгоре. Освен ако нямаш нещо друго предвид...

Тук тя се изкикоти.

И ако очите ѝ не бяха казали на Джейсън всичко, което трябваше да знае, то този смях го направи. Той издърпа одеялото изпод нея.

— Ще поспиш, Тейлър.

Тя се нацупи при думите му.

— Ооо, хайде де... няма да видя най-секси частите на най-сексапилния мъж на света ли? — избухна тя напълно развеселена.

Джейсън я зави с одеялото.

— Мисля, че ще е най-добре да запазим това шоу за друг път.

Тейлър неохотно се протегна към одеялото и хвърли на Джейсън последен разочарован поглед.

— Нищо ли няма да ми покажеш?

Той категорично поклати глава.

— Нищо.

Тя се прозя, след което с драматична въздишка и раздражено „добре“ се унесе в сън. Джейсън тъкмо тръгваше, когато Тейлър отвори очи наполовина.

— Но аз исках една нощ, в която не се налага да виждам стъпките.

Той нямаше представа за какво говори, но странното ѝ изражение го накара да седне на леглото.

— Какво искаш да кажеш?

Тейлър го погледна и тихо обясни:

— Обзалагам се, че на другите жени не им се налага да мислят, когато са покрай теб. Но аз го правя. Защото виждам стъпките: ако направя това, тогава ще стане това, после това и това... — тя замълча, след което уморено въздъхна. — Понякога трябва много мислене — призна тя.

Джейсън опита да скрие усмивката си. Някак си харесваше тази различна Тейлър, която имаше сътресение и почти беше в безсъзнание. Даваше му страхотни прозрения за това какво се случваше в главата на истинската Тейлър.

— Харесва ми това, че винаги мислиш — каза ѝ той.

Тя се намръщи.

— Ти каза, че съм трудна.

— Да. Но и това ми харесва в теб.

Тейлър изглеждаше поне малко успокоена от отговора му, кимна сериозно и придърпа одеялото върху раменете си. Отново бързо се унесе в сън. От дълбокото ѝ дишане Джейсън разбра, че този път наистина е заспала. Той погледна часовника на нощното шкафче, отбелязвайки наум по кое време трябва да я събуди.

С последен поглед през рамо Джейсън изгаси лампата и тихо затвори вратата след себе си.

Утре, помисли си той като се отправи по коридора към спалнята си. Щяха да говорят за всичко това на сутринта.

В спалнята струеше светлина.

Тейлър бавно се събуди в удобния копринен пашкул и ѝ трябваше минутка да си спомни къде се намира. Погледна към будилника и видя, че минава десет сутринта. Седна в леглото и се опита да си спомни последния път, когато бе спала до толкова късно. Определено не беше след като започна работа във фирмата.

Като препила колежанка, която се буди в непозната стая в общежитие, тя бавно се върна към това, което си спомняше от миналата вечер. А то не беше много: цялата вечер беше мъглявина от образи, повечето от които приличаха на неясен сън, отколкото на реалност.

Тейлър стана и се отправи към банята. Стомахът ѝ изкурка и тя се опита да си спомни дали беше вечеряла. Паста — добре, спомняше си нещо за паста. Беше с дрехите от вчера и предположи, че след вечеря се е завлякла догоре и веднага е заспала. Горкият Джейсън — предполагаше, че не е била най-приятната компания за него.

Тейлър бързо си взе душ и слезе долу. В кухнята имаше приготвена маса за двама. Беше трогната от усилията на Джейсън: портокалов сок, кафе, мляко, зърнена закуска и пресни плодове, а в средата на масата мистериозно стоеше голям захлупен сребърен поднос.

Любопитството ѝ надделя и тя поиска да види какво има в него. Докосна металната дръжка и разбра, че е нещо топло.

— Ти си будна.

Изненадана, Тейлър се завъртя и видя Джейсън, който стоеше на прага на кухнята. Тя се усмихна виновно.

— Да, най-сетне. Чувствам се много по-добре тази сутрин. Беше ли трудно да ме будиш през нощта?

Джейсън изглежда се изненада от въпроса.

— Не си ли спомняш?

Тя поклати глава.

— Не помня много от миналата вечер.

Сега изглеждаше напълно шокиран. Той я погледна предпазливо.

— Какво точно си спомняш?

— Хмм... спомням си нещо за паста.

Като видя изражението на Джейсън, Тейлър започна да се чувства малко неловко. О, мамка му, беше направила нещо... лошо?

— Има ли нещо, което трябва да знам за снощи? — попита тя с тревога. Когато Джейсън се поколеба, стомахът ѝ се сви.

О, боже!

— О, боже — повтори тя шепнешком. — Кажете ми. Какво е станало? — Защо не ѝ отговаряше? Защо я зяпаше така? — Ние, ъмм... нещо случи ли се между нас?

Тя го виждаше в очите му. В главата ѝ се завъртяха извинения.

Тя имаше сътресение.

Беше в особено състояние, не беше на себе си.

Не мислеше.

Беше развратница.

Тогава най-сетне Джейсън сложи край на мълчанието със сподавен смях.

— Успокой се, Тейлър — каза той. — Нищо не се е случило — погледна я. — Наистина ли мислиш, че бих позволил да се случи нещо в това твоё състояние?

Той я погледна настойчиво, сякаш искаше да каже, че самото обвинение го обижда. Тейлър изведнъж се почувства глупаво, че така се бе разтревожила.

Въздъхна облекчено.

— Извинявай — усмихна се тя и разсея налудничавите си мисли. — Не исках да звуча толкова параноично. Сигурно имам видения от глад.

Странно, за части от секундата можеше да се закълне, че е видяла искра разочарование в очите на Джейсън. Но след това реши, че ѝ се привиждат неща. Тя посочи към сребърния поднос на масата.

— Е? Може ли да надникна? Умирам от глад.

Джейсън кимна.

— Разбира се... просто предположих, реших, че ще ти хареса — той говореше бързо, сякаш беше изнервен, а Тейлър се чудеше какво, по дяволите, е скрил там. Тя сграбчи дръжката, изгаряйки от

нетърпение. Толкова беше гладна, че нямаше да се развълнува дори ако това, което се криеше вътре, беше загънато в синя кутийка от „Тифани“.

Тя повдигна капака и не можеше да откъсне очи от възхитителната гледка.

— Харесва ли ти? — попита Джейсън.

Тейлър мълчаливо кимна.

Подносът беше препълнен с малки апетитни маслени бисквитки. Малки бисквитки с шоколадови парченца.

Улавяйки аромата на топло печиво, Тейлър въздъхна щастливо.

— Откъде разбра, Джейсън? Точно това исках.

Около час по-късно, погълнала бисквитки на стойност около 10,79 долара, Тейлър се добра до басейна и мудро се протегна на един от шезлонгите. По време на партито тя не беше обърнала особено внимание на басейна, но сега отбеляза, че е толкова внимателно планиран, колкото и цялата къща. Беше изумителен: със спускащ се водопад и заоблени меки краища, които минаваха покрай изобилна зеленина и скали. Приличаше на място, на което човек може да се натъкне, докато обикаля тропически остров.

— Това е животът — въздъхна тя на себе си и отпи от приятно хладната лимонада.

Смъкна слънчевите очила от челото си и се отпусна на шезлонга. Погледна към Джейсън, който седеше на стола до нея и четеше брой на „Дейли Върайъти“. Беше свалил тениската си и сега беше само по къси панталонки. А Тейлър мислеше, че бисквитките с шоколадови парченца са вкусни...

— Извинявай? — Джейсън погледна към нея. Тейлър зяпна, за миг забравила, че е казала нещо гласно. Бързо посочи към басейна. — Тъкмо казвах, че обстановката тук е много приятна.

Джейсън кимна малко разсеяно. Всъщност Тейлър беше забелязала, че той изглежда малко разсеян цяла сутрин. Всеки път, когато тайно поглеждаше към него — ей, това беше Джейсън Ендрюс и беше без риза — той все се рееше нанякъде. Сякаш нещо го тревожеше. За миг и двамата замълчаха, а после Джейсън се обърна към нея.

— Значи ти харесва тук?

Той погледна към Тейлър през тъмните стъкла на очилата си.

Въпросът му я хвана неподготвена.

— В тази къща?

Вероятно беше само от слънцето, но тя можеше да се закълне, че видя Джейсън да се изчервява.

— Имах предвид в Калифорния — каза той бързо. — Разбираш ли, тук — той размаха ръка и посочи мястото като цяло. — Лос Анджелис.

Тейлър се усмихна. Беше двайсет и шест градуса и нямаше нито едно облаче в небето.

— Какво мога да не харесам?

Джейсън се върна към вестника си.

— Добре, добре — той кимна.

Измина миг, след което отново погледна към Тейлър.

— Значи има вероятност да се преместиш тук? Няма ли да ти липсва Чикаго?

Въпросът му й се стори малко... странен. Бе усетила уловка в гласа му, сякаш някак разговорът им се беше превърнал в нещо повече от безцелно бърборене. Жалко, че от проклетите очила беше невъзможно да прочете изражението му.

След това отхвърли тези мисли. Реши, че е прекалено подозрителна. Прекалено за адвокат. Това не беше даване на показания под клетва — не всеки въпрос криеше тайна цел или клопка зад себе си. Джейсън просто беше учтив. Все пак тя живееше в Лос Анджелис вече няколко месеца — беше естествено да попита.

— Предполагам, че мога да помисля, ако ми се отвори добра възможност в Ел Ей — каза тя. — Но винаги съм приемала Чикаго като моето място за живеене.

Тейлър вдигна очилата на главата си, защото не искаше да се изпече на рамки и да прилича на миеща мечка. Затвори очи и се отпусна в стола.

— За щастие, не се налага да се тревожа сега — каза тя. — С това дело ще минат още няколко месеца, преди да започна да мисля за търговане.

Стига толкова за Чикаго, помисли си тя под лъчите на топлото калифорнийско слънце. Онзи свят сега беше на хиляди километри от

нея.

Но странно, когато няколко минути по-късно отвори очи да си пийне от лимоната, тя отново забеляза объркания поглед на Джейсън.

В пет часа двайсет и четирите часа на Тейлър свършиха. Престоят ѝ в рая дойде до неохотен край.

Джейсън спря „Астън Мартин“-а в пресечката пред кооперацията ѝ и изключи двигателя. И двамата поседяха за миг в колата.

— Обратно в реалността — въздъхна Тейлър. — Добрата стара кооперация.

— Знаеш ли, следващия път, когато искаш да спиш у нас, просто се обади. Не е нужно да катастрофираш.

Тейлър се изсмя. Беше хубаво да види, че Джейсън отново се шегуваше. Беше толкова тих през целия ден и тя започваше да се притеснява, че нещо наистина не е наред.

— Ще го запомня — каза му. Тъкмо щеше да му благодари за това, че ѝ беше позволил да остане, когато от чантата ѝ се чу пронизително звънене.

Тейлър се чувстваше задължена да провери дали не ѝ се обажда Дерек с някакъв проблем по делото. Усети как Джейсън я наблюдава, докато тя изваждаше телефона си и проверяваше кой я търси. Когато видя, че се обажда Скот, тя не каза нищо и пъкна обратно телефона в чантата си.

— Той е, нали? — попита Джейсън.

— Ще остави съобщение на гласовата поща.

Но телефонът ѝ бе неумолим. Зазвъня отново. Тейлър се усмихна, като се сети за някой друг, който неотдавна по подобен начин настояваше да се свърже с нея.

— Трябва да призная, че вие, звездите, сте наистина упорити — каза тя провокиращо при звъна на телефона.

Изражението на Джейсън стана студено.

— Не съм като него.

Тя искаше това да изглежда като шега, но разбра, че вместо това го е обидила. „Прав си“, изведнъж ѝ се прииска да каже. — „Ти си

толкова много повече от него“.

Когато телефонът ѝ продължи да звъни, Джейсън се вторачи в предното стъкло с каменно изражение.

„Кажки го“ — чу Тейлър собствения си глас да я подстрекава. — „Поне това му кажи. След всичко, което направи за теб, заслужава да го чуе.“

Но не можеше.

Защото знаеше, че тези думи ще доведат до още думи, а между нея и Джейсън ставаха неща, пред които тя още не бе готова да се изправи. Толкова много се беше случило за последните двацет и четири часа; имаше нужда да събере мислите си.

И тя се поколеба... Джейсън ядосано стисна зъби и запали колата.

— Трябва да вдигнеш телефона си, Тейлър — каза той, без да поглежда към нея.

Тя грабна чантата си и слезе. Едва бе затворила вратата, когато Джейсън включи на скорост и излетя. Тя стоеше на алеята и гледаше как „Астън Мартин“-а бързо свива зад ъгъла. Трябваше ѝ време, за да осъзнае, че телефонът ѝ все още звъни.

Мамка му, Скот. Беше забравила за него. Да, пак.

Вдигна с ясната представа какви ще са първите му думи.

— Красавице! — възкликна той ентусиазирано. Тя веднага се почувства ужасно, че го е направила. Все пак много жени биха се развълнували, ако им се обадеше Скот Кейси.

— Здравей, Скот — каза тя, като се опитваше да звучи нормално. Тя тръгна по пътеката към входната врата ѝ влезе в апартамента.

— Цял ден си мисля за теб, красавице — каза ѝ Скот.

Тейлър изведнъж се зачуди дали всъщност не беше забравил името ѝ.

— Благодаря наистина, добре съм — каза му тя. — Щях да се обадя, но не исках да те безпокоя — лъжи, лъжи, лъжи, помисли тя. Но някак си думите: „Знам, че се целунахме пет пъти, но изглежда не мога да си спомня, че съществуваш“ не звучаха по същия начин.

— Не си ми ядосана, че не те взех от болницата, нали?

— Не, съвсем не — увери го Тейлър и това беше вярно — тя най-добре разбираше, че работата трябваше да стои преди личните дела.

Ето защо никога нямаше да забрави мига, в който чу гласа на Джейсън и го видя да стои на прага на спешното отделение. В този момент всичко се беше променило.

Досега Тейлър можеше поне да се преструва, че се справя с чувствата си към Джейсън. И в по-голямата си част този успех се дължеше на твърдото ѝ убеждение, че влечението му към нея е малко повече от мимолетен каприз, просто прищявката на разглезена кинозвезда да има нещо, което са му казали, че не може да притежава.

Но онова, което видя на лицето му в спешното отделение, беше *истинско*. А тя не беше готова за това.

Можеше да устои на чара и на остроумието му и на дяволитата му усмивка. Можеше да се опита да пренебрегне факта, че беше най-привлекателният мъж, когото е виждала и на кино, и на живо. Но нямаше никаква защита срещу човека Джейсън, когато не беше зает с това да е звездата Джейсън Ендрюс. В него човек наистина можеше да се влюби.

А тази мисъл беше толкова опасна.

Да се влюбиш по принцип си е хазарт. Да се влюбиш в известен женкар — е, Тейлър вече беше минала през това, беше го правила и резултатите бяха съкрушителни.

Но да се влюбиш в най-известния от всички женкари, знаменитост, която гордо размахва ергенските си убеждения по националната телевизия? Мисълта си беше чиста лудост.

И все пак... това не означаваше, че нещата между нея и Джейсън трябва да свършат така. Имаше неща, които трябваше да бъдат казани, осъзна тя.

Тейлър беше толкова заета с тези мисли, че едва обръщаше внимание на това, което говореше Скот — обясняваше ѝ нещо за тежката снимачна седмица. Най-накрая тя включи, когато го чу да споменава нещо за домашно приготвена пилешка супа, и осъзна, че я пита дали може да ѝ отиде на гости тази вечер.

— О, това е мило — каза тя бързо, — но наистина трябва да я карам полека тази вечер и да наваксам с работата.

Последва мълчание.

— Но нали имахме планове за довечера.

От острия му тон Тейлър усети, че не е толкова загрижен за това, че няма да я види, а по-скоро е раздразнен от факта, че са го

отсвирили. А може би просто у нея говореше неблагодарната кучка.

— Знам, съжалявам, *толкова* съм изтощена — каза тя драматично. Лъжи, лъжи, лъжи. — Може ли да го отложим за друг път?

Скот замълча.

— Е, смятах да се извиня лично, но след като няма начин... — той замълча кисело, преди да продължи. — Чувала ли си за бала „Черно и розово“?

Балът „Черно и розово“, обясни той, е официално (оттук и черното) благотворително събитие, което се организира всяка година в дома на Тони Бредстоун, шеф на едно от най-големите студиа. Партито беше едно от най-елегантните и пищните в Холивуд: вечеря с пет ястия, последвана от танци и лотария. Всички постъпления се даряваха на изследователска фондация за борба с рака на гърдата (оттук и розовото).

Скот я попита дали би искала да отиде с него.

Тейлър се поколеба.

Тъй като беше Скот Кейси, той предположи, че има само една причина някоя жена изобщо да се колебае да отиде, където и да било с него.

— Видях, че приятелят ти Джейсън е в списъка на поканените — каза той натъртено. — Вероятно вече ти е споменал за партито?

Тейлър не можа да се сдържи — усети прилив на разочарование.

— Не... не е.

— Ами тогава, красавице — каза Скот с възвърнат уверен тон, — какво ще кажеш да дойдеш с мен?

И тя каза „да“.

Всъщност съгласието ѝ да отиде нямаше почти нищо общо със Скот и почти всичко общо с Джейсън. След начина, по който изфуча, Тейлър не беше сигурна кога ще го види пак, а балът „Черно и розово“ ѝ предоставяше перфектната възможност.

Имаше неща, които искаше да каже на Джейсън Ендрюс.

Следващата събота щеше да бъде решаващата вечер.

В другия край на града, кацнал над града в дома си в Холивуд Хилс, Скот затвори телефона със същата мисъл като Тейлър.

Следващата събота щеше да бъде решаващата вечер, каза си той.

През изминалите няколко седмици мистериозната жена на Джейсън Ендрюс беше най-горещата тема във всеки таблоид, клюкарска рубрика и забавна програма. Изглежда целият свят чакаше с притаен дъх разкриването на идентичността на загадъчната тъмнокоса жена, която толкова очевидно беше хванала окото на най-сексапилния мъж на света.

Скот знаеше, че тази събота вечер беше идеалната възможност да представи Тейлър на публиката. След събота всички щяха да знаят кой беше просто „друг претендент“. Нека светът види, че мистериозната жена на Джейсън Ендрюс се е преместила на по-големи и тучни пасища.

Фактът, че взе главната роля в „Австралийски ноци“, беше едно. Но другото беше далеч по-добро — Скот знаеше, че да открадне Тейлър от Джейсън ще е много по-голям удар срещу така наречения „Крал на холивудското его“.

Вярно, че още не я бе оплел в мрежите си. *Засега*. Но това скоро щеше да се промени. В това беше сигурен.

И това щеше да се случи в събота вечер.

При мисълта Скот изпадна в страхотно настроение. Излезе на терасата. Сцената не се беше променила много, откакто се обади на Тейлър: трите момичета, които беше взел по-рано от „Кофи Бийн&Тий Лийф“, щастливо играеха в басейна, пръскаха се една друга и пиеха ледени маргарити. Отстрани Роб се беше излегнал в шезлонг, ядеше „Чийтос“ и използваше хавлията си за салфетка.

Скот отново зае мястото си на шезлонга до Роб.

— Как мина с „как й беше името“?

Без да обръща внимание на въпроса на Роб, Скот погледна критично към пликчето с „Чийтос“, което допреди минути беше пълно, а сега в него нямаше буквално нищо.

В отговор Роб направи физиономия.

— Печени са.

— Все тая. Просто не влизай в басейна ми с тази оранжева гадост по ръцете — Скот се облегна да гледа момичетата, които му се усмихваха в дружна покана. — Колкото до въпроса ти, всичко е наред с „как й беше името“. Ще е с мен на бала „Черно и розово“ следващата събота.

— За това трябва да ти направи поне свирка.

— Така би си помислил човек, нали? Но тя трябва „да си почине“ тази вечер — каза Скот като подигравателно направи кавички във въздуха. После с ръце, небрежно скръстени под главата си, загледа момичетата в басейна. Чудеше се още колко време да ги остави да се плискат една друга, преди да скочи при тях и да им даде нещо, с което наистина да се опръскат.

— Ще накарам Марти да направи така, че аз и тя да бъдем снимани заедно на партито — каза той на Роб. Официално беше подписал с Марти Шепърд преди три дни и нямаше търпение да развърти новия си агент. — Тогава името ѝ може да изтече в пресата — той се ухили горд от плана си. — Тейлър Донован, момичето, известно преди като мистериозната жена.

Роб го погледна, докато мачкаше пликчето от „Чийтос“.

— Мисля, че ми каза, че има разногласие с пресата — нещо свързано с делото или нещо подобно.

— Така е, но проблемът не е мой, нали?

Скот погледна към момичетата в басейна, които съблазнително му махаха да се присъедини.

— Дами... как е водата?

В отговор едно от момичетата свали горнището на банския си и се усмихна. Другите две бързо я последваха.

— Май е малко хладна — каза Скот, наслаждавайки се на гледката. Той стана от шезлонга и погледна към Роб, когато мина покрай него. — След като изяде снакса... предполагам, че знаеш откъде да излезеш?

Роб го погледна невярващо.

— Ти се шегуваш — той посочи с оранжевия си пръст към трите момичета във водата, чиито долнища на банските вече бяха изчезнали така, както и горнищата. — Ами аз?

Скот поклати глава с усмивка тип „о, толкова съжалявам“.

— Съжалявам, приятел — но всички са мои. Казах ти, че така или иначе трябва да откажеш десертите.

Скот се гмурна в басейна. Когато изплува сред трите голи момичета, Тейлър Донован беше последното нещо в главата му.

По-късно през седмицата Джейсън се срещна с Марти, за да обсъдят графика за премиерата на „Ад“, която предстоеше следващия петък. Беше вихрушка от срещи, която щеше да го запрати из всички краища на страната: вечери с пресата, фотосесии, предаването „Тудей“, „Дъ Тунайт Шоу“, „Ди Ърли Шоу“, „Дъ лейт шоу“, Елън, Опра и Барбара Уолтърс от „Дъ Вю“. И всичко това само за четири дни.

Тъй като Джейсън все още щеше да бъде в Лос Анджелис, Марти го попита дали смята да отиде на бала у Тони Бредстоун. Джейсън тъкмо щеше язвително да отговори, че всъщност не планира подобно нещо — Бредстоун беше шефът на студиото, което снимаше „Австралийски нощи“ и според източниците на Джейсън именно той се беше стреснал от заплатата му и бе решил да избере далеч по-малко талантливия (пак според източниците на Джейсън) и много по-евтин Скот Кейси.

Но тогава Марти небрежно спомена, че ако Джейсън реши да отиде, вероятно ще доведе Наоми Крос, при положение че Тейлър Донован ще бъде със Скот Кейси.

Като чу това, Джейсън усети как в стомаха му зейна дупка.

Не му харесваше начина, по който се разделиха миналия уикенд, но й беше прекалено ядосан, а по-късно прекалено засрамен да й се обади. През последните няколко дни обаче наистина беше осъзнал, че трябва да поговорят. И то не по телефона.

И ако това трябваше да стане в събота вечер — така да е. Майната му на Скот Кейси — той беше самонадеян нещастник и на Джейсън не му пукаше, че и той щеше да бъде там. Имаше неща, които трябваше да каже на Тейлър. Важни неща.

Да, Марти трябва да го включи в списъка.

Тейлър се гордееше, че беше истински експерт в областта на трудовото право. Беше работила много за това: беше се абонирала за различни издания в тази област, беше в крак със законите и законодателството и изучаваше тенденциите и промените, посещаваше конференции и семинари и даже беше съпредседател на Комитета на младите адвокати в областта на трудовото право на Чикагската адвокатска асоциация.

Накратко, когато ставаше въпрос за трудово право, Тейлър имаше умения.

От друга страна, когато ставаше въпрос за официални холивудски балове, уменията на Тейлър бяха... ами не бяха толкова много. В тази област имаше нужда от подкрепление. Имаше нужда от експерт по всички холивудски въпроси, от някой, който работеше здраво, за да се сдобие с това знание, някой, който четеше и изучаваше тенденциите и промените в тази специфична област.

Обади се на Валери.

Тя направо откачи.

— Балът „Черно и розово“! — Вал изкрещя толкова силно, че Тейлър трябваше да отмести телефона от ухото си. — Тейлър Донован, ти си най-голямата проклета щастливка на света! Бих си отрязала дясната ръка, за да отида на този бал!

— Тогава бих ти препоръчала рокля без презрамки.

— Тейлър — изкрещя Валери предупредително. — Не се отнасяш достатъчно сериозно! Роклята ти, обувките ти, косата ти и гримът ти, самото ти съществуване трябва да бъдат планирани до абсолютно последния детайл — после Валери замърмори от другия край на линията. — Обаждаш ми се и ми даваш само три дни? Няма да стане, времето не е достатъчно. Добре, добре тогава, да, ще ти помогна и твоето баснословно гадже — кинозвезда ще си глътне езика като те види — тя замълча. — Чакай, с кого излизаш тази седмица?

Тейлър се засмя. Ха-ха.

— Не можа да се сдържиш, нали?

— Без подигравателните коментари може да се наложи да те убия, толкова завиждам — след което Вал се зае за работа. — Добре, за бала „Черно и розово“ трябва да си представим класически Холивуд, бляскавият стар Холивуд. Представи си Ава Гарднър. Представи си Ингрид Бергман, Одри Хепбърн, Грейс Кели. Ще носиш черна...

— Но аз винаги нося черно — прекъсна я Тейлър. — Мислех си за...

— Тейлър, да ме убиеш ли се опитваш? Нямаме време да тичаш в търсене на обувки, които да подхождат на някакъв прасковен кошмар, който си отскубнала от разпродажба в „Сакс“.

Тейлър беше изключително обидена от това. Сякаш някога щеше да облече „прасковено“.

— Като говорим за обувки — продължи Вал — ще отидеш в „Кристиан Лубутен“, запиши си го, Тейлър...

И се започна.

Когато отиде на „Родео Драйв“ в четвъртък вечер след делото, благодарение на чудесата на технологията, Тейлър се чувстваше така, сякаш Валери пазарува редом с нея. Когато продавачите не гледаха, тя снимаше с телефона си различни рокли и обувки, който харесваше, и ги изпращаше на Вал за незабавен коментар.

Двете се чуха няколко пъти през следващите дни. По време на последния им разговор в ранната събота вечер, когато Тейлър тъкмо щеше да започне да се приготвя, Валери долови, че в гласа на приятелката ѝ се прокрадва колебание и я попита защо.

— Чувствам се виновна, че отивам на партито — призна Тейлър. — Мисля, че така подвеждам Скот.

— Мисли за това така — каза ѝ Вал. — Отивайки със Скот Кейси на бала „Черно и розово“, ти спасяваш нашето приятелство. Защото ако бях чула, че си отхвърлила подобна покана, никога повече нямаше да ти проговоря.

Тейлър се усмихна.

— Благодаря ти, Вал.

Валери въздъхна, изпълнена с копнеж.

— Сега иди на голямото парти и ми се обади утре с всички подробности. И, Тейлър, разбий го.

Макар да не го изрече, Тейлър много добре знаеше, че под „него“ Валери нямаше предвид Скот Кейси.

По-късно тази вечер, когато Тейлър стъпи на верандата в имението на Тони Бредстоун, веднага разбра защо балът „Черно и розово“ бе едно от най-горещите събития в Холивуд. Тя се опита да запомни всеки детайл от великолепието на партито, мислейки как ще го опише на Вал.

Къщата се простираше върху имение от пет акра в Бел Еър. Площта отзад беше превърната в бална зала на открито, а масите бяха покрити с бял лен и кристални сервизи. Отвсякъде бликаше приглушена светлина на свещи и създаваше топла атмосфера. Покрай подрязаните храсти, които обграждаха дансинга, блестяха светлинки. Сервитьори с папийонки разнасяха сребърни подноси с шампанско, а на един от горните балкони струнен квартет свиреше класическа музика.

Тейлър имаше усещането, че сцената е извадена от филм. Това беше уместна мисъл предвид факта, че голяма част от гостите бяха актьори и актриси, които беше виждала в подобни филми. За един адвокат от Чикаго това беше равно на наградите „Оскар“. Само че без брътвежите „толкова съм горд, че съм номиниран“.

Скот хвана Тейлър за ръката и я въведе в партито. Нямаше спор, че изглеждаше страхотно в смокинга си. Той се запъти директно към един от баровете и спомена нещо от сорта, че има нужда от напитка, но Тейлър се сепна, когато забеляза няколко фотографии отстрани.

— Какво има? — попита я Скот. След това забеляза източника на колебанието ѝ. — О, това... не се притеснявай, те са фотографии от бранша. Отразяват подобни събития за жълтите вестници. Нищо, което съдията да забележи.

Тейлър продължи да се колебае.

— Не знам... защо не отидеш и не донесеш напитки за двама ни? Аз ще изчакам тук.

Можеше да се закълне, че точно тогава видя отблясък на... разочарование? ... гняв? ... в очите на Скот. Но после се усмихна.

— Не параноясвай, мистериозна жено — той вдигна ръка, имитирайки даването на сериозен обет. — Тайната ти идентичност ще

бъде в безопасност с мен. Заклевам се.

Но имаше нещо в усмивката му, на което Тейлър не вярваше съвсем... Опитваше се да разбере какво беше то, когато някой сграбчи Скот отзад.

— Не се опитваш да се промъкнеш, без да кажеш „здрасти“, нали, брат? — каза глас с ирландски акцент.

Тейлър се обърна и видя две момчета на около двацет и пет, които разпозна от „Търсенето на викинга“.

— Ей, кой, по дяволите, пусна тук мижитурки като вас! — извика им Скот. От вълнението австралийският му акцент личеше повече от обикновено.

Тейлър беше чула слухове — всички ги бяха чули — колко близки бяха станали Скот и колегите му от „Търсенето на викинга“ по време на изтощителните тринайсетмесечни снимки. Говореше се, че една вечер след снимките отишли и си направили татуировки на „тайни“ места. Валери беше изключително разочарована, че Тейлър не знае дали това беше истина.

Тейлър наблюдаваше как момчетата на Скот го пометоха в развълнувани мъжки прегръдки.

— Мижитурки? Ааа... виж го тоя, голямата клечка — каза единият. И той, както и Скот, беше пробил с „Търсенето на викинга“, и също се справяше добре — беше получил ролята на възстановяващ се алкохолик в ново телевизионно шоу в най-гледаното време с най-висок рейтинг за сезона.

— Каква, по дяволите, е тази глупост? — питаше ирландецът. Доколкото Тейлър знаеше, той не беше правил нищо след „Търсенето на викинга“. — Нямаш пиене, какво става? — попита той Скот с плътния си акцент. — Трябва веднага да поправим положението.

Преди Тейлър да разбере какво става, двамата актьори отмъкнаха Скот и тя остана сама на верандата.

Тейлър се огледа и не позна никого. Някак все така й се случваше на тези холивудски партита. Вероятно, защото тя беше никой.

Тъй като не искаше да стои тук през цялото време, тръгна да търси тоалетната. Според нея това бе единственото място, където едно момиче можеше да остане само на подобно парти, без да изглежда жалко.

Това, което Тейлър не осъзнаваше, докато си проправяше път през тълпата, беше, че всъщност хората ѝ обръщаха внимание. При това голямо.

Тя така и не разбра, но причината, поради която никой не се осмели да я приближи, беше, че трябва да я познават и се срамуваха да признаят, че всъщност им е непозната. Вместо това се обръщаха един към друг с тих шепот: „Припомни ми — познавам я, но името ми изчезна в момента — коя е тази жена?“.

И след като никой не можеше да каже коя е Тейлър, тайната около нея се задълбочи.

„Дойде със Скот Кейси“ — каза някой.

„Не, не — те просто влязоха по едно и също време. Виж — ето го там, смее се с другите актьори от онзи филм. Ако Скот Кейси беше с нея, нямаше ли поне да ѝ вземе напитка?“

И тогава се случи нещо вълшебно.

Гласовете се снишиха до тихо страхопочитание.

„Чакай — виж там, това не е ли Джейсън Ендрюс? Там до бара, седи сам. Виж как я гледа.“

И през партито премина тиха лудост.

„Мислиш ли, че може да е тя — да, да, познава се по дългата тъмна коса, същата като на снимките в списанията. Мисля, че си прав...“

Беше мистериозната жена.

На живо, на тяхното парти. Тълпата не можеше да спре да зяпа. Всички заедно се съгласиха, че очаквали да е малко по-висока.

Шепотът бързо си проправи път до фотографите, които кръжаха и щракаха сравнително скучни снимки как Алек Болдуин тайно си взема още един еклер със сирене от подноса на преминаващ сервитьор или как Салма Хайек разлива шампанско върху обувките си „Маноло“, докато вдига поздравница с Брад Грей.

Дочули слуховете, папараците вирнаха глави в бойна готовност, подобно на стадо газели, доловили полъха на лъвица, криеща се в тревите. Ушите им помръдваха, а очите им се стрелкаха насам-натам, сканирайки обширната равнина на имението Бел Еър, докато не я забелязаха.

Мистериозната жена! Ето я скъпата снимка — спокойно щеше да струва двайсет пъти повече от тези на останалите знаменитости. Но не сама — трябваше да е с *него*.

Всички наблюдаваха как мистериозната жена си проправи път към къщата. Папараците дебнеха в готовност. Джейсън остави напитката си и стана от бара, сякаш да я последва.

Хората в тълпата се побутваха един друг. Такава драма! Такова вълнение!

Нямаха търпение да видят какво ще се случи.

Тейлър напразно търсеше Джейсън сред тълпата, която се беше събрала в имението на Бредстоун. Тя погледна към „Ролекс“-а на един мъж, който пиеше martini, и осъзна, че е оставила Скот сам доста дълго време. Почувства се виновна и отново се отправи към верандата.

Вероятно си въобразяваше, но когато излезе навън, имаше смътното усещане, че разговорите наоколо позатихнаха. Докато си проправяше път към бара, където за последно беше видяла Скот, тя все повече осъзнаваше, че другите гости всъщност я зяпат. Бързо провери дали някоя от циците ѝ не е изскочила от роклята или нещо подобно. Като видя, че „момичетата“ са на сигурно под опаковките, тя вдигна рамене и реши, че останалите гости може просто да се чудят защо някой като нея се шляе така безцелно сред тяхното великолепие.

Когато Тейлър стигна до бара, видя Скот в ъгъла. Той се смееше бурно с момчетата си и изглежда даже не беше разбрал, че е изчезнала. Не искаше да ги прекъсва, но и не искаше повече да обикаля партито като загубено дете в хранителен магазин. Тейлър размишляваше дали да се присъедини към тях.

Но после ѝ хрумна по-добра идея — трябваше да провери втория бар, онзи в другия край на дансинга. Вероятно щеше да намери Джейсън там. Все пак той беше причината да дойде на това парти.

Тейлър тръгна през дансинга, където порцията класическа музика за вечерта очевидно беше свършила. Тя нямаше представа кой е DJ АМ, но явно беше доста популярен, ако се съдеше по начина, по който всички се втурнаха на дансинга, щом обявиха името му.

Тя стигна до втория бар и огледа наоколо — Джейсън го нямаше. Ядосана, пое дълбоко дъх. Да, за пореден път тя стоеше сама на това парти.

Когато тълпата се размърда, тя погледна нагоре към верандата.

Там стоеше Джейсън с ръце в джобовете на панталона. В смокинга си той изглеждаше... ами, нямаше думи. Той погледна към Тейлър с усмивка и тя също му се усмихна от бара.

За първи път тази вечер не беше сама.

Джейсън си проправяше път през тълпата и беше убеден, че ще измисли нещо умно и безгрижно, докато стигне до Тейлър. Но когато спря пред нея и я видя отблизо, не му хрумна нищо умно, нито пък безгрижно. Всъщност мислите като цяло малко му убягваха в този момент.

Беше заради начина, по който Тейлър изглеждаше тази вечер. Никога нямаше да го забрави.

Носеше блестяща бяла сатенена рокля в гръцки стил, която се плъзгаше по тялото ѝ в изящни дипли. В ярък контраст с традиционно вдигнатите коси, предпочетени от буквално всяка друга жена на партито, тя беше оставила своята пусната, дълга и вълниста.

Другите жени на бала с техните черни рокли и диамантени огърлици изглеждаха като принцеси. Но за Джейсън Тейлър беше богиня.

Спря пред нея вкаменен. Тя притеснено се размърда, когато той отначало не каза нищо.

— Толкова си красива, Тейлър — най-сетне успя да изрече той.

Тя се изчерви от комплимента.

— Заради роклята е.

Не, заради теб е, почти изтърси той. Но удържа езика зад зъбите си.

— Къде е партньорът ти? — попита той вместо това.

Тейлър посочи през дансинга, където Скот и приятелите му вдигаха бирени бутилки в поредния бурен тост.

— Там, с останалите членове на Братството.

Джейсън се усмихна широко.

— Мисля, че това е от друг филм.

Тейлър се обърна и го огледа.

— Е... къде е твоята партньорка?

— Нямам такава. Освен ако не броиш Джеръми, но аз не го считам. Харесва си дъщерята на Бредстоун и го доведох.

Тейлър кимна. Дали беше доволна от факта, че той нямаше партньорка? Имаше само един начин да разбере. Джейсън протегна ръка.

— Танцувай с мен, Тейлър.

Тя се поколеба за миг, след което мълчаливо пое ръката му.

Джейсън я отведе на дансинга. Хората се разделиха по двойки, когато се разнесе „Fade into you“ на Мейзи Стар. През тълпата той съзря няколко фотографии, които нетърпеливо дебнеха около дансинга. Джейсън огледа терена и забеляза уединено място, закрито от ниските клони на едно дърво, надвиснало над дансинга. Поведо Тейлър нататък и я придърпа в прегръдките си.

Танцуваха бавно, а светлините в клоните на дърветата блещукаха над тях като звезди. Дълго време и двамата мълчаха. Джейсън искаше да се наслади на усещането, че държи ръката на Тейлър в своята, на усещането, че ръката му е прилепнала около кръста ѝ. Като носеше токчета, главата ѝ стигаше точно до под брадичката му. Можеше да прошепне всичко в ухото ѝ, осъзна той и само тя щеше да го чуе.

— Мислех си — започна тихо Джейсън, — че най-сетне можеш да се освободиш от мен.

Тейлър обърна лице към неговото.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами работата ти по сценария като цяло приключи, вече нямаме договорка да държим пресата настрани от теб и доколкото знам, няма да ти идват на гости повече приятели.

Тя се усмихна.

— Валери още говори за онази нощ...

— И, освен ако не планираш да се удариш с чук по главата, вероятно няма да загубиш съзнание — подразни я Джейсън. Но след това стана сериозен. — Така че предполагам вече няма нищо, което да те държи около мен.

Зелените очи на Тейлър се впиха съсредоточено в неговите.

— Ами ако просто ми харесва да бъда около теб?

Джейсън задържа дъх.

— Така ли е?

Тя кимна бавно.

— Трябва да ти кажа нещо, Джейсън. Знам, че бях все на нож с теб, има неща, които съм казвала, но... — тя се поколеба, след което го погледна право в очите. — Толкова съм грешила за теб. През тези няколко седмици осъзнах, че когато махнеш камерите и репортерите и

голямата къща и модерната кола... човекът, който остава, не е съвсем лош. Всъщност доста го харесвам.

— Тейлър — каза той и я придърпа по-близо до себе си.

Но тя поклати глава.

— Не. Не казвай нищо. Просто исках да го знаеш. Това е.

Тя опита да се отдръпне, но Джейсън я държеше здраво.

— Не се измъквай. Не и този път.

— Трябва.

— Защо? — попита той. — Заради Скот ли?

Тейлър го погледна.

— И двамата знаем, че не Скот е проблемът.

— Тогава какво?

Тя замълча при въпроса с тревожни очи.

— Проблемът си ти, Джейсън. Аз просто... не мога да бъда с теб.

Джейсън беше сразен от думите ѝ. Преди да успее каже каквото и да било друго, Тейлър се отдръпна. Усети го в мига, в който пръстите ѝ се изплъзнаха от неговите. След това тя тръгна бързешком и изчезна в тълпата.

Джейсън остана там, на дансинга, и я гледаше как се отдалечава. Врхлетяха го емоции и тогава разбра, разбра единственото, което имаше значение.

Обичаше я.

Малко по-късно Джеръми откри Джейсън да седи сам на пейка пред фонтана в края на имението. Партито беше малко по-нататък, нагоре на хълма. Оживените звуци на музиката и смехът се носеха надолу в рязък контраст с мрачното настроение на Джейсън.

Джеръми седна до него. Джейсън въздъхна.

— Да, да, да...

Двамата седяха мълчаливо дълго време.

— Знам, чух те — съгласи се Джеръми.

Пак последва тишина.

Най-сетне Джейсън я наруши.

— Това с нея вече не е игра. Ако изобщо някога е било — той погледна към Джеръми. — Тя не ми вярва.

Джеръми се замисли.

— А трябва ли?

Джейсън се изправи пред студената, сурова истина.

— Предполагам, че не съм бил особено добър.

Тогава Джеръми заговори искрено, така както само истински приятел може да го направи.

— Знаеш ли, сецам се, когато бяхме просто две момчета, които пътуваха към Лос Анджелис с онзи скапан жълт „Датсун“, дето го имаше, и се надявахме някак си да си изкарваме хляба в Холивуд. И също така се надявахме, че колата всъщност ще стигне до Холивуд.

Това извика усмивка на лицето на Джейсън. Добре си спомняше колата.

— През годините, които прекарахме в Ел Ей — Джеръми замълча, сякаш щеше да каже нещо, за което е мислил доста време, — те наблюдавах как потъваш в този луд, абсурден живот, с който си благословен. И няма да те лъжа — имаше много пъти, в които се притеснявах за теб. Много пъти. Когато човек получава всичко, което иска, с лекота, това го променя.

Джейсън съсредоточено гледаше Джеръми и очакваше да бъде осъден от един от малкото хора, чието мнение всъщност значеше нещо за него.

— И после тази история с Тейлър... — Джеръми подсвирна неодобрително. — Как само прецака всичко. Постановката, която спретна с Наоми, беше идиотска. Знаеш ли, наистина можеш да бъдеш егоистичен, разглезен досадник.

Джейсън кимна. Гледаше в земята.

— Освен...

Той погледна към Джеръми.

— Освен когато става въпрос за хора, на които наистина държиш. Защото към тях си щедър и верен до безумие. Около тези хора ти си добър човек, Джейсън. И това са хората, които в крайна сметка никога няма да се съмняват в теб. Без значение каква досада може да си.

Джейсън се усмихна широко, облекчен, а също и изненадан. Приятелят му никога не говореше така.

— Недей сега да се просълзяваш.

Джейсън се изсмя.

— Не бих се осмелил.

— И така, сега за историята с Тейлър — каза Джеръми. — Да, направи много грешки. И двамата знаем какво си правил в миналото с други жени. Но сега говоря за човека, който ти си с нея. И пак моят въпрос към теб е: трябва ли да ти вярва?

Тук Джейсън срещна погледа на Джеръми. Очите му не трепнаха.

— Да.

Джеръми кимна.

— Тогава спри да играеш игри с нея. Свали картите. Ако те обича, ще види истинския човек в теб.

Джейсън кимна сериозно. Мисълта да разкрие всичко пред Тейлър го изнервяше. Джеръми добронамерено го удари по рамото.

— Я се виж, господин Холивуд: нежен и уязвим — смееше се той. — Гордея се с теб, човече.

Джейсън го отблъсна засрамен.

— Я се разкарай.

— Не, сериозно — каза му Джеръми. — Като по-висш в морално отношение мога честно да кажа, че никога не съм се гордял с теб повече отколкото сега.

Джейсън повдигна вежда.

— Нито даже в колежа, когато убедих онези близначки, че си китаристът от „Гънс енд Роузес“?

Джеръми го посочи с пръст.

— Това се доближава.

— И после какво стана?

Тейлър премести стола си до шкафа и грабна една папка от долното чекмедже.

— После избягах през дансинга и оттогава не съм говорила с него.

Беше неделя следобед и беше дошла в офиса да навакса с работата. За да спести време с анализа на „Черно и бяло“, тя се беше обадила едновременно и на Вал, и на Кейт.

— Ами Скот? — попита Кейт.

Да... ами Скот? *Това* беше интересен въпрос. Тейлър им разказа всички подробности.

След като остави Джейсън на дансинга, тя побърза към бара, където за последно беше видяла Скот. Искаше да му каже, че си тръгва.

Не че мислеше, че той ужасно щеше да съжалява — бяха разменили всичко на всичко няколко думи, откакто бяха дошли.

Тя си проправяше път през верандата, когато усети, че някой я хваща за ръката. Погледна и видя Скот.

— Може ли да говоря с теб за малко?

Без да чака отговор, той я заведе в една от градините, където дърветата ги скриваха. Погледна я ядосано.

— Забавляваш се и ме правиш на глупак? — присви очи той. — Видях те да танцуваш с него, Тейлър. Цялото шибано парти те видя с него.

Въпреки че и тя не смяташе Скот за идеалния партньор, Тейлър се почувства виновна. Знаеше, че е време да сложи край на тази тяхна малка игра.

— Съжалявам, Скот, не съм искала да те накарам да се чувстваш неудобно. Аз...

Той я прекъсна.

— За бога, Тейлър, всички тук знаят, че си мистериозната жена. Папараците полудяха, докато се опитваха да ви снимат заедно.

Тейлър тръгна да отговори, но се спря на нещо, което Скот току-що беше казал.

— Папараци? Мисля, че каза, че това са просто „фотографи от бранша“.

— Да, добре... както и да е. Въпросът е, че те си мислят, че си тук с Джейсън, а не с мен.

Тейлър отново се опита да се извини.

— Както казах вече, съжалявам. Ние просто танцувахме.

Скот саркастично се присмя.

— О, добре, ако това е било всичко, да не се меся тогава. Вероятно трябва да се върнеш и да го намериш. Но те предупреждавам — списъкът на Джейсън Ендрюс по принцип е доста пълен. Обикновено не танцува два пъти с една и съща.

Изведнъж, уморена от целия сценарий, Тейлър реши, че не си струва труда да продължава този разговор.

— Знаеш ли, мисля да сложа край на вечерта — каза тя. — Просто ще си повикам такси.

Скот изглеждаше изненадан. После изражението му омекна.

— Не е нужно да викаш такси, Тейлър — каза той със загрижен глас. — Сигурен съм, че твоят „приятел“ Джейсън ще се радва да те закара вкъщи. Поне един от нас трябва да те изчука тази вечер.

Тейлър кимна. Добре... така значи трябвало да бъде. Сега поне нямаше какво повече да си кажат.

— Благодаря ти, че толкова улесни нещата. Довиждане, Скот.

Той се стъписа, когато видя, че тя наистина си тръгва и ѝ препречи пътя.

— Чакай, ти сериозно ли? Наистина ли ще си тръгнеш просто така?

— Да, просто така.

Той сграбчи Тейлър за ръката. Очевидно го беше засегнала.

— Мислиш се за много умна — изсъска той. — Но знаеш ли колко жени биха убили, само за да ги погледна? Коя си ти, ма, ти си никоя? Ще си тръгнеш само заради един танц с Джейсън Ендрюс? И си мислиш, че си струва?

Тейлър хвърли поглед към бясното лице на Скот. Наистина имаше само едно, което можеше да му отговори.

— Майната ти.

След това Тейлър отлепи пръстите на Скот от ръката си и се измъкна. Прекоси градината, като внимаваше да избягва папараците.

Мистериозната жена си тръгна от партито така внезапно, както се беше появила.

Кейт и Вал мълчаха от другия край на линията.

— Какво? Кажете нещо — настояваше нетърпеливо Тейлър.

Кейт отговори първа.

— Знаеш ли, да пратиш на майната си първокласна кинозвезда е толкова модерно напоследък — изсмя се тя.

Тейлър забеляза, че Вал необичайно мълчеше.

— Вал, кажи нещо.

Валери бавно заговори.

— Просто искам да съм сигурна, че съм разбрала правилно. Успяваш да спечелиш билет за едно от най-добрите партита на годината и да отидеш с една от най-големите знаменитости в града. Но после танцуваш с друг, който просто случайно е най-сексапилният мъж на света, после зарязваш партньора, с когото си отишла, и си тръгваш от партито като Пепеляшка, която псува.

Тейлър неловко се размърда на стола.

— Ами, само една обидна дума съм казала...

Валери я прекъсна строго.

— Тейлър Донован.

После тонът ѝ се промени.

— Ти си невероятен гений — изпищя Вал. — Всички ще говорят за теб! Няма начин да не си на корицата на „Ас уийкли“ тази седмица!

Тейлър се опита да озапти вълнението на приятелката си.

— Не се надявай, Вал. Не успяха да ме снимат.

— Вие, известните, все така си мислите, а после се оказвате голи на корицата на „Инкуайърър“ и изведнъж си казвате: хмм... все пак може би не беше толкова добра идея да се пека без горнище в Кабо, вероятно онова под кърпите на спасителя е било фотоапарат.

— Е, какво ще правиш с Джейсън? — прекъсна я Кейт.

— Нищо. Няма какво друго да правя — каза Тейлър. — Искях да му кажа, че преценката ми за него е била грешна, мислех, че трябва да го направя. Това е — тя замълча. После сниши глас, макар че нямаше жив човек в офиса тази неделя сутрин. — Защо? Мислиш ли, че трябва да направя и още нещо? — прошепна тя.

— Знаеш, че не мога да го кажа — отвърна Кейт.

— Аз мога да го кажа — осмели се Вал.

Тейлър се завъртя ядосано в стола си.

— Какво правя? Наистина съм зарината от работа. Не мога да мисля за това сега.

— Ако всичко, за което мислиш, е само работа — прочете й конско Вал, — тогава един ден може да се прибереш вкъщи и да осъзнаеш, че само тя ти е останала.

— Но е по-добре от това да се прибера някоя вечер и да заваря Джейсън да чука някоя манекенка на масата ни.

Телефонът замлъкна.

Леле — това беше изскочило от устата ѝ, преди даже да си го помисли.

— Права си, Тейлър — каза тихо Вал. — Ако наистина мислиш, че това може да се случи, тогава мисля, че си постъпила правилно като си си тръгнала.

Приятелките ѝ нямаше какво друго да кажат. Но след като приключиха разговора, Тейлър осъзна, че никога не се е чувствала по-зле след печеленето на спор.

После направи това, което правеше винаги, когато нямаше настроение: нахвърли се върху работата — тенденция, която очевидно (според Вал) един ден щеше да я превърне в сърдита, самотна стара мома, която крещи глупости и хвърля дрипави пантофи по съседските деца, които карат колела покрай къщата ѝ.

Добре, Вал може и да не беше казала дословно това, но Тейлър се възползва от свободата, която имаше, да допълни намека на приятелката си. Ето очакваната траектория в живота на Тейлър Донован:

Сътрудник.

Партньор.

Пенсиониране.

Креци глупости и мята дрипави пантофи.

Патетична смърт. Умира сама, разбира се, и мисли за онзи път, когато за малко не целуна Джейсън Ендрюс.

Почивай в мир.

Решена да забрави предупреждението на Вал и всички съпътстващи го грозни мисли Тейлър се върна към папките на бюрото. На следващата сутрин щеше да разпитва най-важната свидетелка на Комисията по делото и трябваше да е готова. Тази служителка винаги ѝ създаваше главоболия. Тя знаеше, че жената смята да обясни, че е преживяла жестоко емоционално страдание заради предполагаемия тормоз, на който е била подложена в работата. Това бяха показания (ако съдебните заседатели им повярваха) в подкрепа на искането от Комисията за значителни парични и наказателни щети.

Дерек се подсмихна, когато по-късно през деня се отби в кабинета на Тейлър и я завари да преглежда документите от психолога, който е лекувал ищцата.

— Пак ли ги четеш? Вече ги разгледахме милион пъти. Повярвай ми — няма нещо, което да сме пропуснали.

Тейлър остави папката на масата и разтри слепоочията си.

— Трябва да има, не може тази жена да е толкова разстроена заради работната среда. Дори всичко, което казва, да е истина, то не е достатъчно да причини на някого сериозно емоционално страдание.

— Но психологът ѝ е направил изследвания и е поставил диагноза. Как ще интерпретираме това? Ще твърдим, че е „крехък ищец“ ли?

Тейлър въздъхна. Нямахше желание да тръгват в тази посока. Защитната стратегия „крехък ищец“ означаваше да твърдят, че ищецът е „деликатен“, т.е. по-чувствителен от средностатистическия човек от улицата. Че „по-разумен“ човек не би обърнал внимание на поведението, което според ищеца е причинило депресията му. Подобни аргументи по принцип не се приемаха добре от съдебните заседатели — никой не обичаше да гледа как скъпо платен корпоративен адвокат нарича един беден, разстроен ищец „слабохарактерен страхливец“.

— Не, опитвам се да намеря друг ъгъл за разпита. — Тейлър замълча и погледна към Дерек. — Изискал си всичките ѝ медицински досиета, нали?

Дерек кимна.

— Изискал съм досието от единствения психолог, който я е лекувал.

— Ами личният лекар — имаме ли досие от него?

— Да, и вече съм го проверил. Нищо.

— Ами от други лекари, при които е ходила? Гинеколог например?

Дерек направи физиономия.

— Искаш да изчетеш досието ѝ от гинеколога?

— Не особено — каза Тейлър. Но това поне щеше да я ангажира и тя нямаше да се разсейва с мисли за Джейсън.

За нещата, които ѝ каза на бала.

За това как изглеждаше в смокинга.

За това какво беше усещането да танцува толкова близо до него.

Всички тези опасни мисли. Трябваше да се концентрира — работа я чакаше.

И Тейлър помоли Дерек да ѝ донесе папката. След двамайсет минути четене работата изцяло я погълна.

Тя вдигна телефона.

— Дерек. Няма да повярваш какво чета в момента.

— Ако нямате против, госпожо Кембъл, бих искала да сменим посоката и да поговорим за вашето искане за нанесени емоционални щети.

Въпросната ищца, Емили Кембъл, седеше изпъната в стола на свидетелската скамейка. Тя кимна на Тейлър, която стоеше пред съдебните заседатели само на няколко крачки от нея.

— Ако правилно разбирам предишните ви показания, госпожо Кембъл — каза Тейлър, — вие сте категорична, че докато сте работили за обвиняемия, в живота ви не се е случвало нищо друго, което да допринесе за стреса ви. Вярно ли е?

Госпожа Кембъл сдържано скръсти ръце. С кремавия пуловер и перлите, които носеше, тя изглеждаше целомъдрена и благоприлична.

— Точно така. Единственият стрес, който преживях, ми беше причинен от ужасната работна среда. Не можех нито да ям, нито да

спя. Трябваше да посещавам терапевт няколко пъти седмично, за да издържа.

— И сте сигурна, че нищо друго не може да е причинило стреса, който сте преживели в този времеви период?

— Сигурна съм — каза решително госпожа Кембъл.

— И според вас стресът е бил толкова голям, че сте потърсили лечение от психолог, доктор Гари Мур, така ли е? — Тейлър отиде до масата на защитата. Взе една папка и я отнесе до подиума.

— Да, отидох при него, защото...

— Просто „да“ или „не“ ще е достатъчно, госпожо Кембъл — усмихна се учтиво Тейлър. Тя отвори папката, която донесе, и продължи с въпросите. — Госпожо Кембъл, като част от иска ви за нанесени емоционални щети вие подписахте документ, с който ни разрешихте да разгледаме медицинските ви досиета, така ли е?

— Да.

— И този документ ни позволява да разгледаме всичките ви медицински досиета?

— Да, макар че доктор Мур е единственият психолог, с когото съм се виждала заради емоционалното разстройство, което преживях.

— Разбирам това, госпожо Кембъл, но бих искала да поговорим за лечението, което сте получила от доктор Мишел Филипс с адрес „Фърст Стрийт“ 1089, в Санта Моника. Познавате доктор Филипс, нали?

На масата на ищеца настана суетня и Франк заразливства папките си. Тейлър го дочу да мърмори на партньора си, вероятно нещо от сорта на „Коя, по дяволите, е доктор Филипс?“.

Госпожа Кембъл погледна Тейлър объркана.

— Но доктор Филипс е моят гинеколог. Наистина не разбирам какво общо има с делото.

— Да или не, госпожо Кембъл?

— Да, познавам доктор Филипс — измърмори свидетелката.

С папка в ръка Тейлър се приближи до свидетелската скамейка.

— Спомняте ли си по време на срещата ви на втори февруари миналата година да сте споделяли с доктор Филипс, че трябва да се изследвате за болести, пренасяни по полов път, нека да бъде сигурна, че цитирам правилно... — Тейлър зачете на глас от папката — защото,

цитирам — вашият „развратен съпруг е спал с мръсна курва, стриптийзърка, и изневеряващото копеле не е използвало гумичка“?

Госпожа Кембъл скочи от стола.

— И тя е записала това?

Съдебните заседатели сподавено се изсмяха и се изправиха на местата си заинтересовани. Най-сетне нещата започваха да приличат на „Закон и ред“.

— Да приема ли това за „да“? — попита Тейлър.

— Да — дрезгаво се чу гласът на госпожа Кембъл. Тя прочисти гърло, докато Тейлър задаваше следващия си въпрос.

— И спомняте ли си, че сте казали на гинеколога си, че сте, цитирам: „под *изключителен емоционален* стрес, заради неверния мръсен съпруг и не можете да ядете и спите“?

Госпожа Кембъл се смъкна на мястото си, сякаш се описваше да се скрие.

— Да — прошепна тя.

Тейлър посочи папката.

— И после, според бележките на доктор Филипс също така сте й казали: „Слава богу, че поне имам работата си, за да се махна от този кучи син, иначе сигурно бих убила и двамата“?

Госпожа Кембъл вече беше потънала в стола толкова, че от свидетелската скамейка едва се виждаха да надничат две ококорени очи.

— Може и да съм го казала — каза тя смирено.

Тейлър се усмихна търпеливо. Разбира се, че го е казала.

— Добре тогава, ако се върнем към предишните ви показания, сигурна ли сте, че искате да кажете на тези съдебни заседатели, че единственият източник на стрес в живота ви е била работата при обвиняемия? А не — тя за последно погледна папката си — „развратният изневеряващ мръсник“, за когото сте омъжена?

Двете очни ябълки премигнаха към Тейлър иззад свидетелската скамейка.

— Може и да е имало няколко други неща, които са се случвали в живота ми по това време.

Тейлър шумно затвори папката.

— Добре, радвам се, че изяснихме това — тя погледна към съдията. — Нямам повече въпроси, Ваша чест — тя се върна на масата

на защитата и седна до Дерек.

— Харесват ти подобни неща, нали? — прошепна Дерек, дразнейки я. Тейлър скри усмивката си, тъй като не искаше съдебните заседатели да я видят. Харесваха ѝ, наистина ѝ харесваха.

След като прецени, че времето е подходящо за почивка, съдията реши да разпусне съда до два часа. Веднага щом той и съдебните заседатели излязоха от залата, Франк се отправи към масата на Тейлър.

— Защо не си вземем нещо за хапване, Тейлър? — каза той небрежно. — Искам да поговорим за хода на делото.

Дерек я побутна многозначително.

Тейлър невъзмутимо огледа адвоката на отсрещната страна.

— Добре, но само ако ти черпиш, Франк — тя видя как колегата ѝ се спече и се усмихна: — Само се шегувам, Франк.

По средата на сандвичите Франк сподели:

— Това дело е потъващ кораб, Тейлър. Комисията иска да се оттегли.

Седяха в едно кафене срещу съда. Мястото беше пълно с адвокати и Тейлър и Франк бяха избрали маса в дъното, където можеха да говорят на спокойствие.

— Това е абсолютно противоположното на разговора за уреждане на делото, който проведохме — каза Тейлър.

— Когато ми каза да ти се обадя, ако „някой види пенис“.

— И появи ли се такъв?

Тейлър невинно зяпна Франк, който седеше и гледаше гневно. После изненадващо той се усмихна и поклати глава със съжаление.

— Нито един.

Тейлър се отпусна в стола си. Радваше се да види, че най-сетне Франк се държи като нормално човешко същество, но бизнесът си беше бизнес.

— Мога ли да попитам какво причини тази промяна в отношението ти?

— Тези свидетели. Не знам какво става. Гледам показанията им, подготвям ги, но после отиват на скамейката и ти ги чупиш като... — Франк замълча и зажестиккулира в търсене на правилната дума.

— Орехи?

— Не.

— Яйца?

— Не.

— Малки парченца стъкло?

Франк я погледна вбесен.

— Винаги ли си такава?

— Това е част от чара ми.

Франк вдигна ръце.

— Искам да кажа... кой чете досие от гинеколог! Кой има време за това? Нямах ли личен живот?

Тейлър за малко не се задави с кафето си. Грабна салфетка да го прикрие. Ахх, Франк... само ако знаеше за Тейлър Донован от Чикаго. Тя танцува на бала с най-сексапилния мъж на света и после прекара останалата част от живота си криейки се зад работа, за да го избягва.

— Проблемът да се споразумеем сега е — каза Тейлър, — че клиентът ми вече е инвестирал много пари в защитата на това дело. Към момента може даже да продължим делото докрай. От начина, по който се развиват нещата, за тях е по-добра инвестиция да ми платят да защита това дело, вместо да плащат на вашите клиенти.

— А ако клиентът ти не трябва да плаща изобщо? — попита Франк, отпивайки от кафето си.

Тейлър наклони глава изненадана от това.

— Какво точно ми предлагаш?

— Към момента Комисията просто иска да запази достойнство — каза Франк. — Публичността, която ще получи, ако загубим делото, ще ни убие — той се наведе над масата и доизясни предложението. — Ето каква е сделката: никакви пари, но клиентът ти трябва да се съгласи с ежегодно обучение за тормоз и дискриминация. И условията по спогодбата ни трябва да останат поверителни: ще издадем общ бюлетин, в който се казва, че страните са успели приятелски да решат спора.

Макар и да бе шокирана от това предложение, Тейлър успя да запази скептичното си изражение. Това беше част от адвокатския танц.

— Не знам — каза тя, клатейки глава. — Клиентът ми наистина иска тази победа като реабилитация. Въпреки това ще ги уведомя за предложението ти.

Франк се изправи с уверена усмивка. Може и да беше мрънкащ дребнавец на моменти, но не беше глупав.

— Направи го, Тейлър, но и двамата знаем, че става въпрос за просто бизнес решение. Когато само разходите на фирмата ви ще струват шестцифрена сума за приключване на делото, клиентът ти никога няма да пропусне възможността за безплатна спогодба. Това е тяхната реабилитация.

И колкото и да не й се щеше да признае, Тейлър знаеше, че Франк беше прав.

С пукот гръмна първата бутилка шампанско. Партито официално беше започнало.

Тейлър стоеше сред кръг от адвокати, всички нетърпеливи да ѝ изкажат поздравленията си. За да отпразнува победата, фирмата беше резервирала едно от уединените помещения във „Фор Сийзънс“ в Бевърли Хилс. Партито беше многолюдно — адвокатите във фирмата винаги приемаха ентузиазирано всяко събитие, като предлог да си тръгнат от работа в шест часа, а също и да пийнат безплатно.

Тейлър тайно подозираше, че в този конкретен случай имаше и допълнителен фактор, който привличаше всички като свещ молци. От седмици из офиса се носеха истории за фантастичния ѝ социален живот (тя подозираше, че Линда и секретарските кохорти имат пръст в тази работа) и от начина, по който всички нетърпеливо поглеждаха към вратата, тя предполагаше, че се надяват „знаете кой“ да се отбие.

Тейлър не спираше да разказва на колегите си историята за капитулацията на Комисията, която (както беше предрекъл Франк) беше довела до бързо споразумение по делото по-рано този следобед. Всъщност събитията се бяха развили толкова бързо, че Тейлър се чувстваше леко замаяна. Вероятно просто имаше нужда от малко свеж въздух.

Докато бавно се приближаваше към френските прозорци, водещи към терасата, резюмето на събитията от деня, което представяше на колегите си, ставаше все по-кратко. За щастие Дерек стоеше до нея и подхващаше темата, когато тя се уморяваше. Докато той разказваше за триковете ѝ по делото, Тейлър се усмихваше облекчена, защото изглежда никой не забелязваше колко е разсеяна.

Някъде по средата на вечерта тя реши, че може да си даде кратка почивка, когато чу настойчиво чукане по стъкло. Тя погледна и видя Сам Блейкли да вдига тост.

— Е, имам само няколко думи, с които бих искал да отбележа победата на фирмата ни днес — той започна с горд поглед към Тейлър.

— Победа, постигната в голямата си част заради уменията и отдадеността на един сътрудник — неудържимата Тейлър Донован. — Сам замълча, когато хората запляскаха и заподсвиркваха. После се обърна лично към нея:

— Тейлър, когато пристигна в офиса ни в Лос Анджелис, ни казаха, че си изгряваща звезда. И от това, което видях, с цялото си сърце съм съгласен с всички хвалби на чикагския офис.

Тя скромно се изчерви от комплимента.

— Ние тук, в лосанджелиския офис, те приехме като една от нас — продължи Сам — и страшно ще ни липсваш. И тъй като и на теб, разбира се, всички ние ще ти липсваме — Сам спря, за да изчака очаквания смях, — нека поне ти дам нещо, което се надявам, че ще облекчи тъгата ти.

Всички в стаята гледаха как Сам се приближава към Тейлър. Тя предположи, че ще ѝ даде някакъв прощален подарък.

Но това, което той каза, я изненада.

Сам протегна ръка.

— Знам, че е с две години по-рано, Тейлър, и че за първи път се случва в историята на тази фирма, но нека аз пръв ти изкажа поздравленията си. Защото когато се върнеш в Чикаго, ще откриеш, че са ти приготвили доста по-голям офис — той намигна хитро. — Офис на партньор.

Цялата зала избухна в аплодисменти.

Тейлър беше смаяна.

Усещаше как хората я потупват по гърба. Стисна ръката на Сам, без да може да отрони дума. Един по един колегите ѝ идваха да я поздравят. С всяка следваща минута Тейлър се чувстваше все позашеметена, докато буквално не ѝ се стори, че стените покрай нея се въртят. Тя отчаяно се нуждаеше от въздух и след няколко минути се извини на хората и излезе на терасата.

Тръгна към края на балкона, като се опитваше да се успокои и попиваше гледката към зелените градини на хотела. Впускащите се бугенвиллии шумолеше топъл вечерен бриз. Чисти, бели цветя обграждаха мраморните скулптури и фонтани. Беше толкова... типично калифорнийско. И тя поглъщаше всичко, опитвайки се да се наслади на всеки един детайл.

Защото времето ѝ тук беше приключило.

Спогодби по средата на дело не бяха нещо необичайно, така че трябваше да е готова за вероятността да си тръгне по-рано от очакваното. Но тя не го беше направила.

Нямаше да има повече модни холивудски партита. Нямаше да има повече вечери в шикозни ресторанти и напитки в горещите клубове на Ел Ей. Нямаше да има вече апартамент край плажа, слънчеви калифорнийски дни, нито топли страстни нощи.

Нямаше да има повече Джейсън.

Това беше причината Тейлър да се движи като в мъгла, откакто делото приключи.

Тя се облегна на балкона и дълбоко пое дъх, успокояващ дъх. Знаеше, че трябва да се върне на партито и да се наслади на всеки миг от успеха си. Беше забележително постижение фирмата да я направи партньор две години по-рано. Това беше всичко, за което работеше, откакто завърши право. Беше всичко, което искаше.

Не беше ли така?

Тейлър чу стъпки зад себе си. Обърна се и видя Линда.

— Вълнуваща вечер, а?

Тейлър кимна.

— Няма спор за това.

Линда я погледна за миг, после протегна ръка.

— Поздравления, Тейлър.

Тя се усмихна.

— Благодаря за всичко, Линда. Беше удоволствие да работя с теб.

— Някак ми се струва, че нещата в офиса доста ще затихнат, след като си тръгнеш — пошегува се Линда.

Тейлър се засмя.

— Вероятно.

После двете замълчаха и загледаха градините. След миг Линда я погледна.

— Какво ще му кажеш?

Тейлър сериозно поклати глава.

— Нямам никаква представа.

Точно тогава Сам ги откри на балкона и завлече Тейлър обратно на партито. Макар въпросът на Линда да остана в главата ѝ, тя нямаше възможност да мисли повече за това. Обикаляше от една група

адвокати на друга, бърбеше със самочувствието на един добър партньор.

След партито, докато караше към апартамента, мислеше за всичко, свързано с връщането ѝ в Чикаго. Трябваше да си събере нещата от офиса и апартамента, да уреди пътуването си, да прекрати договора за апартамента и колата (хората от „Крайслер“ тъкмо се бяха съгласили да заменят ударения ѝ „Пи Ти Крузър“ с друг), да се обади на комуналните компании, да върне абонамента, който беше направила в йога центъра на Санта Моника... списъкът беше безкраен.

Паркира пред кооперацията, без да забележи познатия черен „Астън Мартин“ на улицата. Джейсън излезе от колата и се приближи към нея.

Тейлър замръзна, когато Джейсън тръгна към нея. Носеше дънки и тънък син пуловер, който подчертаваше синьото на очите му. Изглеждаше небрежен, разрошен и необичайно раздърпан. Тейлър мислеше, че никога не бе изглеждал по-добре.

— Трябва да поговорим.

— Мислех, че си в Ню Йорк — каза тя. Беше гледала интервюто му на живо в предаването „Тудей“ същата сутрин, преди да тръгне за съда. Не че трябваше да му го признава.

— Долятах този следобед. — Джейсън посочи към входната врата: — Може ли да вляза?

Тейлър кимна. Стори ѝ се изнервен. На влизане в хола почти се сблъскаха. Тейлър спря и направи знак на Джейсън да мине първи. После учтиво му предложи нещо за пиене. Той учтиво отговори, че чаша вода ще бъде достатъчна.

— Човек можеше да разреже напрежението във въздуха с нож.

Тейлър тръгна към кухнята и се заупреква, че се държи като идиот. Като по чудо успя да налее чаша вода, без да изпусне или разлее нещо. Когато се върна в спалнята, завари Джейсън да стои пред камината и да разглежда семейните снимки, които бе подредила на полицата.

— Приличаш на баща си — каза той, когато Тейлър му подаде чашата с вода.

— Наистина ли? Хората обикновено казват, че съм като мама — тя се поотпусна малко и се приближи до него, за да види коя снимка гледа.

— В очите — той се обърна и я огледа, сякаш търсеше отговор на някакъв незададен въпрос.

— Радвам се, че дойде тази вечер — каза Тейлър. Видя, че това отпусна Джейсън за първи път откакто влезе. — И аз искам да поговорим.

— Добре... — каза той колебливо, вероятно спомняйки си предишния им разговор, който беше започнал по същия начин. — Този път ти първа.

Тейлър дълбоко пое дъх.

— Днес делото ми приключи. Свърши.

Джейсън се изненада.

— Приключи? Мисля, че каза, че е едва на половината.

Тейлър кимна.

— Трябваше да има и след съдебни искове, а после евентуално и обжалване. Но днес ищецът ни направи предложение и не можехме да откажем. Резултатът е страхотен. Всъщност резултатът беше толкова страхотен, че, ами... от фирмата казаха, че ще ме направят партньор.

На лицето на Джейсън се появи огромна усмивка.

— Леле-мале, шегуваш се!

— Но трябва да се върна в Чикаго.

Това веднага изтри усмивката му.

Отначало не каза нищо. Внимателно остави чашата с вода на масичката и ненужно започна да я намества върху една подложка, сякаш имаше нужда от време. После се изправи с ръце, скръстени на гърдите.

— И ти какво им каза?

Тейлър срещна погледа му.

— Приех.

И двамата замълчаха.

Джейсън закри нервно. Изглеждаше шокиран. И ядосан. Изглежда се мъчеше да намери точни думи.

— Ами... всичко, което имаш в Лос Анджелис?

Тейлър поклати глава.

— В моята фирма или се издигаш, или се измиташ. Ако не се върна в Чикаго, оставам без работа.

— Принуждават те да вземеш такова решение? Тогава майната й на работата.

Това вече разпали Тейлър.

— О, да, предполагам, че ти е лесно да го кажеш. Спомняш ли си последния път, в който си виждал по-малко от седем цифри в чека си за заплатата?

Заради сарказма ѝ Джейсън я възнагради с гневен поглед. Това я накара да заеме защитна позиция.

— Работих наистина много, за да го постигна — каза тя. — Три години право, след което се убивах от работа във фирмата в продължение на шест години. Работех нощем, през уикендите, даже по празниците. След всичко това ми казваш „майната ѝ на работата“?

Джейсън обикаляше около нея. Изглежда думите ѝ отприщиха емоциите му.

— О, искаш съвета ми? Добре, да видим... Господи, не знам, Тейлър, може да си намериш нова работа. Тук. Замисляла ли си се за това? Изобщо замисляла ли си се да не се връщаш в Чикаго? Помисли ли за факта, че може би тук оставяш нещо наистина добро? Поне веднъж замисли ли се над възможността да ми дадеш...

Той изведнъж спря. Улови погледа на Тейлър, помръдна неловко и продължи.

— ... поне веднъж замисли ли се над възможността да дадеш шанс на Ел Ей? — довърши той.

Но не можеше да заблуди Тейлър. Тя знаеше точно какво искаше да каже. Ала и на нея също ѝ беше по-лесно да се върти около темата, вместо да каже на глас това, което и двамата мислеха.

— Има много неща в Ел Ей, които ми харесват — каза тя предпазливо. — Неща, които много харесвам. Но е твърде рисковано. Ами ако не се получи, Джейсън? — гласът ѝ стана леко дрезгав, но успя да се окопити. — С Ел Ей имам предвид.

Джейсън долови колебанието ѝ. Той прекоси стаята.

— Тейлър, погледни ме — прошепна той пресипнало. — Погледни ме. — Той изчака, докато очите им се срещнаха. — Няма за какво да се тревожиш. Лос Анджелис е идеалното място за теб. Ти му принадлежиш. Знаеш.

Той замълча. После погледна дълбоко в очите ѝ.

— Принадлежиш ми.

Най-сетне всичко между тях беше казано. Нямаше повече игри.

И докато очите на Тейлър търсеха тези на Джейсън, тя знаеше, че той е прав.

Той беше за нея.

Още от самото начало, дори когато си беше казала, че го мрази, той я накара да се засмее. От самото начало я беше грабнал.

Познаваше я, разбираше я. По толкова много неща си приличаха. Може и да нервничеше и да се караше, но тайно се наслаждаваше на всеки един момент, който бяха прекарвали заедно. Беше умен, духовит и секси до безбожност, беше също така щедър и мил и — изненадващо — уязвим колкото всеки друг. Най-важното бе, че бе предизвикателство за нея. И я побъркваше до лудост.

И това го правеше съвършен.

Но...

Когато се вгледа в тъмносините очи на Джейсън, тя най-сетне се изправи пред най-дълбоките и мрачни истини.

С Дейниъл беше извадила късмет, знаеше го. След шока от изневярата беше успяла да продължи напред. Разбира се, изпитваше известна тъга и най-вече смущение, но нищо, което да не може да изолира и контролира с обичайната степен на спокойно и концентрирано самообладание.

С Джейсън обаче нямаше да бъде така.

Ако му се довереше и сбъркаше и някой ден го завареше с друга жена, мислеше, че няма да може да го преодолее. Дори и да не го хванеше на местопрестъплението, дори изобщо да не й изневери, дори един ден просто да му стане досадна — все пак това не беше неизбежно, връзките в Холивуд рядко се получаваха — простата истина беше, че...

Тя никога нямаше да може да го превъзмогне.

С Джейсън нямаше да има спокойно хладнокръвие. Нямаше да може да контролира чувствата си. Щеше да бъде или всичко, или нищо и Тейлър се боеше, че ако го загуби, никога няма да може да намери пътя обратно.

— Не мога.

Той я погледна многозначително.

— Боиш се.

— Да.

И двамата бяха изненадани, че го призна. Джейсън се пресегна и взе ръцете й. Преплете пръсти с нейните.

— Кажи ми какво трябва да направя, Тейлър? Ще направя всичко, което поискаш.

Толкова пронизващи и искрени бяха думите му, че тя не устоя на погледа му. Дълбоко вътре нещо я заболя, когато го чу да произнася

точно това. Което означаваше, че уплашената част от нея трябва да го възпре да каже каквото ѝ да било друго. Трябваше да намери начин да остане силна.

Погледът ѝ се спря на нещо върху масичката за кафе — нещо, което беше оставила преди няколко седмици, в един неделен следобед, когато оправяше апартамента си. Вероятно да ѝ припомня.

Списание „Пийпъл“. Статията „Жените на Джейсън Ендрюс“.

Тейлър извади ръцете си и взе списанието с парада на всичките му бивши гаджета, любовници, каквито и да са.

— На всички тези жени ли си казвал същото?

Изправен пред миналото си, Джейсън поклати глава.

— Не. Тези жени нямат нищо общо с нас.

— Нито даже супермоделът? Тази, която си водил в Лондон? — Тейлър видя изненадата му, че знае за това. — Каза ли ѝ...

— Ще ти спестя труда, в случай че си подготвила кръстосан разпит — каза той. — Да, правил съм много лоши неща. Не отричам. Но всичко се промени, след като те срещнах. Не съм мислил за никоя друга от първия миг, в който те видях в онази зала.

Изражението на Тейлър остана каменно.

— А Наоми Крос?

Тук раменете на Джейсън малко увиснаха.

— Наоми е различна — каза той неубедително.

Лицето на Тейлър не помръдна. Така трябваше.

— Разбирам. Наоми е различна.

Джейсън ядосано поклати глава.

— Не, не исках да прозвучи така — той се приближи и я погледна искрено. — Това, което се опитвам да кажа, че ти си различната, Тейлър.

Ааа... вълшебните думи. Точните думи, на които си беше обещала да не вярва повече.

Но погледът в очите на Джейсън? Изглеждаше толкова откровен. Толкова убедителен.

Тейлър се поколеба.

Трябваше да бъде решителна.

Джейсън измъкна списанието от ръцете ѝ.

— И престани да гледаш тази глупост! — той го запрати към стената и то шумно падна на пода.

От разпилените му страници се изплъзна малка картичка.

И двамата я видяха. Той отиде да я вземе. Тейлър се сети какво е и погледна встрани, докато Джейсън четеше думите на глас.

— Съжалявам. И те обичам. Дейниъл.

Изражението му се промени в мига, в който прочете надписа. Той се обърна към нея.

— Сега разбирам какъв е проблемът. Кажи ми, Тейлър, за чии грешки плащам?

Тейлър присви очи. Как смее.

Тя взе списанието от пода и го размаха. Думите ѝ бяха студени.

— За твоите собствени.

Очите на Джейсън се изпълниха с болка. Гласът му стана равен и безизразен.

— Ако това чувстваш, тогава предполагам, че няма повече какво да си кажем.

Без да я погледне, той се обърна и излезе от апартамента. След като чу вратата да се затръшва, Тейлър седна на дивана и пое дълбоко дъх.

В бейзбола няма място за сълзи. Тя премига.

В бейзбола няма място за сълзи. Нямаше да го направи. В бейзбола няма място за сълзи. Но борбата беше неуспешна. За първи път в живота си на зрял човек по лицето ѝ се стече сълза. После още една.

Тейлър мълчаливо седеше на дивана и не бършеше сълзите си.

Линда подаваше на Тейлър последните кутии, сред които имаше една с надпис „Разни“. Тейлър посочи към купчината, която бяха натрупали до вратата на кабинета ѝ.

— Тази ще замине за Чикаго. — Линда кимна и остави кутията до другите.

Събираха нещата вече втори ден. Само за няколко месеца в Лос Анджелис Тейлър беше успяла да събере много папки.

— Мисля, че тази е последната — каза Линда.

Тейлър кимна. Беше уморена. Вероятно от подготовката на багажа, което изглеждаше безкрайно. Когато не събираше в офиса, го правеше вкъщи. Рано сутринта на следващия ден хамалите щяха да дойдат в апартамента ѝ, след което щеше да тръгне към летището. Вече имаше планирани няколко срещи в чикагския офис за утре следобед. Като нов партньор искаше да започне ударно.

При мисълта за връщането в Чикаго, Тейлър погледна през прозореца на офиса си. Знаеше, че Линда иска да я пита за Джейсън, но наистина се надяваше, че няма да го направи. Бъркотията беше достатъчна. Всеки път, когато телефонът ѝ звънваше, тя тичаше и проверяваше номера с надежда да е Джейсън. Дори беше прелистила програмата на кабелната да види дали „случайно“ не дават някой негов филм.

Линда усети, че Тейлър има нужда да остане сама. Обърна се и тръгна да излиза, но се спря на вратата.

— Сетих се, че не сме събрали нещата от чекмеджето на бюрото ти.

Бюрото имаше едно тясно чекмедже в средата. Тейлър го погледна, а после махна на Линда.

— Няма проблем. Аз ще го прегледам.

— Сигурна ли си?

Тейлър кимна.

— Да. Така или иначе няма много неща, само няколко химикала и тефтера.

Линда кимна и излезе. Тейлър се върна до бюрото и бавно отвори единственото чекмедже. Вътре сгъната лежеше тениската с надпис „Всичко се случва“.

Тейлър я извади и я сложи върху бюрото. Прокара пръст по думите. Оттук започна всичко.

Като внимаваше да не я смачка, остави тениската в кутията с надпис „Разни“, после я поглади, за да не останат гънки. Отдръпна се и кимна. Това беше.

Затвори капака и здраво запечата кутията с тиксото, което Линда беше оставила.

По-късно този следобед Тейлър чу смях и развълнувани гласове пред кабинета си: познатото бърборене на кохортите. Осъзна, че всъщност секретарките щяха да ѝ липсват.

Но после дочу мъжки глас. Провлечен говор, който щеше да познае навсякъде.

— Е, дами, радвам се да видя, че съм ви липсвал — каза гласът шеговито.

Джейсън!

Тейлър изскочи, изтича в коридора и... спря, когато видя секретарките, скупчени около бюрото на Линда, да гледат телевизия. Джейсън даваше интервю за „Дъ вю“. Лицето ѝ посърна разочаровано.

Като видя изражението на Тейлър, Линда се приближи към нея.

— Съжалявам — прошепна тя. — Тъкмо се връщах от пощенското помещение, където оставих кутиите, и пак ги заварих да гледат телевизия.

— Няма проблем, Линда.

Другите секретарки се обърнаха, когато чуха гласа ѝ.

— О, Тейлър, добре, че си тук — каза секретарката, която беше най-близо до телевизора. — Мисля, че ще искаш, да видиш това.

Тейлър не можа да не прояви любопитство.

— Гледала си го вече?

— Записах го и го донесох. Реших, че е най-добре да го видиш сама — отговори секретарката.

Тейлър видя как Барбара Уолтърс започва интервюто със стандартните въпроси за натоварената му програма. Като добра кинозвезда Джейсън се усмихна и се съгласи, че е голяма лудница да популяризираш един филм, докато снимаш друг.

После Уупи се намеси и каза на Джейсън да престане с глупостите и просто да каже на всички коя е мистериозната жена.

Джейсън се изсмя и поклати глава.

— О, господи, той се изчервява! — възкликна една от секретарките и развълнувано стисна Тейлър за раменете. Тя наблюдаваше как Уупи отказа да приеме мълчанието на Джейсън по темата.

— Хайде, Джейсън, кажи ни нещо! — настоя тя. — Кажи ни само едно-единствено нещо за мистериозната жена.

Когато Джейсън не каза нищо, Уупи повдигна вежда с надежда.

— Нито една думичка? Опиши ни я поне с една дума.

Джейсън се замисли за миг. После по националната телевизия той обобщи Тейлър Донован така:

— Изумителна.

Секретарските кохорти шумно ахнаха. Тейлър усети как стомахът ѝ се сви.

— Той никога не говори така за жените — каза секретарката до телевизора. — Просто реших, че може би трябва да видиш това. Разбираш ли, преди да се върнеш в Чикаго.

— Кога го записа? — бързо попита Тейлър. — В кой ден беше интервюто?

Секретарката се замисли за миг.

— Ъмм... преди два дни мисля.

Сърцето на Тейлър трепна. Джейсън сигурно го е записал в същия ден, когато е бил в Ню Йорк за предаването „Тудей“. Сутринта, преди да се скарат. Тя силно се съмняваше, че вече би я описал като „изумителна“. Вероятно „изумителна“ кучка.

Тя погледна към телевизора тъкмо когато русото момиче, онова от „Сървайвър“ насочи разговора към най-новия му филм.

— Е, Джейсън, новият ти филм „Ад“ ще бъде показан в петък. Кажи ни повече за него. Какво те привлече в ролята?

— Най-вече възможността да работя със Стив Кларентини — каза Джейсън.

— И как беше работата с него? Той има репутация на режисьор, с когото е трудно да се работи — ти усети ли подобно нещо?

Тейлър се засмя при въпроса. Линда я погледна.

— Нямам търпение да видя как ще отговори. Джейсън ми каза, че е ненавиждал всеки миг от работата с този тип — обясни Тейлър.

Тя и Линда наблюдаваха как той безгрижно се облегна на дивана.

— Стив е страхотен режисьор — каза той небрежно. — Не бих казал, че сме имали конкретни проблеми в работата. Имахме нормални отношения актьор — режисьор — когато го каза, разсеяно врътна часовника около китката си.

Жестът привлече вниманието на Тейлър. Тя се приближи към телевизора.

— Значи всички тези слухове, че двамата не сте се разбирали добре на снимачната площадка, не са верни? — настояваше русото момиче от „Сървайвър“.

Джейсън отхвърли това с усмивка.

— Не, не — вестниците раздухаха това прекомерно. Не сме имали проблеми по време на работата — той отново небрежно се заигра с часовника си и го врътна около китката си.

Тейлър стоеше в коридора смаяна.

Познаваше този жест.

Това с часовника. Беше направил същия жест първия ден, когато се срещнаха, по време на кръстосания разпит. Същия жест беше направил, когато флиртуваше с Наоми и каза, че не би предпочел друго пред това да отиде в долината Напа с нея.

Изведнъж очите на Тейлър се разшириха.

— Излъгал е — прошепна тя.

Като чу това, Линда махна с ръка.

— О, тези актьори лъжат през цялото време за проблемите, които имат на снимачната площадка. Казват това, което искат агентите им.

— Не, той излъга за Наоми.

Линда я погледна объркана.

— Наоми? Наоми Крос?

Разсеяна, Тейлър не обърна внимание на въпроса на Линда. Защо би го направил? Тя се обърна, бавно тръгна към кабинета си и седна на бюрото.

Беше излъгал за Наоми.

И? Какво значеше това?

Можеше да означава, че е казвал истината, когато призна, че е мислил само за нея от мига, в който я е видял.

Кое тогава значеше... какво? Какво точно?

Тя си беше събрала багажа, готова да тръгне. Утре щеше да бъде в Чикаго. Утре щеше да бъде *партньор* в Чикаго.

Трябваше й миг да помисли.

Той каза, че е изумителна.

Каза, че му принадлежи.

Може би това не бяха просто думи.

Но беше прекалено късно. Вече беше приела предложението на фирмата. Нямаше какво да направи. Добре — нищо, което би направила. Нищо, което *искаше* да направи. Имаше ли какво да направи?

Тейлър се подпря на ръба на бюрото.

Кракът й нервно заподскача.

О, господи.

Тейлър почука на вратата на Сам. Той я погледна и се усмихна.

— Здравей, партньоре.

Тейлър нервно преглътна и се поколеба на прага.

— Имаш ли минутка?

Сам й помахаша да влезе.

— Разбира се, разбира се. Влизай — той посочи към стола пред бюрото си. — Седни.

Тейлър предпочете да остане права. Нервно играеше с пръстите си.

— Ъм, е... леле — изсмя се тя, чувствайки се неловко. При странный поглед на Сам тя се стегна. — Сам, искам отново да ти благодаря за предложението за партньорство. Знам, че имаш голям принос.

— Ти сама го постигна — каза той съвсем сериозно. — Трябва много да се гордееш.

На Тейлър й беше трудно да произнесе следващите думи.

— Но просто се чудех, наистина ли трябва да бъде Чикаго?

Сам въздъхна, сякаш очакваше въпроса.

— Седалището на управляващата фирма е в Чикаго. Знаеш, че там ще бъдеш най-търсена.

Тейлър кимна. Знаеше го. Приблужи се до прозорците, които заемаха цяла стена от партньорския офис и погледна към Лос Анджелис. Градът беше в краката ѝ. Чакаше я.

Сам се приближи до нея.

— Не искам да съм жесток към теб, Тейлър. Уважавам те прекалено много. Но никога преди фирмата не е правила предложение за ранно партньорство на никой сътрудник. Опасно е. Ако не приемеш сега, никога няма да ти го предложат пак.

Тейлър гледаше през прозореца.

— Знам.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът... е, че изглежда доста се привързах към този град. Не можеше да заблуди Сам.

— Знам към кого си привързана, Тейлър. Но трябва да подходиш прагматично. Знаеш каква е репутацията му.

Тя замълча.

Сам настоя.

— Хайде — какво мислиш? Че няма да стане така с теб? Че си различна? — той поклати глава. — Не може наистина да го вярваш.

Когато Тейлър не отговори, Сам я погледна.

— Вярваш ли?

Тейлър гледаше към града навън.

Всъщност... да. Вярваше.

Гласът ѝ бе тих, едва доловим.

— Вярвам.

Сам отскочи, изненадан.

— Наистина ли? Готова си да рискуваш кариерата си заради него?

Тейлър се обърна.

— Мисля, че за него съм готова да рискувам всичко.

Извини се на Сам и излезе. Почувства се така, сякаш от плещите ѝ е паднал огромен товар. Почувства се по-стабилна и по-уверена от всякога в това какво точно иска.

Добре, Джейсън Ендрюс, помисли си тя. Играта започва.

Тейлър препусна покрай бюрото на секретарката си на път към асансьорите.

— Линда, трябва да отидеш до пощенското помещение и да задържиш всички кашони, които изпращаме за Чикаго.

Като чу неотложността в гласа ѝ, Линда скочи.

— Защо? О, боже мой, какво става? Чакай, това означава ли, че оставаш в Лос Анджелис? — тя побърза след Тейлър и я последва в коридора.

Когато стигнаха до асансьора, Тейлър натисна копчето за надолу.

— Не знам, точно това ще разбера сега.

Вратите на асансьора се отвориха и тя се обърна към Линда.

— Пожелай ми късмет — каза тя и се качи вътре. Направи две крачки, спря и се върна. Тейлър погледна към секретарката си. — Кой ден сме днес?

Линда трябваше да се замисли.

— Четвъртък. Четиринайсети. Защо?

Тейлър веднага погледна часовника си, после изруга тихо.

— Какво? Какво става? — попита Линда.

Тейлър се обърна към нея с очи, изпълнени с ужас.

— Той е на премиерата си.

Зрелището пред Китайския театър на Грауман смая Тейлър — не беше виждала подобно нещо преди.

Камери, репортери, медийни микробуси, даже и хеликоптер — всички форми на медийно отразяване и техните снаряжения се бяха събрали за голямото събитие на Джейсън Ендрюс: премиерата на блокбъстъра „Ад“.

И феновете. О, боже мой, феновете. Тейлър предпазливо огледа и тях.

Пред театъра се беше събрала огромна крещяща тълпа, струпана от двете страни на червения килим. Те викаха, вдигаха шум, трупаха се с надеждата, че ще зърнат своя герой.

Тейлър стоеше на другия тротоар и за двайсет и седми път откакто скочи в колата си се чудеше какво, по дяволите, прави. Беше лудост. Чиста лудост.

Но също така и животът на Джейсън.

И ако искаше да е част от този живот, по-добре да започне да свиква. Веднага.

Изведнъж тя чу тълпата да бучи с нова сила. Хаотичните крясъци и викове можеха да означават само едно.

Джейсън беше пристигнал.

Тейлър нервно наблюдаваше от другата страна на улицата. Никога не се беше отказвала от нищо в живота си, нямаше да го направи и сега. Беше време да се изправи пред предизвикателството, да се изправи пред страховете си. Беше време да бъде жена.

С решителен вид тя пресече улицата и тръгна към театъра.

О, боже.

Тейлър си проби път през тълпата. Това не беше малко постижение предвид факта, че на тази премиера имаше *наистина* упорити хора и всички смятаха, че имат някакво право да видят

Джейсън Ендрюс. Трябваше доста нахално да се бута, но най-сетне успя да стигне до входа, откъдето започваше червената пътека.

Пред нея се издигна непроницаема стена от охранители със скръстени мускулести ръце на широките си гърдите. Лицата им бяха каменни. Стояха в редица един до друг и гледаха кръвнишки Тейлър, която изведнъж почувства, че се смалила до пет сантиметра.

Охранителят в центъра презрително вдигна вежда.

— Мога ли да ви помогна?

Тейлър почти се засмя гласно на това, което щеше да отговори.

— Да, но вероятно няма да повярвате — и се извинявам за баналността — но е много важно да вляза на тази премиера.

Охранителят завъртя очи.

— Има ли ви в списъка? — попита той хладнокръвно.

— Това е интересен въпрос — каза Тейлър и посочи с пръст, за да наблегне на думите си. — Бях в списъка. Но вижте, после се скарахме и казах някои наистина ужасни неща и вероятно трябваше да му се обадя още преди два дни, но ако го бях направила, сега ние с вас нямаше да преживяваме този хубав момент, хехе... — тя се опита да очарова охранителя с усмивка.

Не се получи.

Тейлър нервно прочисти гърло.

— Както и да е, всъщност асистентката му ми се обади вчера и спомена нещо от сорта на това, че съм, ъмм... специално поканена на тази премиера.

Охранителят я огледа внимателно.

— Наистина е дълга история — обясни Тейлър.

— И съм сигурен, че е доста трогателна — той я отпрати с поглед и продължи със следващия, който стоеше зад нея — някакъв зализан глупак с очила, който имаше специален пропуск на врата. Тейлър се пребори с изкушението да му изтръгне пропускат и да се затича към вратата на театъра.

Докато нетърпеливата тълпа я буташе към червеното въже, Тейлър обмисляше какви са вариантите ѝ. Но като видя огромното количество охранители, единственото, което успя да измисли, бяха различни версии на „разсей ги и после се шмугни между краката им“ в стил „Том и Джери“.

После обаче съдбата се намеси на нейна страна.

Тоест „съдбата“ под формата на Джеръми Шелби.

— Виж, виж, ако това не е видната Тейлър Донован — каза той надменно и се приближи до въжето. Чувстваше се малко неудобно в „официалните“ си дрехи. Това означаваше, че носи риза, която всъщност има копчета. От начина, по който я огледа, Тейлър предположи, че е разбрал всичко за спора ѝ с Джейсън.

Джеръми извади цигара от джоба си и я затъкна в устата си. Новият приятел-охранител на Тейлър го секна веднага.

— Ей, приятел, тук не се пуши — каза той.

Джеръми погледна бодигарда, после върна цигарата в джоба си и се обърна към Тейлър.

— Е, какво те води насам, Тейлър? Мисля, че чух, че си специално поканена.

Тейлър се приближи колкото може повече до червеното въже, което ги разделяше.

— Помогни ми, Джеръми — каза тя умолително.

Той я погледна.

— И защо да го правя?

— Защото веднъж, преди деветнайсет години и ти си сгрешил в преценката си за него.

Джеръми я погледна с безразличие. След дълго мълчание на лицето му се появи усмивка.

— Ау, по дяволите, лудо хлапе такова, знаеш, че щях да те пусна, само се правя на гаден. — Той се обърна към охранителя и му даде знак да пусне Тейлър: — Няма проблем, пусни я.

Охранителят вдигна глава.

— А ти кой си?

Снизходителният тон в гласа на бодигарда засегна Джеръми.

— Кой съм аз ли? — попита той раздражено. — Ще ти кажа кой съм — единайсет от сценариите, които съм написал, са направени на игрални филми от големи студиа.

Охранителят скептично погледна Джеръми.

— Кой филми?

— Ами за начало, написал съм „Вампирска нация“ — каза Джеръми, като гордо имаше предвид един от по-значимите блокбъстърни на лятото.

Охранителят се усмихна ентусиазирано.

— Ти си го написал? Човек, хареса ми този филм! Леле, сега се сещам кой си. Миналата година те гледах в „Комик-кон“.

Джеръми скръсти ръце и намигна на Тейлър.

— Е? Сега мислиш ли, че може да я пуснеш — попита той охранителя и посочи към Тейлър.

Бодигардът протегна ръце безпомощно.

— Бих искал, приятел, наистина. Но... стига. Ти си писател. Цяло чудо е, че ти самият си успял да влезеш на тази премиера.

Тейлър се опита да скрие усмивката си, като видя как Джеръми посърна.

Когато бодигардът почти им обърна гръб, Джеръми неохотно смени тактиката.

— Добре. Също така съм и най-добрият приятел на Джейсън Ендрюс — каза той кисело.

Охранителят се ухили.

— Ти и още около петстотин други, приятелю — той посочи към блъскащата се тълпа, която се опитваше да си пробие път през червеното въже.

Джеръми погледна към Тейлър и въздъхна.

— Понякога наистина мразя този град. Майната му — ще трябва да извикаме тежката артилерия — той махна на един мъж в костюм на около шест метра от тях. — Марти! Марти!

Тейлър наблюдаваше как известният Марти Шепърд, изкусен агент и осмата най-влиятелна личност в Холивуд (като изключим шефовете на студиата), се обърна и бавно се приближи към тях. Беше по-нисък и по-стар, отколкото си го представяше. Косата около слепоочията му беше сива, но очите му бяха тъмни и проникателни.

Докато се приближаваше, Марти я огледа от главата до петите.

— Вие сигурно сте Тейлър Донован? — каза той преди Джеръми да успее да ги запознае. Той вирна глава въпросително. — Мисля, че чух, че сте специално поканена.

Тейлър го погледна.

— Имаше съобщение до всички — обясни Джеръми.

— Имам проблем, госпожице Донован — продължи Марти. — Това е премиера на филм. Световна премиера на филм, който прогнозира за блокбъстъра на лятото и в него участва моят клиент номер едно — той посочи червения килим. — Но точно сега моят

клиент номер едно е там, грубо прекъсва репортерите, отказва да се усмихва на камерите и като цяло се държи като голям задник.

Той я погледна строго.

— Никога преди не съм го виждал да се държи така, госпожице Донован. Подозирам, че това има нещо общо с вас.

— Марти, ако само ме пуснеш вътре за минута...

— И защо да го правя?

Тейлър прехапа езика си. Само ако още някой ѝ зададеше този въпрос...

Тя подозираше, че Марти ще има нужда от отговор малко по-различен от този, който даде на Джеръми, за да я пусне.

— Защото ще се отрази добре на публичността.

Марти изглежда се изкуши. Той вдигна вежда.

— *Добра публичност!*

— *Страхотна публичност. Най-добрата.*

Той се замисли.

— Добре, Тейлър — каза предпазливо той. — Да видим какво носиш — той се обърна към охранителя. — Пусни я.

Бодигардът веднага скочи и пусна Тейлър. Преди да помисли какво прави, тя се затича през червения килим и се запровира между актьори, актриси, продуценти, шефове на студиа... Преминаваше бързо покрай всички тях и те на свой ред — като зърваха просто тъмнокоса жена с костюм — не ѝ обръщаха внимание.

Тейлър почти беше стигнала до входа на театъра, когато го забеляза да идва.

През последните няколко месеца имаше моменти, в които тя почти забравяше, че Джейсън бе световна кинозвезда.

Настоящият момент не беше от тях.

Стоеше там, център на всичко, човекът, когото всички искаха да видят. Хората се тълпяха около него, папараците се бутаха да заснемат своя кадър, а феновете обезумяло крещяха името му. Той някак се носеше над всичко това, изглеждаше непроницаем и безразличен към заслепяващите светкавици на апаратите и безбройните микрофони, които размахваха пред лицето му.

В този миг, там, на червения килим, Тейлър видя Джейсън така, както го виждаше останалата част от света. Тя видя Джейсън Ендрюс

актьорът, знаменитостта, идолът. Най-сексапилният мъж на света, мъжът, боготворен от жените по целия свят.

Тейлър изведнъж се почувства несигурна и отстъпи крачка назад.

Тогава усети нежна ръка на рамото си. Обърна се и видя до себе си Джеръми.

— Все още си е той, Тейлър — каза той.

Тя кимна и дълбоко пое дъх. Добре, можеше да го направи. Тълпата се размърда и Тейлър изведнъж видя някой, когото не беше очаквала да срещне на премиерата.

Наоми Крос.

Изящната руса актриса беше хванала Джейсън под ръка. Тя щастливо махаше и позираше за камерите.

Тейлър ги гледаше застанали един до друг. Дано да беше права. Тя погледна Джеръми.

— Защо Джейсън излъга за Наоми?

Джеръми нервно се изкашля.

— О! Това. Ъм... ами, разбираш ли, въ... искаше да види дали ще ревнуваш — той видя изражението на Тейлър. — Идеята беше негова, не моя — бързо добави той. После вдигна глава любопитно. — Как разбра?

Тейлър не можа да не се усмихне.

— Онова с часовника.

— Аа, да... онова с часовника — Джеръми също се усмихна широко. — Могъщите имат подобни прости слабости. Мисля, че това е божият начин да балансира нещата.

Тейлър видя как Наоми се наведе и прошепна нещо в ухото на Джейсън. Фотоапаратите защракаха като луди, а стомахът ѝ се сви на топка.

— Сигурен ли си, че между тях няма нищо?

Джеръми я стисна за рамото уверяващо.

— Тейлър, има нещо за Наоми Крос, което мисля, че трябва да знаеш...

Джейсън безизразно гледаше камерите и репортерите, които размахваха микрофоните си пред него, отчаяни да уловят някакъв звук.

Докато пътуваха с лимузината, беше казал на Марти, че няма да отговаря на въпросите на медиите по време на премиерата и не даде никакво обяснение на агента си за това. Нито обясни свъсеното си поведение, когато Марти на шега му предложи дваисет и пет милиона за мислите му.

— Поне се опитай да изглеждаш леко заинтересован от случващото се тук, скъпи — беше го насърчила Наоми, която тихо говореше в ухото му, за да не я чуят заобикалящите ги медии. — Публиката ти настоява да бъде забавлявана — тя елегантно махна на група фенове, която крещеше името ѝ.

Джейсън направи стъпка към вратите на театъра, като се надяваше тази игра да приключи възможно най-скоро. Наоми го следваше с неохота. Тя беше професионалист и усмивката не слезе от лицето ѝ, докато говореше на Джейсън.

— Казах ли ти колко се изненадах, когато ми се обади агентът ти? — попита тя.

— Обещах ти нещо — каза Джейсън.

— О, добре... за това, че ти помогнах с онази ситуация на партито ти. С приятелката ти, адвокатката — погледна го Наоми. — Как е тя?

— Не искам да говорим за нея.

— Проблеми в рая? — усмихна се дяволито Наоми. — Тогава вероятно аз трябва да ѝ се обадя. Знаеш, все си търся добър адвокат.

Джейсън я погледна свирепо.

— Не си нейният тип, Наоми.

— Хмм, жалко. Тогава какво не е наред, скъпи? Защо не е тук, с теб?

На Джейсън му беше необходим всеки грам от таланта, с който печелеше „Оскар“-и, за да запази лицето си безизразно. Всъщност, убиваше го самата мисъл за Тейлър.

— Тръгна си. Върна се в Чикаго — каза той унило.

Наоми кимна, после се усмихна любящо.

— Сигурен ли си? — тя посочи зад гърба на Джейсън.

Объркан, той се обърна...

И видя Тейлър.

Тя стоеше на червения килим само на няколко крачки от него.

Тълпата улови шокираното изражение на Джейсън и всички притихнаха. „Това е мистериозната жена“, прошепна някой. Пръсна се тих развълнуван шепот.

Застанала до Джейсън, Наоми каза:

— Е. Виж, сега аз трябва да играя ролята на ревнивата жена — погледна го тя. — И ревнувам... от *теб*, Джейсън. Проклети хетеросексуални — почти се връщате на мода тези дни.

Тя гордо изпъна рамене, готова да изпълни номера си.

— Благодаря за публичността, скъпи. Задължена съм ти — Наоми се завъртя и „ядосано“ мина покрай Тейлър. Когато се приближи толкова, че само Тейлър можеше да я види, ѝ намигна. После си проправи път през тълпата и запозира пред камерите.

Оставяйки Джейсън и Тейлър сами.

С хилядите хора, които ги гледаха.

Пръв заговори Джейсън с безизразен тон.

— Какво правиш тук?

Тейлър нервно се усмихна на въпроса и се пробва да се пошегува.

— Аз, ъм, чух, че си тук.

Джейсън поклати глава.

— Не и този път, Тейлър. Без сарказъм.

Тук тя се паникьоса. Без сарказъм? Но... това си беше нейното нещо. Без него тя беше гола. Беззащитна.

Точно тогава един фотоапарат блесна ослепително право в очите ѝ. Последва и друг, и друг, после десет, двапет — тя погледна встрани, за да може да се приспособи към проблясващите светкавици. Тогава видя, че тълпата и всички на червения килим гледат нея.

Чакат.

Когато Джейсън видя, че тя замлъкна, лицето му от безизразно стана студено. Той се обърна и тръгна към вратите на театъра.

Тейлър реагира.

— Джейсън, почакай. Просто ми дай ш...

Той се завъртя ядосано и я прекъсна:

— Защо си тук? Това е много прост въпрос, Тейлър. Поне веднъж искам истински отговор от теб.

Тейлър кимна. Въпросът беше прост. Но тя се справяше ужасно с подобни неща. Въпреки това знаеше, че това беше моментът. Единственият ѝ шанс да постъпи правилно. И така пред хиляди зрители тя събра кураж, потисна гордостта си и се обърна към най-известния женкар в цяла Америка...

— Тук съм заради *теб*, Джейсън. Защото осъзнах, че човекът, който може да разбие сърцето ми, е единственият, който трябва да го има.

Тълпата се смълча.

Джейсън мигна, смаян от думите ѝ.

В смазващата дълга тишина, която последва, сърцето на Тейлър биеше като лудо. Добре, може би напразно си беше изгърмяла патроните...

Но изведнъж Джейсън се впусна по червения килим. Той я сграбчи за кръста и тя, без да мисли, обви ръце около врата му, докато фотоапаратите, репортерите, целият свят се разпадна и...

Той я целуна.

И тълпата полудя!

Каква целувка само. Някъде в далечината на Тейлър ѝ се стори, че чува виковете на тълпата и бурни аплодисменти, но не ѝ пукаше, кой я гледа. Искаше да бъде там, с Джейсън.

Той първи се отдръпна и се вгледа в очите ѝ.

— Обичам те, Тейлър. Чакам те да дойдеш в живота ми от много дълго време — той се усмихна смутено. — Не мислех, че някога ще ми дадеш възможност да ти го кажа.

Дълбоко трогната от думите му, тя се вгледа в него и нежно се усмихна.

— Спечели ме още с „Всичко се случва“.

Джейсън избухна в смях. Той придърпа Тейлър в обятията си и нежно я целуна по челото.

На следващия ден *тази* снимка излезе във вестниците с шокиращото заглавие: „Джейсън Ендрюс влюбен!“.

Изведнъж от нищото се появи Марти.

— Джейсън, трябва да говориш пред пресата. Настояват да разберат името на мистериозната жена.

Джейсън погледна към Тейлър.

— От теб зависи.

След миг колебание тя кимна. Това все пак беше неговият живот.

И Джейсън махна към тълпата от чакащи репортери, които обезумяло се запресягаха през въжето. Пред лицето ѝ веднага пъхнаха хиляди микрофони.

— Коя сте вие? — настояваше да знае репортер от „Е!“.

— Тейлър Донован — каза тя, малко смутено. Изведнъж разбра какво е да бъдеш подложен на кръстосан разпит.

— Актриса ли сте?

— Модел ли сте? — извика друг репортер от тълпата.

— Не, адвокат от Чикаго съм.

Репортерите зашептяха помежду си, объркани от отговора. Дръзката репортерка от „Аксес Холивуд“ си проби път напред с микрофон в ръка.

— Излизате ли с Джейсън? — настояваше да знае тя.

Тейлър се поколеба. Леле — нямаше такова нещо като обсъждането на личния ти живот с няколко хиляди непознати.

Джейсън пое отговора на въпроса.

— Не, не бих го нарекъл точно излизане — каза той. Всички погледнаха Джейсън изненадани. Включително Тейлър.

Той ѝ намигна.

— Госпожица Донован е моя годеница — обяви той.

И тълпата полудя!

Отново!

Обезумелите папараци щракаха една снимка след друга, а феновете бурно закрещяха при това откровение.

Тейлър зяпна Джейсън шокирана.

Когато за известно време тя не отговори нищо — дълго известно време — той нервно се размърда. Май беше отишъл далеч.

— Е? Какво ще кажеш? — попита Джейсън.

Тейлър вирна глава.

— Не мислиш ли, че първо трябва да правим секс?

Джейсън се разсмя силно. Той измъкна химикала от ръката на някакъв журналист, който бързо записваше в тефтера си.

— Не публикувай това — каза той строго.

Джейсън се обърна към Тейлър с дяволита усмивка.

— Е, да, надявах се да започнем да работим в тази посока.

Тя вдигна вежда.

— Разбирам. Е... какво чакаме?

Джейсън я придърпа до себе си и дрезгаво прошепна в ухото ѝ:

— В един от следващите дни ще разбереш, че този въпрос може да те вкара в голяма беля.

Тейлър обърна лицето си към неговото.

— Колко дълго трябва да стоиш на тази премиера? — прошепна тя тихо.

Тръгнаха си след двайсет секунди.

Тейлър Донован беше наистина палава адвокатка.

Първо беше палава в колата, докато Джейсън препускаше по улиците към апартамента ѝ.

— Ако продължаваш така, пак ще смачкаме „Пи Ти Крузър“-а.

— Каза, че ти искаш да караш — прошепна Тейлър закачливо, докато хапеше врата му.

— Защото аз съм мъжът.

— Добре. Тогава ще престана, ако наистина това искаш...

Колата рязко се наклони, когато сви зад ъгъла.

— Мамка му — простена Джейсън. — Ще ти купя нова кола.

После беше палава в апартамента, във фоайето, на входната врата, върху масичката за телевизора.

— Спалнята ми е в дъното на коридора — каза Тейлър задъхана, когато Джейсън разкъса ризата ѝ и навсякъде се разхвърчаха копчета.

— Накрая и там ще стигнем — каза той, като вдигна полата ѝ и плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ. Той се усмихна дяволито, докато пръстите му си проправяха път нагоре. Тя изстена и изви гръб към стената.

— Да отидем сега, Джейсън — нареди тя.

— Леле, леле, не бързае ли малко...

Когато най-сетне стигнаха до спалнята, тя и там беше палава.

— А каза, че ще ме мразиш завинаги — подразни я Джейсън, докато я хвърляше на леглото.

Тя нетърпеливо затърси токата на колана му и го дръпна към себе си.

— Това е груб секс, всъщност изобщо не те харесвам — тя го обви с крака и се опита да се качи върху него. Той сграбчи ръцете ѝ и ги закова до главата ѝ.

— Сигурна ли сте, госпожице Донован? Защото изглежда адски ви харесва, когато правя така...

По-късно тя беше палава и на кухненския плот, след като Джейсън невинно посочи, че имат да убият четиридесет минути, докато дойде китайската храна.

— Сигурен ли си, че не си много уморен? — засмя се Тейлър, като прокара пръсти през косата му и го придърпа между краката си. — Макар че имаш доста енергия за трийсет и девет годишен.

Джейсън я сграбчи за врата и приближи устните ѝ до неговите.

— Трийсет и осем, умнице. Рожденият ми ден е през декември. Последва боричкане.

Накрая, когато и двамата бяха толкова изтощени, че буквално паднаха в леглото, Тейлър сложи глава на гърдите на Джейсън. Той здраво я стисна в обятията си и заспаха на мига. Дълбок, спокоен сън. На сутринта започнаха отначало с лудориите.

— Значи наистина си напуснала работата си?

Джейсън подаде на Тейлър още една поничка с двоен шоколад. По-рано тя беше открила един недостатък на това да спи с най-сексапилния мъж на света: на сутринта, тя трябваше да стане и да търси закуска. Освен ако, както се изрази Джейсън, не искаше папараците да я снимат с портокалов сок и мъфини.

— Да, наистина напуснах — каза му тя и ухапа шоколадовото изкушение, което беше взела от пекарната на съседната улица.

— И го приемаш толкова спокойно?

Тейлър безгрижно вдигна рамене.

— Нещо друго ще изскочи.

След като не каза нищо повече, Джейсън я погледна.

— Виж, решението беше просто: или ти, или те. Избрах теб — каза тя.

— Аа, скъпа... толкова сладко от твоя страна — той се наведе и я целуна. После се отдръпна с хитър поглед. — Вече имаш други предложения, нали?

Тейлър гордо се усмихна.

— Всъщност три.

— Хмм... и кога стана всичко това?

Тя вдигна рамене.

— Обадох се тук-там, докато отивах за понички — тя улови погледа му. — Е, не мога просто да си седя така безработна завинаги.

— Минали са само дванайсет часа — каза Джейсън е усмивка. После си отчупи от поничката с мраморната глазура, но ѝ я подаде, като забеляза погледа, който му хвърли, докато я вземаше от кутията.

— Е, хайде, кажи ми за тези три предложения — подкани я той.

— Ами фирмите са големи, като старата. И след като „Грей&Далас“ ми отправиха предложение да стана партньор, преди да напусна, всички те казаха, че с готовност ще го приемат.

— Не е зле — каза Джейсън впечатлен. — Можеш да започнеш оттам, докъдето си стигнала.

Тейлър кимна.

— Мхъхм.

Той долови нещо в тона й.

— Какво? Какво си намислила?

Тейлър широко се усмихна.

— Е, доста мислих за тези неща напоследък...

— ... ти наистина си била доста заета през тези дванайсет часа...

— ... и чувствам, че съм стигнала тавана в големите фирми. Все пак на едно място няма кой знае колко да научиш.

— ... убеден съм, че това е стих от песен...

— ... и си мислех, че вероятно трябва да основа своя юридическа фирма.

След като обяви това, и двамата замълчаха. Джейсън заговори първи:

— Мисля, че идеята е страхотна.

Тейлър развълнувано скочи от дивана.

— Знам! Виждам я отсега: Тейлър Донован и сътрудници. Добре звучи, не мислиш ли?

Джейсън я погледна странно.

— Нямах ли предвид Тейлър Ендрюс и сътрудници?

Тейлър се изсмя, сякаш това беше най-нелепото нещо, което е чувала някога.

Тя спря изведнъж, след като видя сериозното изражение на Джейсън.

— Ооо... усещам, че първата ни караница като семейна двойка ще бъде голяма.

Джейсън стана от дивана и се приближи. Нежно я целуна.

— Ще започна да се подготвям отсега.

Точно тогава ги прекъсна тропане на вратата.

Тейлър го погледна.

— Мамка му, забравих да се обадя на хамалите. О, те ще се вбесят — тя му се усмихна сладко. — Може ли ти да отвориш, скъпи? Иди... дай им автографи или нещо подобно.

Джейсън мърмореше, докато отиваше към вратата.

За това бяха асистентите. И мениджърите, и агентите, и различните видове домашни помощници. Тейлър бързо трябваше да свикне с новия си начин на живот, преди да започне да го изпраща до магазина за мляко или тампони или нещо друго.

А Джейсън Ендрюс не се занимаваше с мляко и тампони.

Както и да е... замисли се той усмихнат, някой трябваше да излезе до магазина за още презервативи, така както я караха...

С тази мисъл в главата Джейсън отвори вратата в страхотно настроение.

— Господа, боя се, че има промяна в плановете.

Той бързо обясни ситуацията, плати на хамалите за изгубеното време, даде им допълнителен тлъст бакшиш, защото се съгласиха да запазят адреса на Тейлър в тайна, и да, даде им един-два автографа. Докато хамалите се качваха в камиона, единият поздрави Джейсън за годежа.

Джейсън се усмихна широко. От всички неща, които бе постигнал в живота си, това бяха поздравленията, на които се зарадва най-много.

Той затвори вратата и тръгна към кухнята. Тейлър плакнеше чаша в мивката и вдигна глава, когато го чу да влиза.

— Как мина с хамалите? Всичко наред ли е?

Джейсън я погледна и се усмихна.

— Страхотно.

Той се приближи и я прегърна.

— Престани да се преструваш, че знаеш какво правиш до тази мивка — подразни я той, след което я отнесе в спалнята.

Не излязоха от апартамента целия ден.

Накрая, късно вечерта, докато лежаха в леглото, Тейлър сложи глава на рамото на Джейсън и го погледна.

— Обичам те — каза тя тихо.

Той затегна прегръдката си. Усмихна се сънливо.

— Знам.

Тейлър се унесе доволна, но след малко през мрака чу тих, смътен шепот.

— Госпожо Тейлър Ендрюс.

Не си направи труда да отвори очи.

— Все още няма да стане.
Но после се събуди и дълго гледа как Джейсън спокойно спи до нея.

Само за да е сигурна, че последната дума е нейна.
Разбира се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.